

Ἐπισκόπου Πέτρας Μακαρίου

1973 – 2003

30 ἔτη

ἐκκλησιαστικῆς πορείας

Δοκιμασία - Αἰχμαλωσία - Λύτρωσις

**ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
2003**

ΕΞΩΦΥΛΛΟ: Ἡ Ἀ' Οἰκουμένη Σύνοδος
Μιχαήλ Δαμασκηνοῦ
16ος αἰών, Ἡράκλειο, Κρήτη

© ἹΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΘΕΟΥ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ 57006 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΤΗΛ. 23960 51331

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Μέ τήν χάριν τοῦ Θεοῦ θέτομεν εἰς κυκλοφορίαν τήν ταπεινήν παροῦσαν εἰσήγησιν, ἡ ὁποία ἐπαρουσιάσθη εἰς τήν Πανελλαδικήν Ἱερατικήν Σύναξιν τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας μας κατά τήν 25ην Ἀπριλίου (8ην Μαΐου) 2003.

Ἡ ἔκδοσις ταύτη γίνεται μετά, καί ὄχι πρό τῆς Συνάξεως, διά τόν λόγον ὅτι, καθώς ἐξήγησα καί τότε, ἐπεδίωξα καί ἐζήτησα ἀπό ὅλους τούς συμπαρασταμένους ἀγίους ἀδελφούς τάς τυχόν παρατηρήσεις καί διορθώσεις των δι' ὅσα ἴσως - ἐξ ἀγνοίας βεβαίως καί οὐχί ἐκ κακῆς προθέσεως - δέν ἐξιστόρησα ὀρθῶς. Διεπίστωσα δέ μέ μεγάλην μου χαράν, ὅτι οὐδεῖς μοι ὑπέδειξε κάτι σημαντικόν χρῆζον διορθώσεως, ἀντιθέτως πλεῖστοι (ἐκ τῶν ὁποίων ἀρκετοί ἐζήσαν τά περισσότερα ἐξιστορούμενα) ἐξέφρασαν μοι τήν ἀπόλυτον ἱκανοποίησίν των διά τό «ἄψογον» τῆς εἰσηγήσεως.

Δόξα τῷ Θεῷ πάντων ἔνεκεν.

Ἡ παροῦσα εἰσήγησις ἀποτελεῖ μόχθον καί ἀνένδοτον ἐργασίαν τουλάχιστον τεσσάρων μηνῶν, μέ ἕναν καί μόνον ἀντικειμενικόν σκοπόν: τήν ὑπηρεσίαν τῆς ἀνοθεύτου ἀληθείας καί τῆς εἰλικρινεστάτης καί ἀνιδιοτελοῦς ἐξιστορήσεως τοῦ θέματος πού ἡ ἀγία καί Ἱερά Σύνοδος ἀνέθεσεν εἰς τήν ἐμήν εὐτέλειαν, πρὸς ὄφελος τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος.

Διά τοῦτο ἠναγκάσθη ὅπως ἀνατρέξω καί ἐξερευνήσω φιλοπόνως σχεδόν ἀμέτρητον ἀριθμόν ποιικίλης μορφῆς Ἐκκλησιαστικῶν ἐγγράφων ὄχι μόνον

ἡμετέρων, ἀλλά καί Νεοημερολογιτικῶν, τῆς τελευταίας 40ετίας, ὥστε καί νά ἀνασύρω, καί νά ἀποδείξω ὅσον τό δυνατόν πληρέστερα τήν ἀντικειμενικήν ἀλήθειαν. Ἀσφαλῶς παρέλειψα ὠρισμένα ἐπί μέρους γεγονότα, τά ὁποῖα δέν συμβάλλουν εἰς τό ἀντικείμενον τῆς εἰσηγήσεως, ὥστε νά μή γίνῃ καί ἀτελείωτη ἡ εἰσήγησις.

Ἡ παροῦσα ἐκδίδεται ὡς Ἱστορική κατάθεσις, καθότι μεγάλη καί σημαντική καί βασισιμένη εἰς πλῆθος ἐγγράφων ἀποδείξεων, ὥστε νά ἀποτελέσῃ ἀντικείμενον μελέτης καί προβληματισμοῦ δι' ὅλους, εἰδικά δέ διά τούς Ἐπισκόπους καί Ἱερεῖς μας, πολλοί ἐκ τῶν ὁποίων μοῦ τήν ἐζήτησαν γραπτῆν.

Δηλώνω δέ καί γραπτῶς ἄνευ περιστροφῶν, ὅτι ἅπαντα τά ἐνταῦθα κατατιθέμενα δέν ἐγράφησαν μέ σκοπόν ἐξυπηρετήσεως κάποιας ἰδιοτελείας ἢ αὐταρέσκου συμφέροντος, ἀλλά ἀποτελοῦν ἀμετάθετον πιστεύω μου καί βαθείαν συνειδησιακήν μαρτυρίαν, ἀνεξαρτήτως τῶν ὁποίων ἐξελίξεων ὑπάρξουν εἰς τά Ἐκκλησιαστικά μας δεδομένα. Παραμένω φυσικά πάντοτε ἀνοικτός καί πρόθυμος εἰς ὁποιαδήποτε ὑπόδειξιν-διόρθωσιν παρά παντός Πιστοῦ, βάσει ὁμως ἀπτῶν ἀποδείξεων καί γεγονότων, σχετικά μέ τά ὅσα σύν Θεῷ ἀγίω ἐξιστορῶ.

Εἰλικρινά αἰσθάνομαι συνειδησιακῶς ἀναπαυμένος - ἄν καί πνευματικῶς κεκοπιακῶς τά μέγιστα - διότι διά τῆς παρουσίας ἔφερα εἰς αἴσιον πέρας τό ἀνατεθέν μοι ἔργον, ὑπηρετῶντας τόν Θεόν καί τήν Ἁγίαν Τοῦ Ἐκκλησίαν, καί οὐδένα ἕτερον.

Εὐχαριστῶ ἐκ βάθους ψυχῆς καί ζητῶ συγγνώμην πού ἐκούρασα τούς ἀγαπητούς μου ἐν Χριστῷ

ἀδελφούς ἀχροατάς, οἱ ὅποιοι ὑπέμειναν τὴν βωρον(!)
ἐν τῷ Συνεδρίῳ ἀναγκαίαν ἀγόρευσίν μου.

Τελειῶνω δέ μέ τὴν ἐγκάρδιον εὐχὴν, ὅπως ὁ
ἅγιος Θεὸς ἡμῶν μὴ ἐπιτρέψει ποτέ πιά νά ἀσχο-
ληθῶμεν μέ παρελθοντολογίας ἀφαιμάζοντας πάσας
ἡμῶν τάς δυνάμεις, ἀλλά προχωρήσωμεν δυναμικά
καί ἐν αὐταπαρνήσει εἰς τὴν θεάρεστον οἰκοδομήν τοῦ
τε παρόντος καί μέλλοντος, τά ὅποια τόσον πολλὰ
ἀπαιτοῦν ἐξ ἡμῶν, ἔχοντες πλήρη συνείδησιν τῆς ταυ-
τότητος καί τῆς πολυμόρφου εὐθύνης μας, ὡς καί τῶν
ἀναγκῶν καί κενῶν πού καλούμεθα ὡς ποιμένες νά
ἱκανοποιήσωμεν καί πληρώσωμεν, κατέχοντες δέ πά-
ντοτε ὡς γνώμονα τῶν πράξεών μας τάς ἐξῆς σοφάς
ρήσεις τοῦ ὁσίου Πατρός ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στου-
δίτου:

« Ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία διέμεινεν ἄτρωτος, κἄν
καί μέ πολλές ἐπιθέσεις προσεβλήθη, καί αἱ πύλαι
τοῦ ἄδου δέν δύνανται νά τὴν νικήσουν. Οὐτε ἀνέ-
χεται νά ἐνεργήσῃ καί νά εἶπῃ κάτι ἐναντίον τῶν κα-
θορισθέντων ὄρων καί νόμων, κἄν καί πολλοί ποι-
μένες ποικιλοτρόπως ἔγιναν ἄφρονες· καθότι καί Συ-
νόδους ὠργάνωσαν μεγάλας καί παμπληθεῖς, καί
Ἐκκλησίαν Θεοῦ ὠνόμασαν τούς ἑαυτούς τους· καί
φαινομενικῶς ὑπὲρ τῶν Κανόνων ἐφρόντισαν, ἀληθῶς
ὁμως κατὰ Κανόνων κινούμενοι...

Σύνοδος λοιπόν, Δέσποτα, δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ σύ-
ναξις Ἱεραρχῶν τε καί Ἱερέων, κἄν καί πολλοί εἶναι.
Διότι λέγει ἡ Γραφή· «Κρείσσων εἰς ποιῶν τό θέλη-
μα τοῦ Κυρίου, ἢ μύριοι παραβαίνοντες» (Σοφ. Σειρ.
ιστ', 3). Ἀλλά ἡ ἐν ὀνόματι Κυρίου σύναξις, ἐν τῇ
εἰρήνῃ καί φυλακῇ τῶν Κανόνων· καί τό δεσμεῖν καί

λύειν ὄχι ὅπως τύχει, ἀλλ' ὡς ἀρμόζει τῇ ἀληθείᾳ καί τῷ Κανόνι καί τῷ μέτρῳ τῆς ἀκριβείας....

Καί ἐξουσία δέν ἔχει δοθεῖ τοῖς Ἱεράρχαις δι' οὐδεμίαν παράβασιν Κανόνος, παρά μόνον τό νά ἀκολουθοῦν ὅσα ἔχουν ὀρισθεῖ καί νά ἔπονται εἰς τά ὀρθῶς προηγηθέντα...

Εἶναι ἀδύνατον λοιπόν, εἶναι ἀδύνατον ὦ Δέσποτα καί ἡ καθ' ἡμᾶς Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καί ὅποι-αδήποτε ἑτέρα νά ἐνεργήσῃ κάτι ἐναντίον τῶν καθορισθέντων νόμων καί Κανόνων. Ἄλλοιῶς, ἐάν ἐπιτραπῇ τοῦτο, κενόν τό Εὐαγγέλιον, εἰς μάτην οἱ Κανόνες· καί ἕκαστος κατά τόν καιρόν τῆς ἰδικῆς του Ἀρχιερωσύνης, ἐπειδή ἐπιτρέπεται εἰς αὐτόν νά ἐνεργῇ ὡς θέλει μετά τῶν σύν αὐτῷ, ἅς γίνῃ νέος Εὐαγγελιστής, ἄλλος Ἀπόστολος, ἕτερος νομοθέτης.

Ἄλλ' ὄχι, οὐδαμῶς. Διότι ἔχομεν παραγγελίαν ἐξ αὐτοῦ τοῦ Ἀποστόλου, ὅποιον δογματίζῃ ἢ προστάσῃ ἡμᾶς νά ἐνεργοῦμε ἐναντίον αὐτῶν πού παρελάβομεν, ἐναντίον αὐτῶν πού ὀρίζουν οἱ Κανόνες τῶν κατὰ καιρούς ἁγίων Συνόδων γενικῶν τε καί τοπικῶν, αὐτόν νά μή τόν δεχώμεθα, μηδέ νά τόν θεωροῦμεν ὡς Ὁρθόδοξον, καί ἀποφεύγω νά εἶπω τόν βαρύν λόγον πού ὁ Ἀπόστολος εἶπεν....», δηλαδή τό «ἀνάθεμα ἔστω»*.

Μετά πατρικῶν εὐχῶν
† Ὁ Ἐπίσκοπος Πέτρας Μακάριος

* Ἀπό τήν κδ' ἐπιστολήν Ὁσίου Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου «Θεοκτίστῳ Μαγίστρῳ» ἐκδ. Ὁρθ. Κυφέλης 1987, σελ. 107-8, εἰς ἀπλήν μετάφρασιν.

1973 - 2003

30 Ἔτη Ἐκκλησιαστικῆς πορείας
 Δοκιμασία - αἰχμαλωσία - λύτρωσις

*Πανιερώτατε Ἅγιε Πρόεδρε τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνό-
 δου,
 Σεβασμιώτατοι ἅγιοι ἀδελφοί, συνεπίσκοποι,
 Τίμιον Πρεσβυτέριον, Χριστοῦ διακονία,
 Ὅσιώτατοι μοναχοί, ἐκπρόσωποι τῶν ἀπολειφθέντων
 πρεσβυτέρων καί διακόνων τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν,*

Χριστός Ἀνέστη!

Ὁ Ἅγιος Θεός ἡμῶν γνωρίζει πόσον πνευματικῶς
 εὐφραίνομαι καί δοξάζω τό μεγαλοπρεπές ὄνομά Του
 διά τήν εὐκαιρίαν τῆς σημερινῆς μας ἐν ἀγάπῃ καί
 ἀληθείᾳ συναθροίσεως!

Εὐχομαι ἐκ βάθους καρδίας, νά μᾶς ἀξιῶνῃ πιό
 συχνά νά ἀπολαμβάνομεν ἀλλήλους εἰς κοινάς συνά-
 ξεις, συσχεπτόμενοι διά τήν πορείαν τοῦ Ἱεροῦ ὑπέρ
 τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνος.

Καί κατ' ἀρχάς μέν ἐπιθυμῶ, ὅπως εἰλικρινῶς
 εὐχαριστήσω τήν ἀγίαν καί Ἱεράν Σύνοδον τῆς

Ἐκκλησίας ἡμῶν, ἡ ὁποία περιέβαλε τὴν ταπεινότητά μου μέ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν τιμὴν, ὥστε νά εἰσηγηθῶ τό σημαντικώτατον θέμα μας, περί τῶν γεγονότων τῆς τελευταίας τριακονταετίας εἰς τόν Ἐκκλησιαστικόν μας χῶρον.

Ἐπικαλοῦμαι τάς θεοπειθεῖς εὐχάς ὑμῶν, ἅγιοι ἀδελφοί καὶ συνιεράρχαι, προκειμένου νά φέρω σύν Θεῷ εἰς αἴσιον πέρας καὶ πρὸς οἰκοδομήν τῆς Ἐκκλησίας τό ἀκανθῶδες καὶ πολυσύνθετον ἀντικείμενον τῆς παρούσης εἰσηγήσεως.

Ἐπειδὴ δέ περί Ἐκκλησίας ὁ λόγος, περί Ἀρχιερέων, Συνόδων καὶ Συνοδικῶν κρίσεων καὶ ἀποφάσεων, ἐπιτρέφατέ μοι νά εἶπω ἐν πρώτοις ὀλίγα τινά περί τῶν ἐννοιῶν αὐτῶν, οὐχί διὰ ἰδικῶν μου λόγων καὶ συλλογισμῶν, ἀλλά δι' αὐτῶν πού οἱ Ἅγιοι Πατέρες καὶ ἡ εὐσεβὴς Παράδοσις μᾶς ἔχουν παραδώσει.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Ἐκκλησία, μᾶς διδάσκει ἡ πανορθόδοξου κύρους ὁμολογία τοῦ ἁγιωτάτου Δοσιθέου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων, εἶναι ὅλοι καί μόνοι οἱ Πιστοί, οἱ πιστεύοντες καί ὁμολογοῦντες ὀρθῶς τήν ἀμώμητον Πίστιν, τήν παραδοθεῖσαν, κηρυχθεῖσαν τε καί ἐρμηνευθεῖσαν ὑπό τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί τῶν διαδόχων αὐτῶν Ἁγίων Πατέρων, καί τῶν Οἰκουμενικῶν καί τοπικῶν Συνόδων. Καί ἄν ἀκόμη εἶναι οἱ Πιστοί ὑπεύθυνοι δι' ὁποιαδήποτε ἁμαρτίας, μόνον ὁμῶς διά τοῦτο, διά τό ὅτι δέν ἔπεσαν εἰς ἀπόγνωσιν καί κατέχουν τήν εὐσεβῆ Πίστιν, διά τοῦτο καί εἶναι μέλη τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί γνωρίζονται, ὑπό τῆς ὁποίας καί κρίνονται καί ὀδηγοῦνται εἰς μετάνοιαν¹.

Τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κεφαλή καθολική εἶναι αὐτός ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν, καί αὐτός κρατῶν τό πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας πηδαλιουχεῖ διά τῶν Ἁγίων Πατέρων τῶν διαδόχων τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, ὀδηγῶν διά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος αὐτήν «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν²». Διά τοῦτο εἰς τάς ἐπί μέρους τοπικάς Ἐκκλησίας ὡς ὀρατάς ἀρχάς καί κεφαλάς ἔθεσε τό Πνεῦμα τό Ἅγιον τούς Ἐπισκόπους, κατά τόν οὐρανοβάμο-

1. Δοσιθέου Ἱεροσολύμων ὁμολογία, κεφ. ια'

2. αὐτόθι κεφ. ι' καί Ἰωάν. ιστ', 13.

να Ἀπόστολον Παῦλον³, ποιμαίνοντας τό λογικόν τοῦ Χριστοῦ ποίμνιον.

Κατά Ἀποστολικήν παράδοσιν⁴, οἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπίσκοποι συναθροιζόμενοι εἰς Συνόδους ἐπιλύουν τά ἐκάστοτε ἀναφύμενα δογματικά, πνευματικά καί διοικητικά προβλήματα καί θέματα, συζητοῦντες καί ἀποφασίζοντες μετά φόβου Θεοῦ, ἄνευ πάθους, ἰδιοτελείας καί βίας, ἀλλά μέ τήν φώτισιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, κατά τό Ἀποστολικόν: «ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν⁵». Πλήν κέκτηνται ἐξουσίαν οὐχί ἀπολελυμένην καί ἰσχύν οὐχί ἀπεριόριστον, ἀλλ' ὀφείλουν νά κινοῦνται ἐντός τῶν ὁρίων τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί Παραδόσεων.

Εἰς οἰανδήποτε ἐναντίαν περίπτωσιν, ὡς σοφώτατα συνοψίζει ὁ Σέρβος μακαριστός Κανονολόγος Ἐπίσκοπος Νικόδημος Μίλας,

«πᾶσα ἐπίσκοπική διάταξις εἶναι ἄκυρος καί μηδέν, καί οὐδεὶς ἔχει χρέος νά λαμβάνη αὐτήν πρό ὀφθαλμῶν, ἐάν αὕτη ἦ ἐναντία τοῖς κανόσιν· ἐάν περιέχη τι, περί οὗ οἱ Κανόνες οὐδέν διαλαμβάνουσιν· ἐάν μή ἐκφράζη ὅσα ἐν ταῖς τοπικαῖς Σύνοδοις καθωρίσθησαν καί ὡς θεσμοί ἀνεκηρύχθησαν· καί τέλος, ἐάν ἀντιστρατεύηται τοῖς πολιτικοῖς νόμοις, τοῖς μή ἐναντίοις οὖσι τῷ πνεύματι τῆς Ἐκκλησίας⁶».

3. αὐτόθι καί Πράξ. κ', 28.

4. βλ. Πράξ. ιε', 6-29 καί λζ' Ἀποστολικός Κανών.

5. βλ. αὐτόθι.

6. βλ. «Τό Ἐκκλησιαστικόν Δίκαιον» 1906, σελ. 648.

Διά τούτο καί ὁ Ἁγιώτατος Δοσίθεος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων ἀναφωνεῖ μετά βεβαιότητος:

«Τά παρά Κανόνας οὐ μόνον ἀνίσχυρά εἰσιν, ἀλλά καί ὡς ἀνόσια καί βδελυκτά καταφρονοῦνται καί ἀποσκυβαλίζονται⁷»,

δηλ. ἀπορρίπτονται οἰκτρῶς. Ὁθεν καί ἀντικανονική καί ληστρική ψευδοσύνοδος καλεῖται ἡ τοιαῦτα ἀποφασίζουσα.

Ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ οὐδέν ἀλάθητον ἰσχύει δι' ἀπολύτως οὐδένα, ὅσον ὑψηλῆς θέσεως καί ἂν οὗτος εἶναι καί συνεπῶς, ἐκ τῶν προτέρων οὐδεμία Ἀρχιερατική ἢ Συνοδική ἀπόφασις εἶναι κανονική καί νόμιμος, ἀλλά μόνον ἔάν ἐξεταζομένη ἱεροκανονικῶς, εὐρίσκεται σύμφωνος μέ τά παραδοθέντα ἡμῶν ὑπό τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καί Πατέρων.

Ἐπιθυμοῦμεν ἐξ ἀρχῆς νά τονίσωμεν αὐτό πούρητῶς καταθέτει ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης, καί πρό αὐτοῦ αὐτή ταῦτη ἡ αἰωνόβιος πρᾶξις τῆς Ὁρθοδοξίας καί τό ὅποῖον καταθέτει στό Ἱερό Πηδάλιον ὅτι:

«Πάντα τά κακῶς κριθέντα καί τυπωθέντα, οὔτε Κανῶν, οὔτε νόμος, οὔτε χρόνος, οὔτε συνήθεια βεβαιοῖ⁸».

Προσέξατε, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, κρατήσατε εἰς τήν μνήμην σας τό λεγόμενον: **Οὔτε χρόνος, οὔτε συνήθεια, οὔτε ἐξουσία βεβαιοῖ** καί καθιστᾷ τό ἀντι-

7. α' βιβλίον 12βίβλου, ἐσχάτη παράγραφος.

8. «Προλεγόμενα περί τῶν Ἱερῶν Κανόνων», εἰς τήν ὑποσημείωσιν ιδ'.

κανονικόν κανονικόν καί τό παράνομον νόμιμον, ἀλλά Ὁρθόδοξος Σύνοδος κανονικῶν καί εὐσυνειδήτων Ἐπισκόπων ἐλθοῦσα, ἀκυρώνει καί ἀθετεῖ τά ἀντικανονικῶς κατὰ τό παρελθόν ἀποφασισθέντα, ἔστω καί ἂν ταῦτα ἴσχυσαν διά κάποιον χρονικόν διάστημα, λόγῳ τῶν τότε περιστάσεων.

Ὡς παράδειγμα σκεφθεῖτε τήν κατάστασιν τῆς αὐθαιρέτως ἐν ἔτει 1833 «ἰδρυθείσης» Ἑλληνικῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας, τῆς ὁποίας, καθῶς ἀναλύει ὁ ὁμολογητής Πρωτοπρεσβύτερος πατήρ Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος, ὁ ἐξ Οἰκονόμων,

«αὐτή ἡ σύστασις αὐτῆς ἐκκλησιαστικῶς ὑπῆρχεν ἄκυρος καί ἀνυπόστατος, ὑπ' αὐτῶν τῶν θείων Κανόνων καθαιρουμένη, διό καί δι' ὅλης δεκαεπταετίας διετέλεσεν ἀπαράδεκτος παρά πάσαις ταῖς Ἐκκλησίαις τῶν Ὁρθοδόξων, πρὸς ἃς οὐδεμίαν εἶχε κοινωνίαν ἡ Σύνοδος. Ὡφείλε λοιπόν ἐξαιτησασθαι τήν κατὰ Κανόνας σύστασιν αὐτῆς...»,

ὡς ὄντως καί ἐγένετο τῷ 1850⁹.

Διά ταῦτα καί ἡ Δ' Οἰκουμενική Σύνοδος εἰς τήν δ' πρᾶξιν αὐτῆς, συζητοῦσα περί ἀντικανονικῆς θεσπίσεως νέων μητροπολιτικῶν ὁρίων πού εἶχε γίνει πρό ἀρχετῶν ἐτῶν, ἀκύρωσε τά ἀντικανονικά, ἀπάντων τῶν Ἐπισκόπων βωόντων: **«Κατά τῶν Κανόνων πραγματικόν (πρᾶξις πολιτειακή δηλ.) μηδέν ἰσχύσει. Οἱ Κανόνες τῶν Πατέρων κρατεῖτωσαν...**

9. «Σωζόμενα» τόμ. γ', σελ. 397 καί τόμ. β', σελ. 523-569.

Οὕτω γάρ καί ἡ Πίστις φυλάττεται καί ἐκάστη Ἐκκλησία ἔξει τό ἀσφαλές¹⁰».

Ἐχρυνα ἀπαραίτητον νά ἀρχίσει ἡ ταπεινή εἰσήγησις μου μέ ταύτας τάς Πατερικάς ρήσεις καί παρακαταθήκας, διά νά ἔχωμεν αὐτάς ὡς γνώμονα καί ὀδηγόν τῆς κρίσεως τῶν γεγονότων πού θά ἱστορήσωμεν.

Θά ἤθελα, εἰσερχόμενος εἰς τό θέμα μου, νά ζητήσω ἐκ τῶν προτέρων συγγνώμην ἀπό ὅσους ἀγίους ἀδελφούς στενοχωρήσω ἴσως μέ τά ὅσα θά ἀναφέρω, εἰς τά ὅποια ἔλαβαν καί αὐτοί μέρος. Διότι ἀναδεξάμενος τό βῆμα τῆς παρούσης εἰσηγήσεως καί ἀναβαίνοντας εἰς τό βῆμα τοῦτο, ἀπεφάσισα νά εἶπω τήν ἀλήθειαν καί μόνον τήν ἀλήθειαν, διά τήν ὅποιαν ἄλλωστε καί τό συνέδριον τοῦτο συνεκλήθη, μή χαριζόμενος εἰς πρόσωπα καί πράγματα.

Εἶμαι δέ ἔτοιμος ἄν, ἄθελά μου βέβαια, ἀδικήσω κάποιον μέ τήν, βάσει ὅσων γνωρίζω ἀναφοράν μου, νά ἀποδεχθῶ κάθε ὑπόδειξιν στηριζομένην εἰς ἀπτάς ἀποδείξεις καί μαρτυρίας πού τυχόν ἀγνοῶ, καί νά ἀποκαταστήσω τήν ἀλήθειαν.

Η ΠΡΟ ΤΟΥ 1979 ΠΕΡΙΟΔΟΣ

Εἰς τήν τελευταίαν τριακονταετίαν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς, σεβαστοί μου Πατέρες καί ἀδελφοί, συναντῶμεν τέσσερεις σταθμούς-ὁδοδείκτας

10. Πρακτικά Σπ. Μήλια, τόμ. β', σελ. 152.

θά λέγαμεν, εἰς τὴν πορείαν τῆς Ἐκκλησίας μας.

Πρῶτον, τὰς ἀποκηρύξεις τοῦ 1979.

Δεύτερον, τὴν γενικὴν ἔνωσιν τῶν Ἀρχιερέων τοῦ 1985.

Τρίτον, τὴν καθάρεισιν τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καὶ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ νέου κ. Χρυσοστόμου κατὰ τὸ 1985-'86.

Τέταρτον, τὸν χωρισμὸν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ 1995.

Πρὸ τοῦ 1979 ἔχομεν μίαν ἀντιφατικὴν κατάστασιν.

Λέγομεν ἀντιφατικὴν, διότι διὰ μὲν τοὺς ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας καινοτόμους Νεοσημερολογίτας, αὕτη ἀπελάμβανε σεβασμοῦ καὶ κύρους καὶ ἀξίας ἀντιπροσωπεύσεως, διὰ δὲ τοὺς ἐντός τῆς Ἐκκλησίας, αὕτη ὑπὸ τῶν ἡμετέρων ἐκλυδωνίζετο ἐσωτερικῶς μέ ποικίλας δοκιμασίας, ἀντεγκλήσεις καὶ πειρασμούς.

Οὕτως, ἐνῶ οἱ καινοτόμοι ἐβυθίζοντο ὀλοέν περισσότερον εἰς τὸν Οἰκουμενισμόν, πολλοὶ Νεοσημερολογῖται κατέφευγον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν. Ὑπῆρχον δὲ τότε μόνον δύο «μερίδες» Γ.Ο.Χ., ἡ ἡμετέρα, ὑπὸ τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καὶ ἡ τῶν λεγομένων Ματθαϊκῶν. Ἡ σοβαρότητα καὶ δυναμικότητα πού διέκρινε τὸν μακαριστὸν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον εἶχε ἐπιφέρει πολλοὺς καρπούς. Ἐπετεύχθη ἡ συνταγματικὴ ἀναγνώρισις τῶν λατρευτικῶν μας καθηκόντων·

- ἡ ἀποτροπὴ τοῦ Ἱερωνυμείου διωγμοῦ κατὰ τῶν Ἱερῶν ἡμῶν Μονῶν καὶ καθιδρυμάτων·

- ἡ δικαστικὴ ἀναγνώρισις τῆς κανονικότητος τῶν

χειροτονιῶν μας ὡς καί τῆς συστάσεως τῶν Ἱερῶν Μονῶν·

- ἡ σύναψις ἀδελφικῶν ἐν Χριστῷ σχέσεων μέ τήν Ἱεράν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς ὑπό τόν Ἁγιώτατον Μητροπολίτην κυρόν Φιλάρετον·

- ἡ καταχώρησις τῶν τελουμένων Ἱερῶν Μυστηρίων ἡμῶν εἰς τά ληξιαρχεῖα τοῦ κράτους·

- ἡ δυναμική παρέμβασις τῆς Ἐκκλησίας μας εἰς μείζονα κοινωνικά θέματα ὡς εἰς τό αὐτόματο διαζύγιον, δι' ἐπισήμων παραστάσεων ἐνώπιον τῶν κρατικῶν ἀρχῶν·

- ἡ ἐνδυνάμωσις τῆς Ἱεράς Συνόδου μέ χειροτονίας νέων Ἐπισκόπων τό 1971, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Παΐσιου Εὐθυμιάδη εἰς Ἐπίσκοπον Εὐρίπου, Χρυσοστόμου Κιούση εἰς Ἐπίσκοπον Θεσσαλονίκης, Καλλινίκου Χανιώτη εἰς Ἐπίσκοπον Θαυμακοῦ, Ἀκακίου Ντούσκου εἰς Ἐπίσκοπον Καναδά· καί τό 1973 τῶν Ἀρχιμανδριτῶν Ἀντωνίου Θανάση εἰς Ἐπίσκοπον Μεγαρίδος καί Γαβριήλ Καλαμισάκη εἰς Ἐπίσκοπον Κυκλάδων·

- ἡ ἀνάπτυξις εἰς τό ἐξωτερικόν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος μέ ἴδρυσιν ἐξαρχειῶν·

- ἡ οἰκονομική καί διοικητική ἐνδυνάμωσις τοῦ Γενικοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν·

- ἡ οἰκονομική ἐξ αὐτοῦ βοήθεια εἰς ἔχοντας ἀνάγκην Κληρικούς μας·

- ἡ ἀνέγερσις πλείστων Ἱερῶν Ναῶν, αἰθουσῶν καί ἰδρυμάτων, καί

- ἡ γενική ἀνάδειξις καί ἐπικύρωσις τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος.

Ἄμυδράν εἰκόναν τῆς συνόλου ἀναπτύξεως διαπιστώνει ὁ εὐσεβής, ἀναδιφώντας εἰς τὰ τεύχη τοῦ ἐπισημοῦ ὄργανου τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, πού περιγράφουν τήν κατ' ἔθος ἐν Πειραιεῖ κατάδυσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ κατὰ τήν ἡμέραν τῶν Ἁγίων Θεοφανείων, ὅπου συναντᾷ ἐνθουσιώδεις λαοθαλάσσας καί μεγαλοπρεπεῖς τελετάς Πανελληνίου προβολῆς!

Ὅμως, ταυτόχρονα τὰ ἐσωτερικά προβλήματα δέν ἦσαν οὔτε ὀλίγα, οὔτε μικρά.

Ἀπό τό 1970 ὁ εἷς ἐκ τῶν τεσσάρων παλαιότερων Ἀρχιερέων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας Ἀκάκιος, διεμαρτύρετο καί διεχώριζε τήν θέσιν του, μέ ἀφορμήν κυρίως τήν ἀπρόσεκτον πρόσληψιν μόλις δύο ἢ τριῶν Κληρικῶν ἐκ τοῦ νέου ἡμερολογίου. Εἶναι ἡ ἀπαρχή μιᾶς νέας ἐποχῆς διά τήν πολυπαθῆ Ἐκκλησίαν μας πού κλιμακώνεται τό 1973-'74, ὅπου ὠρισμένοι Ἐπίσκοποι τῆς διαχωρίζονται καί φατριάζουν ἐπικαλούμενοι «κάθαρσιν», κατηγορῶντας συνάμα καί ὀλιγοστούς ἐξ ἀρχῆς ἡμετέρους Κληρικούς, ἄνευ ὁμως ἰκανῶν ἀποδεικτικῶν στοιχείων πολλάκις, γεγονός πού ἐπικαλεῖται ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος μή θέλων νά προχωρήσῃ μέ ἀνεπαρκεῖς διαδικασίας εἰς τιμωρίαν τινός.

Εἰς τόν Μητροπολίτην Ἀκάκιον σταδιακά προσκολλοῦνται ἀπό τό 1973 οἱ ἀπό τοῦ 1971 χειροτονηθέντες Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης) καί Κυκλάδων Γαβριήλ, ἐδρεύοντες ἀμφοτέρω οὐχί εἰς τάς Ἐπισκοπίας των, ἀλλά εἰς τὰ ἐν Ἀττικῇ γυναικεῖα Μοναστήριά των!

Ἀπό τὰς ἀρχὰς τοῦ 1974 ἡ ἐσωτερικὴ διαμάχη ἐντείνεται.

Οἱ ὡς ἄνω τρεῖς Ἐπίσκοποι αὐτοεμφανίζονται ὡς νέοι «τρεῖς Ἱεράρχαι», ἐπικαλούμενοι ὅτι θὰ διασώσουν τὴν Ἐκκλησίαν. Εἰδικὰ ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος εἰς ἐπίλεκτα μέλη - εἰδικούς συνεργάτας τῆς Μητροπόλεώς του (ἀδελφούς Λάσκαρην Χατζηγιαννάκη, Βασίλειον Μπύρον, Ἀλέξανδρον Καλόμοιρον κ.ἄ.), ἀρχίζει νὰ διαδίδῃ ὅτι οἱ νέοι «τρεῖς Ἱεράρχαι» θὰ ἀποκηρύξουν τὴν ὑπόλοιπον Ἱεραρχίαν καὶ θὰ προχωρήσουν εἰς ἀναμόρφωσιν καὶ ἀναδιοργάνωσιν τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἠθικὴν κάθαρσιν καὶ ἐξυγίανσιν αὐτῆς.

Τὴν ὁρμὴν τῶν ἐπιδόξων νεοκαθαρῶν ἀνακόπτει μία ἔγγραφος καταγγελία πολλῶν ἀδελφῶν ἐκ Θεσσαλονίκης πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1974, οἱ ὅποιοι ἐπικαλοῦνται καὶ ἄλλας ἀντικανονικὰς ἐνεργείας τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου (διαμονὴν του εἰς Ἀθήνας, εἰδικὴ φιλίαν καὶ συνεργασίαν μεθ' ἑνὸς μόνου Ἱεροῦ Ναοῦ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, φιλοσοικουμενιστικὰς κινήσεις), καὶ τονίζουν ὅτι παρόλον πού τὸν εἶχαν δεχθεῖ εὐχαρίστως ὡς Μητροπολίτην τους, αὐτὸς τοὺς ἀπώθεῖ μέ τὴν ἀνεύθυνον καὶ ὑπερήφανον συμπεριφορὰν του, «δάκνων ἀντὶ νὰ ποιμαίνῃ, σκανδαλίζων ἀντὶ νὰ στηρίξῃ...»!

Κατὰ τὴν ἴδιαν περίοδον ὁ μακαριστός Ἐπίσκοπος Ἀστορίας Πέτρος ἀρνεῖται νὰ ὑπογράψῃ τὴν ὁμολογιακὴν Ἐγκύκλιον τῆς 5ης Ἰουνίου 1974, γνωστῆς ὡς «**Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν**», παρόλον πού ἡ Ἱερά Σύνοδος τὸν ἀνέμενεν ἐπὶ ἓν ὄλο-

κληρον ἔτος (ἀπό τό 1973) διά νά συμμορφωθῆ μέ τήν ὀρθήν ὁμολογίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Οὕτως ἡ Ἱερά Σύνοδος ὡς εἶχε καθῆκον, «διέγραφε τοῦτον ἀπό μέλους αὐτῆς, καί ἤρεν ἀπ' αὐτοῦ τήν ἐξουσίαν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν ἐν Ἀμερικῇ¹¹».

Μέ τήν Ἐγκύκλιον αὐτήν διεφώνησαν καί ἐπετέθησαν κατ' αὐτῆς καί μερικοί Κληρικοί μας, διχάζοντες τήν ὁμοφωνίαν, παρόλον πού αὕτη ἀπλῶς ἐπανελάμβανε τήν παγίαν ὁμολογιακήν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, ὡς παρελάβομεν αὐτήν ἀπό τοῦ ὁμολογητοῦ Πρωθιεράρχου μας πρ. Φλωρίνης κ. Χρυσοστόμου. Καί εἰς αὐτούς δέ τούς Κληρικούς ἠναγκάσθη ἡ Ἱερά Σύνοδος ὅπως ἐπιβάλλῃ κυρώσεις.

Δυστυχῶς ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Διαυλείας κ. Ἀκάκιος, ὁ ὁποῖος ἄλλωστε καί εἰς ἄλλας περιπτώσεις διαφοροποιεῖτο ἀπό τό ὑπόλοιπον σῶμα τῆς Ἱεραῆς Συνόδου, ἤλθε εἰς Ἐκκλησιαστικήν ἐπικοινωνίαν μέ τόν ἐκτός τῆς ὀρθῶς ὁμολογίας καί Ἐκκλησίας εὐρισκόμενον Ἐπίσκοπον Ἀστορίας Πέτρον. Ὁμοίως ἐπραξαν καί οἱ Μητροπολίται Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης) καί Κυκλάδων Γαβριήλ, παρόλον πού καί οἱ τρεῖς εἶχαν υπογράψει τήν Ἐγκύκλιον τοῦ «οὕτω φρονοῦμεν». Τούς ἔνωσεν ὁμως ἡ ἀντίδρασις κατά τῆς Ἱεραῆς Συνόδου!

Ἀπό δέ μίαν ἐπιστολήν τοῦ 1986 τοῦ μακαριστοῦ ἱερέως π. Ἀντωνίου Παπακαλουσίου, ἐφημερίου τότε τῆς Λαρίσης, προσκειμένου εἰς τόν Μητροπολίτην

11. βλ. φυλλάδιον «Οὕτω φρονοῦμεν, οὕτω λαλοῦμεν» σελ. 9 καί «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 707, σελ. 16.

Ἀκάκιον, πληροφορούμεθα, ὅτι οἱ τέσσερεις ἐν λόγῳ Ἀρχιερεῖς εἶχαν ἀναθέσει εἰς τόν γνωστόν Νεοσημρολογίτην «θεολόγον» Ἀθανάσιον Σακαρέλλον τήν ἀνασκευήν τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς, ἡ ὁποία καί ὠλοκληρώθη μὲν, ἀλλά δέν ἐδημοσιεύθη τελικῶς, οὐδέ κατετέθη¹².

Ὅμως ἡ φατρία εἶχε δημιουργηθεῖ.

Εἰς κοινήν «Ἐγκύκλιον πρὸς τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας» τό 1974 (ἀνευ ὁμως συγκεκριμένης ἡμερομηνίας), οὔτοι οἱ 4 Ἀρχιερεῖς διαμαρτυρόμενοι καί ἀπολογούμενοι τρόπον τινά, ἔγραφαν:

«... Ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας μας ἔχει ἀποξενωθεῖ τῆς οὐσίας, περιορισθεῖσα εἰς μόνον τοὺς ξηρούς τύπους τῆς λατρείας. Καί ἀπωλέσασα τόν ζηλωτισμόν, ἀπέμεινε μόνον μέ τήν διαφοράν τῶν 13 ἡμερῶν ἀπό τήν καινοτομήσασαν Ἐκκλησίαν. Ἡ οὕτω διαμορφωθεῖσα λυπηρά κατάστασις, ἀγαπητά ἐν Κυρίῳ τέκνα, οὐδόλως ἀνταποκρίνεται εἰς τόν ὑψηλόν τίτλον τῶν Γ.Ο.Χ. καί θέτει τήν Ἐκκλησίαν μας ἐκτός νόμου, καί πᾶσαν πρᾶξιν καί ἐνέργειαν αὐτῆς καθιστᾷ ΑΚΥΡΟΥΣ, ὡς ἀντιθέτους πρὸς τοὺς Ἱεροῦς Κανόνας... Ἡ θλιβερά κατάσταση ὀφείλεται προσέτι καί κατά μέγα μέρος εἰς τήν ἀνυπαρξίαν Καταστατικοῦ Χάρτου. Οὐδεὶς

12. πρβλ. περιοδικόν «Ὁρθόδοξη παρρησία» φ. 11, σελ. 172.

ἀπολύτως ὀργανισμός δύναται νά ἔχη ζωήν
χωρίς Καταστατικόν...

Ἐπιδιώκομεν καί ἐπιποθοῦμεν τήν ἐξυγιάν-
σιν τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, τήν περιφρούρη-
σιν τοῦ κύρους τοῦ Ἐπισκοπικοῦ ἀξιώματος
κατά τάς ὑπαγορεύσεις τῆς Ἐκκλησίας, τήν
εὐταξίαν καί κοσμιότητα καί τήν κατά Θεόν
ἐνωσιν ὄλων τῶν διίσταμένων μερῶν τῶν
Γ.Ο.Χ....».

Πιστεύομεν ὅτι ἡ ἰδεολογική παρέκκλισις καί ἡ
σύγχυσις τῶν τεσσάρων αὐτῶν Ἐπισκόπων καθί-
σταται ἐκ τῶν ἀναφερθέντων πασιφανῆς, κηρυττό-
ντων a priori πᾶσαν πράξιν τῆς «Ἀγιωτάτης Ἐκκλη-
σίας μας» ἐκτός νόμου, ἄκυρον καί ἀντικανονικήν,
ὡς νά εἶναι αὐτοί τό ὑπέρτατον παρά-Συνοδικόν Δι-
καστήριον.

Ἐμῖλον δέ περί ἐξυγιάνσεως καί κύρους καί εὐτα-
ξίας καί ἱεροκανονικῆς τάξεως, οἱ ὄντες ἐκ νεότητος
αὐτῶν συνείσακτοι καί διασπῶντες τήν Ἐπισκοπικήν
ὁμοφροσύνην ἐπί τῆς ὁμολογίας, ἀθετοῦντες τάς ἰδίας
των ὑπογραφάς!

Εἰς ἑτέραν κυκλοφορήσασαν «ὀφειλομένην ἀπά-
νησιν εἰς τήν «κραυγήν τοῦ πόνου» τοῦ Ὀσιωτά-
του ἐν Μοναχοῖς π. Σίμωνος Σιμωνοπετρίτου», δηλ.
εἰς ἄρθρον δημοσιευθέν εἰς τήν «Φωνήν τῆς Ὀρθο-
δοξίας¹³» οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης
καί Κυκλάδων ἀπολογούμενοι διά τό συλλεϊτουργόν

13. βλ. «Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας» 708 σελ. 10, ὡς καί 716
σελ. 3 καί 720 σελ. 4.

τους μέ τον Συνοδικῶς κηρυχθέντα ἔκτος Ἐκκλησίας, θά τολμήσουν νά γράψουν:

«... Γνωρίσατε λοιπόν, ὅτι ἡ Ἱεραρχία ἡμῶν ἐν ὀλομελείᾳ λαβοῦσα ἀπόφασιν κατά πλειοψηφίαν περί ἄρσεως τῆς ἐξαρχίας τοῦ Ἐπισκόπου Ἀστορίας κ. Πέτρου, οὐδεμίαν ἀπόφασιν ἐξέδωκε δι' ἀπαγόρευσιν συλλειτουργίας μας.»!!

Ἐδῶ οἱ τρεῖς Ἐπίσκοποι φεύδονται ἐν γνώσει τους, ἀποκρύπτοντες ὅτι ἡ Ἱεραρχία δέν ἤρεν ἀπλῶς τήν ἐξαρχίαν Ἀμερικῆς ἀπό τόν Ἐπίσκοπον Ἀστορίας Πέτρον, ἀλλά καί «διέγραψε τοῦτον ἀπό μέλους της», ὡς προεσημειώσαμεν ὅτι σαφῶς ἐγνωστοποίη ἡ Ἐγκύκλιος «οὕτω φρονοῦμεν...».

Ἀπό πού, λοιπόν, ἦντλησαν τό δικαίωμα οἱ τρεῖς, νά συλλειτουργοῦν μέ τόν ἔκτος Συνόδου καί Ἐκκλησίας, ἔχοντα διαφορετικήν ὁμολογίαν Ἐπίσκοπον;

Ἐν τῷ μεταξύ τόν Ὀκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους 1974 ἐξετάζεται εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον ἡ καταγγελία τῶν Θεσσαλονικέων πιστῶν κατά τοῦ Μητροπολίτου αὐτῶν Χρυσοστόμου, παρόντος καί τινων ἐξ αὐτῶν καί τοῦ ἰδίου, ὁ ὁποῖος ὁμως ἠρνεῖτο ὅτι ἐσυνέβησαν πάντα τά καταγγελομένα, παρά τούς ὑπάρχοντας πολλούς μάρτυρας! Τελικῶς ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπροώθησε μίαν συμβιβαστικήν λύσιν ἐπιζητοῦσα εἰρήνην καί ἀγάπην, καί μή φέρουσα τό θέμα εἰς τελικήν κρίσιν καί ἐπίλυσιν διά λόγους οἰκονομίας καί καλύψεως τοῦ Μητροπολίτου Χρυσοστόμου, καθῶς μαρτυρεῖ τό πρακτικόν ὑπ' ἀρ. 20/15-28/10/1974.

Ἄλλά ἡ δυσμενής καί μισάδελφος ἀτμόσφαιρα ἔτι

έντείνεται. Τό 1975 ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς Ἀκάκιος πρὸς ἀντιπερισπασμόν καί ἐκδίκησιν, καταθέτει μήνυσιν κατὰ τοῦ βασικοῦ καί στρατηγικῆς σημασίας οἰκονομικοῦ φορέα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, κατὰ τοῦ Φιλοπτώχου Ταμείου! Ἡ διενεργηθεῖσα ἐξονυχιστικὴ ἐξέτασις ὁμῶς ὑπὸ τῶν δικαστικῶν καί κρατικῶν ἀρχῶν, ἀποδεικνύει ὅτι τὰ πάντα εἶναι νόμιμα¹⁴.

Μέγα πλήγμα καταφέρεται ἐπίσης εἰς τὴν συνοχὴν καί ἐμφάνισιν τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος δι' ἑνός καταπτύστου ἐντύπου πού ἐξέδωσε εὐτυχῶς μόλις ὀλίγα φύλλα, ὑπὸ τόν τίτλον «Ὁρθόδοξος λόγος». Ἐκδίδεται καί ὑποκινηταὶ ὀλίγοι λαϊκοὶ «θεολόγοι» οἱ ὅποιοι ἠκολούθουν καί τούς Νεοσημερολογίτας (ὡς οἱ Χαρίσης, Μπατιστάτος κλπ.) καί ὀλιγώτεροι Ἀγιορεῖται Πατέρες, φανερώς προσκείμενοι εἰς τούς Μητροπολίτας Ἀττικῆς Ἀκάκιον καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον.

Τό ψευδεπίγραφον αὐτό ἐντυπον ἰδίως ἀπὸ τό 1974 ἐκτοξεύει κατηγορίας ἠθικῆς φύσεως ἐναντίον πολλῶν Κληρικῶν καί Ἱερῶν Μονῶν, ἀκόμη δέ καί ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, ἄνευ ὁμῶς ἀποδείξεων.

Βασικός σκοπός του ἦτο νά δημιουργήσῃ ἕνα κλίμα ἀποστροφῆς πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον καί ἕνα εἶδος πλαστῆς κρίσεως τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος, κρίσεως κατ' οὐσίαν ἀνυπάρκτου¹⁵! Ἡ πλειονότης δέ τῶν

14. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 709, σελ. 4.

15. πρβλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 713 σ. 10, 715 σ. 10, 716 σελ. 7-8, καί 720 σελ. 5-7.

Ζηλωτῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων κατεδίδασεν ἐγγράφως τὴν φυλλάδα αὐτήν, τονίζοντας:

«συνιστῶμεν νά ρίπτουν οἱ πιστοὶ εἰς τόν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, εὐθύς ὡς λαμβάνουν ταύτην¹⁶».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος προσπαθεῖ δι' ἐπισήμων καὶ δημοσίων ἀναφορῶν νά καλέσῃ τοὺς πολεμοῦντας καὶ διίσταμένους Ἀρχιερεῖς Ἀττικῆς καὶ Θεσσαλονίκης εἰς εἰρήνην καὶ ἐνότητα, ἀλλ' εἰς μάτην¹⁶! Αὐτοὶ πλέον ἀρχίζουν νά ἰσχυρίζονται ὅτι διαφοροποιοῦνται ἀπὸ τὴν Ἱεράν Σύνοδον «ἐξαιτίας τῆς καθυστερήσεως τῆς ἠθικῆς καθάρσεως τοῦ Κλήρου», ὁμιλοῦντες θρασεῶς περὶ «σκουπιδοντενεκέ» καὶ «ἀντρων ὀργίων»!!

Δυστυχῶς τοῦτο ποιοῦσι οὐχὶ δι' ἀναφορῶν πρὸς τὴν Ἱεράν Σύνοδον, ἀλλὰ δι' ἀνοικτῶν ἐπιστολῶν καὶ δημοσιευμάτων, μέχρι καὶ εἰς πολιτικὰς ἐφημερίδας, τὴν στιγμὴν ὅπου καὶ αὐτοὶ οἱ ἀφορμὴν ζητοῦντες Νεοημερολογῖται δέν διαμαρτύρονται διὰ ταυτά θέματα ἐναντίον μας¹⁷!

Οὔτω διὰ τῶν γεγονότων αὐτῶν ἐγκαινιάζεται μία «νέα ἐποχὴ» κακότητος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας Ζωϊκοῦ προσανατολισμοῦ καὶ Ἱερωνυμικῆς ἀντιγραφῆς: ἡ ἐπανάστασις διὰ τὴν δῆθεν «κάθαρσιν»!

Μόλις δηλαδὴ ἡ Νεοημερολογιτικὴ Ἐκκλησία εἶχεν ἀπαλλαγεῖ (τό 1974) ἐκ τοῦ φαρισαϊκοῦ κατεστημένου-φατρίας τῆς «οἰκείας Ἱερωνυμικῆς Πί-

16. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 715, σελ. 8-10.

17. αὐτόθι, σελ. 16 καὶ 720, σελ. 4-7.

στεως» τῶν Ζωϊκῶν, οἱ ὅποιοι μέ πρόφασιν τήν ἐξυ-
γίανσιν καί τήν κάθαρσιν ἐφήρμοσαν τό ἐπάρατον σχέ-
διόν τους διά κατάληψιν τῆς Νεοημερολογιτικῆς
Ἐκκλησίας καί Ἱεραρχίας ὑπό ἀνθρώπων δῆθεν
«ἐνσάρκων ἀγγέλων», ὡς πολύ παραστατικά ἱστορεῖ
ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόκλητος Στράγκας¹⁸. τότε λοι-
πόν, ὁ Ἱερωνυμικός - Ζωϊκός φαρισαισμός τῶν ψευ-
δοκαθαρῶν μετεφέρθη «ἀοράτως» εἰς τήν ἡμετέραν
Ἐκκλησίαν, διά μέσου τῶν τεσσάρων ἀποστατησά-
ντων Ἐπισκόπων (μάλιστα δέ τοῦ Ἀττικῆς Ἀκακί-
ου καί τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου Κιούση) καί
τῶν συνεργατῶν των (Σακαρέλλου-Χαρίση-Μπατι-
στάτου-Καραμήτσου κ.λ.π.), οἱ ὅποιοι, ὡς εἶναι τοῖς
πᾶσι γνωστόν, διετήρουν ἀρίστους σχέσεις καί συμ-
μετεῖχαν εἰς ὀργανώσεις καί ἐπιτροπάς τῆς Νεοημε-
ρολογιτικῆς Ἐκκλησίας!! Οὕτως ἡ Ἐκκλησία μας
ἐπροδίδετο ἐκ τῶν ἔσω, μέ τήν ὑποβολήν καί πα-
νουργίαν τῶν ἔξω!....

Ἀναγκασθεῖς ἐκ τῶν ἀναιδῶς διαλαλουμένων ὁ
Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος, ἐδημοσίευε καί αὐτός κα-
τά καιρούς τά ἀναγκαῖα, πρὸς θεραπείαν τοῦ σκαν-
δαλισμοῦ πού ἐδημιουργεῖτο. Οὕτως π.χ. εἰς ἄρθρόν
του ὑπό τόν τίτλον «ἀνοικτὴ ἐπιστολή» πρὸς ἅπαν
τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα ἔγραφε τόν Μάρτιον
τοῦ 1975:

*«Εἰς τήν συνεδρίασιν τῆς 11-5-74 παρόντων
ἀπάντων τῶν Ἀρχιερέων, μηδέ τῶν Σεβα-*

18. βλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία» σελ. 4936, 4997-8.

σμιωτάτων Ἀκακίου, Χρυσοστόμου καί Γαβριήλ ἑξαιρουμένων, ἐγένετο ἐπερώτησις τοῦ Σεβασμιωτάτου Καλλινίκου ἐάν γνωρίζη κανεῖς τῶν Ἀρχιερέων τι εἰς βάρος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου. Καί ἐν συνεχείᾳ προκαλῶν ἐγώ ἅπαντας λέγω: «Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς, ἐάν γνωρίζητε τι εἰς βάρος μου καί τό ἀποκρύπτετε, θά ἔχητε εὐθύνην ἐνώπιον Θεοῦ καί ἀνθρώπων. Ἐμπρός λοιπόν, ἄς παραμερίσουν οἱ φίθυροι, καί ὅ,τι γνωρίζητε εὐθαρσῶς καί μέ παρρησίαν ἀποκαλύψατε. Θά σᾶς εἶμαι διά τοῦτο εὐγνώμων ἐσαεὶ».

Ἡ ἀπάντησις ἐνός ἐκάστου καταγεγραμμένη εἰς τό πρακτικόν τῆς συνεδριάσεως ταύτης, ὑπογεγραμμένον ὑπό πάντων τῶν Ἀρχιερέων, ὑπῆρξεν ἀρνητική....

Ἄλλ' ἴδετε τί ὁ Θεός παρεχώρησε, διά νά ταπεινωθῇ ὁ Σεβασμιώτατος. Παρεχώρησε δηλαδή νά χειροτονήσῃ οὗτος ἰδίαις χερσὶ Κληρικόν παρόμοιον τοῦ Ἀπολλωνάτου, συλληφθέντα μάλιστα ὡς καί τόν πρῶτον, παρά ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Οὐδεὶς ἐκ τῶν Ἀρχιερέων μας διέπραξε τοιοῦτον ὀλίσθημα. Καί ὁμως, οὐδεὶς ἐξεμεταλλεύθη τό γεγονός τοῦτο διά νά κατηγορῇ τόν Σεβασμιώτατον, οὐδέ ἐγώ, ὁ ὁποῖος ἐκλήθην ὑπό τῆς Ἀστυνομίας νά ἀναγνωρίσω τόν συλληφθέντα καί νά ἀκούσω τάς καταθέσεις του. Ὑπέδειξα δέ εἰς τούς ἀστυνομικούς νά καλέσουν τόν χειροτονήσαντα αὐτόν Σεβασμιώ-

τατον Ἀκάκιον.

Τό αὐτό προηγουμένως διέπραξε καί ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, χειροτονήσας διάκονον ἔχοντα κώλυμα Ἱερωσύνης. Καί ὁμως ἡμεῖς οὐδέποτε ἐθίξαμεν αὐτούς, διότι πιστεύομεν ὅτι τοῦτο δέν ἔγινε ἐκ κακῆς προθέσεως.

Δέν θά ἀπαντήσω εἰς ἄλλας κατηγορίας μου, τάς ὁποίας ἀφήνω νά κρίνη ὁ Θεός...»¹⁹

Ταῦτα διεμαρτύρετο διά τοῦ ἐπισήμου δημοσιογραφικοῦ ὄργανου τῆς Ἐκκλησίας μας θλιβόμενος ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος. Ἡ δέ Ἱερά Σύνοδος ἀπό τάς ἀρχάς τοῦ Δεκεμβρίου 1974 ἐπέβαλλεν τήν ποινήν τῆς ἀργίας ἐπ' ἀόριστον εἰς τόν Μητροπολίτην Ἀττικῆς Ἀκάκιον, ἀφοῦ πρῶτον τόν ἐκάλεσεν ἐπανειλημμένως ὅπως ἀπολογηθῆ, ἀνευ ὁμως ἀνταποκρίσεως²⁰.

Εἶναι βέβαια ἀλήθεια, ὅτι δέν ἔπρεπεν ἡ Ἱερά Σύνοδος νά ἀποφασίσῃ καί ἀποστείλλῃ πρὸς τόν Μητροπολίτην Ἀκάκιον τήν κατ' αὐτοῦ ἀργίαν κατά τήν παραμονήν τῆς πανηγύρεως τῆς Ἱερᾶς αὐτοῦ Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, ἐνέργεια φανερώουσα σφοδρῆν ἀντιπαράθεσιν καί ἀλληλομαχίαν.

Ἐκάλει δέ ἡ Ἱερά Σύνοδος καί τόν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον ὅπως προσέλθῃ καί ἀπολογηθῆ διά τά ἀντικανονικά του παραπτώματα. Αὐτός ὁμως ὄχι ἀπλῶς ἠρνεῖτο, ἀλλά καί ἐξαπέλυσεν τόν Ἰούνιον τοῦ

19. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 709, σελ. 9-10.

20. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 707 καί 713 σελ. 16.

1975 «άνοικτή» καταγγελία κατά του Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου ἐνώπιον τῆς ἡμετέρας Ἱεραρχίας, τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὡς καί «τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος»! Εἰς αὐτὴν ἐπικαλούμενος μίαν πρόσφατον φαινομενικὴν εἰσπήδησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου εἰς Θεσσαλονίκην, ὡς καί κάποια κηρύγματα αὐτοῦ ἐναντίον του, κατήγγειλεν αὐτόν «ὡς αἴτιον πάσης ἀταξίας καὶ κακοδαιμονίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἡμῶν, καὶ δημιουργόν τῆς - συνεπείᾳ τούτων καὶ προηγουμένων παραβάσεων καὶ ἀντινομιῶν - ὑφισταμένης διαστάσεως ἡμῶν τῶν Ἀρχιερέων²¹».

Βεβαίως ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἐλησμόνησεν, ὅτι μὴ ὦν ὁ ἴδιος ἀνέγκλητος, ἰσχύει δι' αὐτόν τό «ἐνοχος ἐνοχον οὐ ποιεῖ» καὶ κατὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνας· δηλαδή ὡς καί ὁ ἴδιος ἀναφέρει εἰς τὴν καταγγελίαν του διὰ τοὺς ἄλλους (μὴ σκεπτόμενος ὅτι πρῶτον διὰ τὸν ἑαυτόν του ἰσχύει αὐτό), δέν δύνανται «οἱ ὑπόδιχοι Ἱερῶν Κανόνων μέ τὴν βαρυτάτην ποινὴν τῆς καθαιρέσεως, νά κρίνουν καὶ ἀποφασίζουν κατὰ ἀδελφῶν των Ἀρχιερέων διὰ παραπτώματα²²».

Συνεπῶς δέν ἦτο δυνατόν καὶ δίκαιον ἢ ἐφευρεθεῖσα ὡς ἀντιπερισπασμός, τὴν τελευταίαν στιγμὴν, καταγγελία τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου Κιούση νά ἀναστείλῃ τό κατ' αὐτοῦ πρό πολλοῦ συσταθέν Συνοδικόν Δικαστήριον, τό ὁποῖον συνελθόν τὴν 4ην

21. καταγγελία ἀρ. 197-14/6/75

22. πρβλ. καί στ' Κανόνα τῆς Β' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

Ἰουλίου 1975 μέ ὄλα τά Συνοδικά μέλη πλὴν τῶν φατριασάντων τεσσάρων Ἐπισκόπων, κατεδίκασεν, ἐπεικειέστατα κατὰ τὴν γνώμην μου, τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον εἰς τρίμηνον ἀργίαν βάσει τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἰστ' καί οδ' Ἀποστολικῶν, καί κ' τῆς Δ' Οἴκουμενικῆς, διά·

α) «ἀνοίκειον καί ἰταμὴν περιφρόνησιν τῆς ἀνωτέρας αὐτοῦ Ἐκκλησιαστικῆς Ἀρχῆς, τῆς Διαρκοῦς δηλονότι Ἱερᾶς Συνόδου Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, θεωρῶν καί διακηρύττων ὡς ΑΚΥΡΟΥΣ, ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΣ ΚΑΙ ΑΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥΣ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς, καίτοι παρευρεθεῖς ἐν τῇ συνεδρίᾳ κατὰ τὴν ἀνάδειξιν ταύτης καί ψηφίσας ὑπέρ αὐτῆς καί ψηφισθεῖς περαιτέρω κατὰ τὴν συγκρότησιν αὐτῆς, καί

β) κατασκανδαλισμὸν τῶν πιστῶν καί συλλειτουργίαν μεθ' ἑτέρων Ἐπισκόπων διατελούντων ἐν ἀργίᾳ ἢ ἀπομακρυνθέντων (Ἀστορίας κ. Πέτρος) Συνοδικῆ διαγνώμη²³».

Φυσικά ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος παντελῶς περιεφρόνησε καί οὐδέποτε ἐξέτισε τὴν τρίμηνον ἀργίαν πού τοῦ ἐπεβλήθη. Ἡ δέ Ἱερά Σύνοδος ἐσιώπησεν, ἐνῶ καί μόνον δι' αὐτὴν τὴν καταφρόνησιν ἐδικαιοῦτο νά τοῦ ἐπιβάλλῃ τὴν ποινήν τῆς καθαιρέσεως!

Δυστυχῶς εἰς τοιαύτην ἀπό ἀπόψεως προσηκούσης συμπεριφορᾶς καί δεοντολογίας πτώσιν καί εἰς ἀντικανονικὸν αὐτονομισμὸν καί «ἀρτζιμπουρτζισμὸν» ἐξέπιπτον οἱ δῆθεν ἀγωνιζόμενοι διὰ τὴν Ἱεροκανονικὴν εὐταξίαν καί δικαιοσύνην!

Ἐτονίσσαμε δέ ὅτι συμμετεῖχαν ἅπαντα τὰ Συνο-

23. πρβλ. καί «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 714 σελ. 16.

δικά μέλη εἰς τό Δικαστήριον πλὴν τῶν φατριασάντων τεσσάρων Ἐπισκόπων (Ἀστορίας, Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης καί Κυκλάδων). Οὕτως ἀποδεικνύεται ψευδής ὁ ἰσχυρισμός τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομου (Κιούση) τόν ὁποῖον πολλάκις ἐπεκαλεῖτο καί εἰς τήν ρηθεῖσαν καταγγελίαν του ἔγραφεν, ὅτι δῆθεν ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος εἶχε καταργήσει τήν Ἱεράν Σύνοδον καί ἔλυνε τά ζητήματα μόνος μέ τόν Πειραιῶς Γερόντιον καί τόν Φθιώτιδος Καλλίνικον!

Πρέπει ἐπίσης περί τῆς δῆθεν «εἰσπηδήσεως» πού ἐπεκαλεῖτο ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος εἰς τήν καταγγελίαν του, νά ἰστορήσωμεν τό ἐξῆς.

Τόν Ἰούνιον τοῦ 1974, κατόπιν ὁμοφώνου Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐξέδωσεν Ἐγκύκλιον ὀρίζουσαν ὅτι, Ἱεραί Μοναί, Ἡσυχαστήρια καί εὐαγῆ Ἰδρύματα «θά ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, θά μνημονεύηται τό ὄνομα τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καί θά ἔχουν τό προνόμιον νά καλῶσι δι' ἀναφορᾶς των πρός τήν Ἱεράν Σύνοδον οἰοδήποτε μέλος αὐτῆς, ὅταν παρίσταται ἢ πρός τοῦτο ἀνάγκη²⁴». Αὐτήν τήν Ἐγκύκλιον ὑπέγραψε καί ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, ἀλλά συντόμως ἀνεκάλεσε τήν ὑπογραφήν του ἐπικαλούμενος τόν ἡ Κανόνα τῆς Δ' Οἴκουμενικῆς Συνόδου, καί ἤρχισε νά ἀπαιτεῖ ἐγγράφως τήν κατάργησίν της²⁵.

24. Ἐγκύκλιος ὑπ' ἀρ. 1189/6-6-'74, βλ. «Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας» 745, σελ. 12.

25. πρβλ. ἐγγράφον του ὑπ' ἀρ. 174/20-8-74

Βάσει αὐτῆς τῆς Ἐγκυκλίου (ἡ ὁποία δέν κατηγορήθη) μετέβη τόν Ἰούνιον τοῦ 1975 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος εἰς Θεσσαλονίκην καί ἐτέλεσεν ἱεροπραξίας εἰς τόν Ἱερόν Ναόν τοῦ Οἰκοτροφείου τῆς Ὀσίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου. Αὕτη ἦτο ἡ δῆθεν «εἰσπήδησις»....

Καταβάλλομεν εἰλικρινῆ προσπάθειαν νά ἱστορήσωμεν ὅσα περισσότερα σημαντικά στοιχεῖα καί γεγονότα κατέχωμεν ἐκ πάντων τῶν διαμαχομένων μερῶν βάσει πηγῶν ἀφευδῶν, ὥστε νά λάβετε μίαν πλήρη καί ὅσον τό δυνατόν ἀμερόληπτον εἰκόνα τῶν γεγονότων.

Εἰς ἕτερον δημοσίευμα τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» τοῦ Σεπτεμβρίου 1975 ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καταγράφεται ἡ περίπτωσις τοῦ μακαριστοῦ Γέροντός μου, Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰακώβου Παπαδέλη, εἰς τοῦ ὁποίου τήν δίωξιν δι' ἠθικά θέματα ἐπρωτοστάτησαν οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς καί Θεσσαλονίκης, καί τήν ὑπόθεσιν τοῦ ὁποίου ἐπίτηδες ἰδιοί των ἀνθρωποι φωτοτυποῦντες διεμοίραζαν εἰς τόν Πιστόν Λαόν! "Ὅταν ὁμως ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐπροχώρησεν εἰς δίκην τοῦ ἐν λόγῳ Ἀρχιμανδρίτου, οἱ πρῶτοι κατήγοροί του Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης καί Κυκλάδων δέν προσῆλθαν²⁶!!

Πτοηθέντες οἱ τρεῖς αὐτοί Ἀρχιερεῖς ἐκ τῶν ὄσων μέ ἀπτάς ἀποδείξεις ἐδημοσίευσεν κατά χρέος ἡ «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐναντίον τους, ἀποκρούουσα τάς ὕβρεις καί συκοφαντίας των καθ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ὑπέστειλαν τήν πολεμικήν των δι' ὀλίγον, οἱ δέ

26. φ. 716, σελ. 14-5.

Θεσσαλονίκης καί Κυκλάδων ἐκυκλοφόρησαν κατά τάς ἀρχάς τοῦ 1976 ἔντυπον τιτοφορούμενον «Ἀπάντησις εἰς δημοσιεύματα τοῦ ἐντύπου ὄργανου τῶν Γ.Ο.Χ. «ἡ Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας».

Εἰς αὐτό μὴ δυνάμενοι, ὡς ἀσφαλῶς μὴ ἔχοντες, νά ἀντιπαρατάξουν ἰσχυρά ἐπιχειρήματα καί ἀποδείξεις διὰ τὴν ἀθωότητά τους, ἀπλῶς διαμαρτύρονται διὰ «τὴν κατάχρησιν τοῦ φύλλου καὶ τὴν ἀνεπίτρεπτον καταχώρησιν τοιούτων ἀναξιοπρεπῶν δημοσιευμάτων», καὶ εἰς τὸ τέλος αἰτοῦνται ὅπως «ἐκτείνωμεν πρὸς ἀλλήλους εἰλικρινῆ χεῖραν ἀγάπης καὶ ἐνότητος, αἰρונτες ἐπιμελῶς τὰ ἐπιπροσθούντα ἐμπόδια, ἐάν πόθος διακαῆς προόδου τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος διακατέχει ἡμᾶς».

Πρέπει, βέβαια, χάριν τοῦ δικαίου καὶ τῆς ἀληθείας νά σημειώσωμεν, ὅτι ὁ Μητροπολίτης Κυκλάδων Γαβριήλ ἦτο ὁ ἐπιεικέστερος καὶ συνετώτερος ἐκ τῆς τριανδρίας Ἀττικῆς-Θεσσαλονίκης-Κυκλάδων, διό καὶ οὐδέποτε ἐτιμωρήθη ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μέ κάποιον ἐπιτίμιον ὡς οἱ ἕτεροι δύο.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1977 συμβαίνει ἓνα χαρμόσυνον γεγονός, τὸ ὁποῖον δίδει νέας ἐλπίδας εἰς ὅλους: Ὁ ἐκ τῶν Ματθαϊκῶν προερχόμενος Μητροπολίτης Κορινθίας Κάλλιστος προσχωρεῖ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἱεράν Σύνοδον, κατηγορῶντας τοὺς Ματθαϊκοὺς ὅτι ἐργάζονται διαρκῶς ὑπὲρ τῆς διατηρήσεως τοῦ διχασμοῦ²⁷. Μέ τὴν προσχώρησιν τοῦ Μητροπολίτου Κορινθίας, ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Χρυσόστο-

27. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 743, σελ. 1.

μος πλησιάζει περισσότερο την Σύνοδο, καθότι ανέκαθεν, ὡς ὁ ἴδιος ἔλεγεν, διετήρει ἀδελφικὰς σχέσεις μετ' αὐτοῦ.

Ἐδῶ πρέπει νά ἐνθυμίσωμεν, ὅτι ὅταν οἱ Ρῶσοι τῆς Διασπορᾶς τό 1971 ἐχειροθέτησαν τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Ματθαϊκῶν Μητροπολίτας Κορινθίας Κάλλιστον καί Κιτίου Ἐπιφάνιον, ἔθεσαν γραπτῶς ὡς ὄρον νά κάμουν τό πᾶν οἱ Ματθαϊκοί εἰς τήν Ἑλλάδα, διά νά ἐνωθοῦν μέ τήν ἡμετέραν Σύνοδο. Αὐτοί ὁμως ἀδιαφόρησαν, μέ ἀποτέλεσμα πλεῖστοι Ματθαϊκοί Κληρικοί καί Λαϊκοί νά ἐγκαταλείψουν αὐτούς καί νά ἔλθουν μεθ' ἡμῶν²⁸. Οἱ δέ Ἀρχιερεῖς των τό 1976-'77 ἔφθασαν εἰς σημεῖον νά ἀρνηθοῦν τήν χειροθεσίαν πού ἐδέχθησαν καί νά διακόψουν τήν ἐπικοινωνίαν μετά τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, ὅποτε καί ὁ Κορινθίας Κάλλιστος καί ἄλλοι μὴ ἀνεχόμενοι πλέον τόν ἐμπαιγμόν καί τήν ἰδιοτέλειαν, προσεχώρησαν εἰς ἡμᾶς.

Τήν ἐποχὴν αὐτήν (1977-'78) ὁ Ἀττικῆς καί Διαυλείας Ἀκάκιος βρίσκειται μονίμως διαφωνῶν καί ἐκτός Ἱερᾶς Συνόδου μέ τήν ποιήν τῆς ἀργίας, ὅποτε ἡ Ἱερά Σύνοδος κηρύσσει αὐτόν καί ἐκπτωτον τοῦ θρόνου του καί δίδει τόν τίτλον τοῦ Ἀττικῆς εἰς τόν Ἐπίσκοπον Μεγαρίδος Ἀντώνιον. Ὁ Κυκλάδων Γαβρήλ συμμετέχει κατά καιρούς εἰς τά Συνοδικά πράγματα, ὁ δέ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης) εἶναι μέν ἐντός Συνόδου, συνεχίζει ὁμως νά δημιουργεῖ σκάνδαλα καί ταραχάς. Ἀρνεῖται διαρκῶς τήν

28. βλ. φυλλάδιον «οὕτω φρονοῦμεν...» σελ. 15,19,20,22.

συμμόρφωσίν του εἰς τήν προαναφερθεῖσαν Συνοδικήν Ἐγκύκλιον πού ὀρίζει, ὄλαι αἱ Ἱεραὶ Μοναὶ καὶ τὰ εὐαγγῆ ἰδρύματα εἰς πᾶσαν τήν Ἑλλάδα νά μνημονεύουν πλέον τόν Ἀρχιεπίσκοπον²⁹, ἀπαιτῶντας νά μνημονεύεται παντοῦ εἰς τήν Βόρειον Ἑλλάδα (καί ὄχι μόνον) τό ἰδικόν του ὄνομα! Συνεχίζει νά ἀποστέλλη ὕβριστικὰς ἐπιστολάς πρὸς τήν Ἱεράν Σύνοδον διασπείρων αὐτάς καί εἰς ὄλην τήν Ἑλλάδα, ἀρνούμενος συνεχῶς νά παραστῆ εἰς τὰς Συνοδικὰς συνεδριάσεις.

Εἰς ἐπιστολήν - διαμαρτυρίαν του μέ ἡμερομηνίαν 2/1/78, γραφείσης μέ βασικήν ἀφορμήν τήν μελετωμένην χειροτονίαν νέων Ἐπισκόπων, ἐπικαλούμενος ὡς κίνητρά του «**τήν εἰρήνευσιν καὶ τήν ἐξύψωσιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ τοῦ Ἱεροῦ ἀγῶνος, πόνον διὰ τήν Ἐκκλησίαν καὶ ἀγνότητα αἰσθημάτων**», ἐμεγαλορρημόνει πάλιν περὶ «**ἀντικανονικοτήτων καὶ παρανομιῶν**» καί ὅτι τόν ἐγκαλοῦν ἀδίκως, καί ἔγραφε:

«Ἐξετέθη θέμα ἀπτόμενον τῆς ἠθικῆς ὑποστάσεως αὐτῆς ταύτης τῆς Συνόδου καὶ ἐπικυροῦν ἀτυχῶς πάντα ὄσα κατὰ καιρούς ἐλέχθησαν ἢ ἐγράφησαν εἰς βᾶρος αὐτῆς»!

Κατὰ τόν Μητροπολίτην Χρυσόστομον λοιπόν μέ τοιοῦτον ταχυδακτυλογικόν τρόπον ἐπικυρώνονται φῆμαι καὶ φιθυρισμοὶ καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἱερώτατα τῶν πραγμάτων, ὄπου κατ' ἐξοχήν πρέπει νά ἰσχύει τό τῆς Ζ' Οἴκουμενικῆς Συνόδου: «**ΛΟΓΟΙΣ**

29. βλ. «Φωνή τῆς Ὀρθοδοξίας» 745, σελ. 12.

ΠΕΡΙΦΕΡΟΜΕΝΟΙΣ ΟΥ ΠΙΣΤΕΥΟΜΕΝ³⁰».

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τόν προσκαλεῖ νά συνέλθῃ καί νά προσέλθῃ εἰς τάς συνεδριάσεις τῆς καί νά ἀπολογηθῆ, ἀλλ' αὐτός ἀρνεῖται καί συνεχίζει τάς ἐπιστολάς - διαμαρτυρίας. Ἄλλοτε ὑπερβάλλει διά «**τό θέμα τοῦ παρ' ἡμῖν ἀναξίου κλήρου**» καί προφασίζεται διαφωνίαν «**περί χειροτονίας τῶν ἐστερημένων τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας**³¹». Αὐτοδικαιώνεται, ἀλλά ἀπό τό πολύ μένος πίπτει εἰς βλασφημίας γραφῶν:

«Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δίδεται μέν ἐφ' ὅσον ὑφίσταται ὀρθή πίστις, πλὴν ὄχι καί ἡ εὐδοκία τοῦ Θεοῦ, ὅταν τό ἔργον μολύνεται ὑπό τῆς ἀναξιότητος τῶν λειτουργῶν του. Χάρις Θεοῦ καί εὐλογία διαφαίνεται ἐκεῖ ἔνθα οἱ νόμοι τηροῦνται³¹».

Καί ἀλλοῦ πάλιν, ὑβρίζοντας ἀνευθριάστως Ἱερούς Ναούς, ἔνθα τελεσιουργοῦνται Ἱερά Μυστήρια καί ἀκολουθίαί καί θύεται «ὁ ἀμνός τοῦ Θεοῦ, ὁ αἴρων τήν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου³²», γράφει:

«Ἐσχάτως δέ ἠνοιξε καί δευτέρα καταπακτή κολάσεως ἐντός τῆς Μητροπολιτικῆς μου ἑδρας τῇ εὐλογίᾳ σας, μέ ἐξαίρετον τινά ἐφημέριον...»³³

30. Πρακτικά Σπ. Μήλια, β' τόμος, σελ. 758

31. ἐπιστολαί 2 Ἰανουαρίου καί 2 Φεβρουαρίου 1978.

32. Ἰωάν. α', 29.

33. ἐπιστολή 8 Μαΐου 1978.

«Καταπακτή κολάσεως» κατά τόν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον ὁ ἀγιώτατος Ναός, μόνον καί μόνον διότι ὁ ἐφημέριος συμμορφούμενος μέ τήν Ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περί Ἱερῶν Μονῶν καί ἰδρυμάτων, ἐμνημόνευε ὄχι αὐτόν, ἀλλά τόν Ἀρχιεπίσκοπον! Θαυμάστε μέγεθος βλασφημίας!

Περί δέ τῆς περιφήμου «ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας» βάσει τῆς ὁποίας καί μόνον ἐσυκοφάντει ὅσους ἤθελε ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, στερούμενος ἀληθῶς πραγματικῶν ἀποδείξεων, ἐρωτῶμεν:

Ποῖος Ἱερός Κανὼν τιμωρεῖ μέ μόνην κατηγορίαν τήν ἀπώλειαν τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας; Πότε ἐτιμωρήθη εἰς τήν δισχιλιετῆ Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν Κληρικός μέ μόνην τοιαύτην κατηγορίαν; Οὐδέποτε! Παρά μόνον ἐπί Ἱερωνυμικῆς - Ζωϊκῆς Ἐκκλησιαστικῆς Δικτατορίας, ὅταν ἐν συνεργασία μέ τήν Πολιτικὴν Δικτατορίαν ἐφευρέθη ὁ περίφημος ἀναγκαστικός νόμος Α.Ν. 214/1967, ὁ ὁποῖος καί ἔδωσε τό δικαίωμα τιμωρίας μέ τήν ἀνύπαρκτον εἰς τό Ἱεροκανονικόν Δίκαιον κατηγορίαν αὐτήν, ὥστε οἱ Ζωϊκοί νά ἐκβάλλουν ὅσους ἀντιοργανωσιακοὺς Ἀρχιερεῖς τοὺς ἦταν ἐμπόδιον καί νά προωθήσουν τοὺς δικούς τους³⁴.

Τό ἀποτέλεσμα; Ἐπαρουσιάζετο ὁ ὁποιοσδήποτε, ἐξερεύγετο δημοσίως μίαν ἀστήρικτον καί ἀναπόδεικτον καταγγελίαν κατά τοῦ Ἐπισκόπου ἢ τοῦ Κληρικοῦ, ἐγίνετο σάλος καί οὕτως.. **ἐχάνετο ἡ ἔξωθεν καλή μαρτυρία!!** Ἐκπτωσις-καθαίρεισις³⁴!

34. βλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία» σελ. 4937-39, 4943, 4949, 4993.

Ἄλλοίμονον! Οὕτως θά καταντήσωμεν τά Ἐκκλησιαστικά πράγματα; Οὐτε οἱ κοινοὶ ἐγκληματῖαι δέν διώκονται ἄνευ ἀποδείξεων!

Δι' αὐτό οἱ Ἱεροὶ Κανόνες διασφαλίζοντας εἰς πολλοὺς τόπους καί μέ πολλοὺς τρόπους τήν ἀλήθειαν καί τήν ἀξιοπρέπειαν, ὀρίζουν τό: «ἌΛΟΥΣ», δηλαδή τήν ἀνάγκην ἀποδείξεως δι' ἕκαστον παράπτωμα, διά μέσου ἀξιοπίστων μαρτύρων αὐτοπτῶν καί αὐτηκόων εἰς τό συγκεκριμένον παράπτωμα³⁵.

Δι' αὐτό καί οἱ φιλευσεβεῖς νόμοι τῶν παλαιῶν Βασιλέων ἀποφαίνονται: «**Κρεῖσσον τά ἁμαρτήματα καταλιμπάνειν ἀνεκδίκητα, ἢ τινας ἀναιτίως κολάζεσθαι**³⁶». ἢ ὅπως εἰς τοὺς δικονομικοὺς κύκλους λέγεται καί σήμερον: «**Καλύτερα ἕνας ἔνοχος ἐλεύθερος, παρά ἕνας ἀθῶος στήν φυλακή**».

Ἄλλά πάλιν, εἶναι σωστόν καί δίκαιον νά ὀμιλεῖ περί ἠθικῆς καθάρσεως καί ἐξυγιάνσεως ὁ τότε Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος; Ὁ ὄντως ἀπό δεκαετιῶν «ἌΛΟΥΣ» ἐπί τῷ καθαιρετικῷ τῆς Ἱερωσύνης παραπτώματι τῆς συνοικήσεως μετά ξένων γυναικῶν (Μοναχῶν)! Τό ὅποῖον κατά τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας εἶναι μέγα σκάνδαλον καί πρῶτιστον αἴτιον ὑποφίας καί κατά πάντα «ἀπωλείας τῆς ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας», διό καί κατά προτεραιότητα καθάρσεις ἀπειλεῖται κατά τῶν τοιούτων συνεισάκτων³⁷, ὡς αὐτα-

35. πρβλ. Ἱ. Κανόνας ξα', κε' καί οε' Ἀποστολικούς, θ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, στ' τῆς Β' Οἰκουμενικῆς, θ' τῆς Νεοκαισαρείας καί θ' Θεοφίλου.

36. βλ. οε' Ἀποστολικόν καί θ' Νεοκαισαρείας.

37. πρβλ. Ἱ. Κανόνας γ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, ε' τῆς ΣΤ' καί πη' Μεγάλου Βασιλείου.

ποδείκτως παρανόμων καί ἐμπαθῶν ...

Ταῦτα ὁμως δέν κατενόει ὁ πολλά περί εὐταξίας καί Κανονικότητος κομπάζων Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης). "Ἴσως δέ διά τῶν διαμαρτυριῶν του προσεπάθει νά καλύψῃ τήν ἰδικήν του παρανομίαν, ἔχων συνεισάκτους!

Καί ὑποκειμένου ἐπίσης εἰς τάς αὐστηράς διατάξεις πλείστων Ἱερῶν Κανόνων (ὡς τοῦ ιθ' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς, μ' τῆς ἐν Λαοδικείᾳ καί πδ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ) ἐναντίον ὧσων καταφρονήσουν ἔστω καί μίαν φοράν νά παρουσιασθοῦν εἰς σύγκλησιν Ἐπισκοπικῆς Συνόδου! Πρᾶξις πού ὄχι μίαν φοράν, ἀλλά κατ' ἐξακολούθησιν ἐνήργει ὁ Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος, διαμαρτυρούμενος ἐκτός Ἱερᾶς Συνόδου.

Τοῦτον κατόπιν ἀλεπαλλήλων κλίσεων καί ἰσαριθμῶν καταφρονήσεων ἐκ μέρους του, τελικῶς δέν καθήρησε ἡ Ἱερά Σύνοδος (ὡς θά ἠδύνατο βεβαίως νά ποιήσῃ), ἀλλά ἐπέβαλλεν εἰς αὐτόν τήν ποινήν τῆς ἀορίστου ἀργίας καί ἀκοινωνησίας τόν Ἰούνιον τοῦ 1978, μέχρι τῆς ἐμπράκτου μετανοίας του³⁸.

Καταφρονῶντας πλήρως τήν Συνοδικήν κρίσιν καί ἀπόφασιν ὁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἀπήντησεν ἐγγράφως καί πάλιν, ὅτι «**ἡμεῖς ἀείποτε τήν ἠθικὴν ἐξύψωσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἐπιδιώκομεν**», καί ὅτι δέν ὕβρισε καί δέν ἀπειθήσε εἰς κανέναν καί τίποτε, τήν στιγμὴν ὅπου εἰς τό ἴδιον ἐγγραφον εἰς τήν ἀρχὴν ὕβριζει καί ὑποβιβάζει ὀλόκληρον τήν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας γράφων:

38. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 753, σελ. 8.

«Τίποτε τό Ἐκκλησιαστικῶς κεκανονισμένον καί κεκυρωμένον διά τῆς αἰωνοβίου πράξεως τῆς Ἐκκλησίας δέν ἐτηρήθη καθ' ὄλον τόν βίον τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Συνόδου, ἀλλά πάντα τά ἔργα αὐτῆς φέρουν ἀπ' ἀρχῆς τήν σφραγίδα τῶν παρατύπως καί ἐκνόμως ἐνεργουμένων... Ἄλλ' οὕτω πως ἡ ἔξω τῆς Ἐκκλησιαστικῆς δικονομίας ἐνεργοῦσα Σύνοδος εὐρίσκεται κατά λογικήν συνέπειαν ἐκτός Ἐκκλησίας, καί πᾶσαι αἱ ἀποφάσεις αὐτῆς στεροῦνται κύρους ὡς ἀντικανονικαί³⁹»!!

Σίγουρα οἱ ἐλλοχεύοντες ἐχθροί καί ἐπίβουλοι τῆς Ἐκκλησίας μας δέν ἠδύναντο νά εὐρουν ἀποτελεσματικώτερον συνεργάτην πρός δυσφήμησιν αὐτῆς!...

Ἀφήνοντας ὁμως τώρα τόν κατ' ἐπάγγελμα καί ἀείποτε ὑβριστήν, ἀντιδραστικόν καί ταραχοποιόν τότε Θεσσαλονίκης, μετέπειτα δέ παρά Κανόνας Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον, θά ἱστορήσωμεν εἰς τήν συνέχειαν μίαν μεγαλυτέραν συμφοράν πού ἔμελλε νά εὕρη τήν Ἐκκλησίαν μας κατά τās ἀρχάς τοῦ 1979 παραχωρήσει Θεοῦ, διά τās ἀμαρτίας ἡμῶν. Ἐνα ἄνευ προηγουμένου σχίσμα ἐντός τῶν κόλπων τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀναβιῶνον καί αὐτό ἐν πολλοῖς τόν φαρισαϊσμόν τῆς ψευδωνύμου Ἱερωνυμικῆς ἠθικῆς εἰς τόν χῶρον μας.

39. ἐπιστολή ὑπ' ἀρ. 340/10-8-1978.

Η ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΚΟΡΥΦΩΝΕΤΑΙ: Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ 1979

Ἀπό τὰ τέλη τοῦ 1978 οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς Ἀντώνιος καὶ Κορινθίας Κάλλιστος μέ πρώτους συνεργάτας τούς Ἀρχιμανδρίτας Κυπριανόν Κουτσούμπαν, Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον καὶ Καλλίνικον Σαραντόπουλον, προητοίμαζαν μυστικῶς τό πραγματικά ἀνεπανάληπτον Ἐκκλησιαστικόν πραξικόπημά των. Ἐπλησίαζαν διαφόρους Ἀρχιμανδρίτας - Ἱερομονάχους τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ δίχως νά ἀποκαλύπτουν τό σχέδιόν τους, ἐρευνουῦσαν διά καταλλήλων συζητήσεων κατὰ πόσον ἕκαστος ἦτο πρόθυμος νά συμμετάσχη εἰς μίαν δυναμικὴν ἀντίδρασιν κατὰ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καὶ κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Εἷς ἐκ τῶν εὐσυνειδήτως ἀρνησαμένων νά συνεργασθῆ ἦτο καὶ ὁ τότε Ἀρχιμανδρίτης, νῦν δέ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιος, εἰς τοῦ ὁποίου τόν τριπλόν προσηλυτισμὸν εἶναι καὶ ἡ ταπεινότης μου αὐτόπτης καὶ αὐτήκοος μάρτυς. Εἷς τρεῖς διαφορετικούς χρόνους καὶ τόπους ἐπαρώτρυναν αὐτὸν οἱ Κορινθίας Κάλλιστος μετὰ τοῦ ὑποτακτικοῦ του Ἀρχιμανδρίτου Καλλινίκου (μετέπειτα Ἀχαΐας), καὶ οἱ Ἀρχιμανδρίται Καλλιόπιος καὶ Κυπριανός.

Ἀπὸ δέ μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Ματθαίου Ἐπισκόπου Κιτίου Ἐπιφανίου πρὸς Ἀγιορείτην Γέροντα⁴⁰ πληροφοροῦμεθα, ὅτι ὀλίγον πρὸ τοῦ σχίσματος οἱ

40. ἐπιστολὴ πρὸς Γέροντα Δαμασκηνὸν Ἀγιοβασιλειάτην

πρώην ὁμοίως Ματθαϊκοὶ Κορινθίας Κάλλιστος καὶ Ἀττικῆς Ἀντώνιος προσεπάθησαν νά τόν προσεταιρισθοῦν, ἐκμεταλλεύμενοι τόν διακαῆ πόθον του διὰ ἔνωσιν τῶν Γ.Ο.Χ.. Μεταβάς αὐτοπροσώπως εἰς Κύπρον ὁ Ἀττικῆς Ἀντώνιος, ἐζήτησεν εὐθέως ἐξ αὐτοῦ ὅπως συνεργήσῃ εἰς χειροτονίας εὐαρίθμων δῆθεν ἀμέμπτων καὶ ἀδιαβλήτων Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Ἱερομονάχων εἰς Ἐπισκόπους, καὶ κατόπιν συγκρότησιν ὑγιοῦς Συνοδικοῦ σχήματος, ἐτοιμοὶ νά ἐργασθῆ φιλοτίμως διὰ τήν δῆθεν κάθαρσιν τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τούς ὑποτιθεμένους ἀνηθικούς καὶ χλιαρούς περὶ τήν Πίστιν!

Ὁ μὲν Κιτίου Ἐπιφάνιος ἐπιμόνως ἠρνήθη τήν σύμπραξίν του, οἱ δέ Κορινθίας καὶ Ἀττικῆς πανικοβληθέντες μήπως τούς ἀποκαλύψῃ ὁ Μητροπολίτης Ἐπιφάνιος τῆς Κύπρου, ἐπροχώρησαν εὐθύς εἰς τό ἀνιέρων διάβημά τους, παραμονάς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς! **Κινητήριος μοχλός των ἢ ὑφαρπαγὴ τῆς συνόλου Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως, ὥστε νά ὀδηγήσουν τήν Ἐκκλησίαν ὅπου καὶ ὅπως αὐτοὶ ἤθελαν!**

Οὕτως ἀρχῆς γενομένης ἀπό τῆς 7/20 Φεβρουαρίου 1979, καὶ κατὰ τὰς ἐπομένας τρεῖς ἡμέρας (μέχρι καὶ τήν 10ην/23ην Φεβρουαρίου), τὰ δύο κανονικά Συνοδικά μέλη Κορινθίας Κάλλιστος καὶ Ἀττικῆς Ἀντώνιος, ἀνευ τῆς παραμικρᾶς εἰδήσεως καὶ ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἢ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὡς κεραυνός ἐν αἰθρίᾳ, λαθραίως καὶ μυστικῶς, ἐχειροτόνησαν 8 Ἀρχιμανδρίτας εἰς Ἐπισκόπους!! Κατὰ σειράν χειροτονίας τούς: Κυπριανόν Κουτσούμπαν

«'Επίσκοπον Ὠρωποῦ», Μάξιμον Τσιτσιμπάκον «'Επίσκοπον Μαγνησίας», Καλλίνικον Σαραντόπουλον «'Επίσκοπον Ἀχαΐας», Ματθαῖον Λαγγῆν «'Επίσκοπον Οἰνός», Γερμανόν Ἀθανασίου «'Επίσκοπον Αἰολίας», Καλλιόπιον Γιαννακουλόπουλον «'Επίσκοπον Πενταπόλεως», Μερκούριον Καλοσκάμην «'Επίσκοπον Κνωσσοῦ» καί Καλλίνικον Καραφυλλάκην «'Επίσκοπον Δωδεκανήσου»⁴¹.

Οἱ ὀργανωταί τοῦ σχίσματος Κάλλιστος, Ἀντώνιος, Κυπριανός, Καλλίνικος καί Καλλιόπιος μετά τοῦ στενοῦ - ὡς εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστόν - συμβούλου καί «ὀργανωτικοῦ ἐγκεφάλου» των θεολόγου Ἀθανασίου Σακαρέλλου, ἐνήργησαν τοσοῦτον δολίως καί συνομωτικῶς, ὥστε μερικοὶ ἐκ τῶν χειροτονηθέντων ἀγνοοῦσαν ὅτι αἱ χειροτονίαι τελοῦνται ἄνευ γνώσεως καί ἐγκρίσεως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καί τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου. Ἴδου συγχεκριμένα τί διηγεῖται εἰς ἐκ τῶν ἀπατηθέντων, ὁ Δωδεκανήσου Καλλίνικος εἰς τό περιοδικόν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεώς του:

«Τότε (τό 1979) ἐκλήθη καί ὁ γράφων κατεπειγόντως εἰς Ἀθήνας, μηδεμίαν γνώσιν ἔχων περί τῶν συμβάντων αὐτῶν, καί μετ' ἐκπλήξεως ἤκουσε τόν τότε Γέροντά του Κυπριανόν, νά τοῦ λέγῃ νά ἐτοιμασθῆ νά χειροτονηθῆ Ἐπίσκοπος, εἰς τήν ἐντός ὀλίγου ἀρχομένην ἀγρυπνίαν. Εἰς τήν εὐλογον ἀπορίαν τοῦ γράφοντος διατί νά μή χειροτονηθῆ

41. Βλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας», φ.1, σελ. 2-5.

ὁ ἴδιος ὁ π. Κυπριανός ἢ κάποιος ἄλλος Ἱερομόναχος (ἀνέφερε κάποια ὀνόματα), ἔλαβε τὴν ἀπάντησιν ὅτι τόσον ὁ π. Κυπριανός, ὅσον καὶ οἱ ἀναφερθέντες Ἱερομόναχοι ἤδη εἶχαν χειροτονηθεῖ, καὶ ὅτι αἱ χειροτονίαι ἦσαν ἐν γνώσει τοῦ Ἀρχιεπισκόπου!⁴²».

Ἀπό δέ μίαν ἄλλην διήγησιν τοῦ ἰδίου Ἐπισκόπου ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ τελευταῖος ἐκ τῶν 8 χειροτονηθέντων, μαθαίνομεν ἐπίσης τὰ ἑξῆς:

«Μετά τὴν χειροτονίαν του, ὅταν ὄλοι οἱ νέοι Ἐπίσκοποι ἦσαν εἰς τό Ἱερόν βγάζοντας τὰ ἄμφιά τους, ὁ Κυπριανός εἶπεν εἰς ἕναν Ἐπίσκοπον:

«Τώρα πῶς θά τά ἐξηγήσουμε ὅλα αὐτά στόν Ἀρχιεπίσκοπο Αὐξέντιο;» Ὁ Δωδεκανήσου τό ἄκουσε αὐτό καί ἐκατάλαβε ὅτι εἶχε ἐξαπατηθεῖ ἀπό τόν πνευματικόν του πατέρα. Ἐσκέφθη ὅτι ὀλόκληρη αὐτή ἡ νέα Σύνοδος ἦτο διανοητικόν ἐφεύρεμα τοῦ Κυπριανοῦ...⁴³».

Ἐπίσης ὅπως ἀργότερα ἐγινε γνωστόν, πρὸς τελείαν ἐξαπάτησιν τῶν ἀγνοούντων, οἱ χειροτονοῦντες ἀρχηγοί τῶν πραξικοπηματιῶν Κορινθίας καὶ Ἀττικῆς, ἐμνημόνευαν κατὰ τὰς χειροτονίας ἐκφῶως τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου!

42. «Ἀποστολική καὶ Πατερική Φωνή» φ. 13, σελ. 2.

43. Βλαδιμήρου Μός «The Orthodox Church in the 20th century», σελ. 314.

Αυτό ἦτο, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τό πνευματικόν ἐπίπεδον τῶν δῆθεν φυλάκων καί σωτήρων τῆς Ὁρθοδοξίας!

Οἱ νεοχειροτονηθέντες ἐπικοινωνήσαν ἀμέσως τηλεφωνικῶς μέ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καί τοῦ ἐζήτησαν ὅπως ἀναγνωρίσῃ τās γενομένας ἀνευ τῆς ἐγκρίσεως αὐτοῦ καί τῆς Ἱερᾶς Συνόδου χειροτονίας⁴⁴! Τοῦτο φυσικά δέν ἦτο δυνατόν νά τό δεχθῇ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, ὅποτε οἱ σχίσται τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος προέβησαν εὐθύς τήν 14ην/27ην Φεβρουαρίου εἰς ἀποκήρυξιν καί ἀπόσχισιν ἐκ τῆς νομίμου Ἱερᾶς Συνόδου καί τῆς Ἐκκλησίας, ἐγκαινιάζοντες ἰδικήν των νέαν Σύνοδον μέ Πρόεδρον τόν Κορινθίας Κάλλιστον καί ἐμφανίζοντες ἑαυτούς μέν, ὡς «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» τήν δέ νόμιμον Ἱεράν Σύνοδον ὑπό τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον δῆθεν διαλυθεῖσαν! Ἐπίσης ψευδοκαθήρεσαν ἀμέσως ὀκτώ ἐπιλεγμένους Ἀρχιμανδρίτας μέ μόνην κατηγορίαν τήν Ζωϊκῆς ἐμπνεύσεως «ἀπώλειαν τῆς ἕξωθεν καλῆς μαρτυρίας», τούς ὁποίους ἐγνώριζαν ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος καί οἱ σύν αὐτῷ ἐσκέπτοντο νά χειροτονήσουν Ἐπισκόπους, καί μερικούς δέ ἐξ αὐτῶν οἱ ἴδιοι εἶχαν προσεπαθήσει νά τούς προσεταιρισθοῦν πρό τοῦ σχίσματός τους, ὡς τόν Θεσσαλονίκης Εὐθύμιον (Ἀρχιμανδρίτην τότε ὄντα)⁴⁵!

44. πρβλ. Ἐγκύκλιος 1420/2-3-1979 εἰς «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 759, σελ. 1-2 καί ἐπιστολήν π. Νικολάου Λιαππίδη εἰς «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 760, σελ. 6-11.

45. αὐτόθι καί «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 2-3.

Είλικρινά, ἄγιοι Πατέρες καί ἀδελφοί μου, ὅσα γεγονότα τῆς δισχιλιετοῦς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καί ἄν ἀνέγνωσα (καί αὐτά δέν εἶναι διόλου ὀλίγα), τοιοῦτου εἴδους ἐπάρατον καί κατὰ πάντα κατὰπτυστον καί σατανικόν Ἐκκλησιαστικόν πραξικόπημα δέν ἠδυνήθηεν νά εὕρω δεύτερον!! Φυσικά, τούς ὑπευθύνους τοῦ σχίσματος, χειροτονήσαντας καί χειροτονηθέντας, τουλάχιστον εἰκοσάδα Ἱερῶν Κανόνων θέτει ὑπό καθαίρεσιν, τάς δέ χειροτονίας των κηρύσσει ἀκύρους καί ὡς μηδέν ἰσχυούσας⁴⁶.

Τοῦτο ἄλλωστε οὐδέ οἱ ἴδιοι ἠρνήθησαν, ὅμως μέ ἀμίμητον θράσος καί δικολαβίαν προσεπάθησαν νά δικαιολογηθοῦν ὅπως - ὅπως, κατηγοροῦντες τούς πάντας καί τά πάντα!

Εἶναι ἀναγκαῖον ὅπως παραθέσω εἰς τήν ἀγάπην σας ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐκ τῶν πρώτων διαγγελλμάτων καί Ἐγκυκλίων τους, ὥστε νά διαπιστώσετε μόνοι σας τό ἦθος καί τήν ὑπόστασιν τῶν πραξικοπηματιῶν αὐτῶν, οἱ ὅποιοι ἔμελλε δυστυχῶς μετ' οὐ πολύ νά ἐνταχθοῦν εἰς τήν κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον καί νά δημιουργήσουν ἐκ τῶν ἔσω πλέον νέας ταραχάς καί διχασμούς.

Ἐγραφαν λοιπόν:

«Μέ πλήρη συνείδησιν εὐθύνης διά τά πραχθέντα, ὁμολογοῦμεν ὅτι τό διάβημα ἡμῶν αὐτό ἀποτελεῖ μίαν προσωρινήν καί ἰάσιμον ἐκτροπήν ἐκ τῆς κανονικῆς τάξεως· ἀλλ' οὐ

46. βλ. δ' καί στ' τῆς Α' Οἰκουμενικῆς, λδ' Ἀποστολ., ιγ' - ιε' τῆς Α'-Β' Συν., ιθ' Ἀντιοχείας, ιε' Σαρδικῆς κλπ.

πρός θάνατον. Δέν εἴμεθα οὔτε οἱ πρῶτοι, οὔτε οἱ Μοναδικοί πού ἀπετολμήσαμεν μίαν τοιαύτην ἐκτροπήν, ἀποβλέποντες εἰς τό ὕψιστον ἀγαθόν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος...

Ἐκ τῆς ἀποστολῆς τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἔχει ἐπέλθει χαλάρωσις τῶν ἡθῶν· ἀπροσεξία περί τόν βίον Κληρικῶν· ἀθεοφοβία καί πρό παντός, προαγωγή εἰς τούς βαθμούς τῆς Ἱερωσύνης ἀναξίων καί ἀνικάνων ἀτόμων. Σοδομισμός ἐν ὅλῃ του τῇ δυσωδία κατακτᾶ συνεχῶς ἔδαφος... Πολλάκις ἐπεστήσαμε τήν προσοχήν. Ἀλλά ματαίως.

Τελευταίως ἐπληροφορήθημεν ὅτι ἡ περί τόν Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον τυραννική τριανδρία μέ ὑπαρχηγόν τόν Σαλαμῖνος Γερόντιον, ἐπρόκειτο νά προβοῦν εἰς χειροτονίας προσώπων ἀναξίων, διά νά ρυπάνουν ἔτι περισσότερο τήν ἀχραντον ἀγιότητα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.....

Ὅταν οἱ Γόρδιοι δεσμοί δέν λύονται, κόπτονται! Μόνον Φαρισαῖοι καί ἐχμεταλλεῦται θά μᾶς κατηγορήσουν, διότι θίγονται τά ἀμαρτωλά των συμφέροντα.

Ὁ σκοπός μας εἶναι σαφής καί χρυστάλλινος: ὁ καθαρισμός!....

Ἡ «παρανομία» τῶν νέων χειροτονιῶν εἶναι ἡ πλέον μικρά, ἄν συγκριθῇ μέ ὅλας τάς προηγουμένας. Οἱ μόνοι πού δέν δικαιῶνται νά διαμαρτύρονται δι' αὐτάς, εἶναι ἡ δυάς

Αύξεντίου καί Γεροντίου, οί ὁποῖοι οὐδέποτε οὐδένα κανόνα ἐσεβάσθησαν... Ἐπροτιμήσαμε νά προσφέρωμεν τά πάντα, διά νά βοηθήσωμεν νά σωθῇ ὁ Ἱερός ἡμῶν Ἀγών....

Εἶθε ἡ δική μας «σωτήριος» παρανομία νά εἶναι ἡ πρώτη καί ἡ τελευταία ἡ ὁποία συμβαίνει εἰς τούς κόλπους μας....

Λαέ τοῦ Θεοῦ εὐλογημένε καί πολύ προδομένε...

Χίλιες παρανομίες διέπραττε καθημερινῶς ὁ Αὐξέντιος καί ἡ «κλίκα» του, πού ἔθαπτον τόν Ἱερόν Ἀγῶνα. Συγχώρησον καί μίαν «παρανομίαν» ἐπί πλέον, ἡ ὁποία θά ἀποδειχθῇ σωτήριος διά τήν Ἐκκλησίαν μας... Ἄν ὁ λαός θέλει, ὃ μή γένοιτο ποτέ, νά πεθάνῃ ἡ Ὁρθοδοξία, ἡμεῖς θά πάρωμεν τόν δρόμον πρός τό Ἅγιον Ὄρος ὅπου θά ἐγκλεισθῶμεν διά βίου, καί θά ξεχάσωμεν τόν κόσμον, διά νά χαίρεται ὁ κόσμος τήν βασιλείαν τοῦ Ἀντιχρίστου...

Λαέ τοῦ Θεοῦ! Ἦρθε ἡ στιγμή νά ἀποδείξῃς, ὅτι ὅταν ζητοῦσες νά ἔχῃς καλούς καί ἐναρέτους Κληρικούς, ὅτι ἐπίστευες τό αἴτημα σου αὐτό, ἢ ἐνέπαιζες καί σύ τόν κόσμον...

Ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών ἐορτάζει ἀπό σήμερον ... τόν θρίαμβον τῆς Ὁρθοδοξίας. Διότι: σήμερον καταργήσαμε τό κράτος τῆς ἀσεβείας, τῆς θεομπαιξίας, τῆς αἰσχροτήτος, τῆς κακουργίας ἀπό τόν Ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα, καί ἐπαναφέραμεν τήν ἀρετήν, τήν εὐσέβειαν,

*τήν τάξιν, τήν πίστιν, τήν Ὁρθοδοξίαν, τήν
ὁποῖαν δέν θά ἀρνηθῶμεν, ὅσα καί ἄν ὑπο-
στῶμεν ἐπί τῆς γῆς.*

Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ⁴⁷».

Ταῦτα διεκήρυττον προκλητικώτατα οἱ αὐτόκλη-
τοι σωτῆρες τῆς Ὁρθοδοξίας(!), οἱ πρωτάκουστοι
Ἐκκλησιαστικοί πειραταί, ὁμιλοῦντες περί εὐσεβεί-
ας καί τάξεως οἱ σχισματικοί καί ταραξίαι, «**μή
νοοῦντες μήτε ἄ λέγουσι, μήτε περί τινων διαβε-
βαιοῦνται**» κατά τόν Ἀπόστολον⁴⁸, μή νοοῦντες ὅτι
αὐτογελοιοποιοῦνται! Καί παρατηρήθη ἐπίσης εἰς τήν
ἀποκήρυξίν των τό μοναδικόν εἰς τήν Ἐκκλησιαστι-
κὴν ἱστορίαν φαινόμενον, τῆς μή παρουσιάσεως οὐδε-
νός Ἱεροῦ Κανόνος, ὁ ὁποῖος νά δικαιολογεῖ τήν ἐνέρ-
γειάν των αὐτήν!!

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος
ἐνώπιον τῆς πρωτοφανοῦς τοιαύτης Ἐκκλησιαστικῆς
ἀνταρσίας, παρ' ὀλίγον νά ἀποθάνῃ (εἶμαι αὐτόπτης
μάρτυς αὐτοῦ πού λέγω). Ἡθέλησε νά καθαιρέσῃ
τούς τολμητίας, πλὴν ἐθεώρησε καλόν ὅπως πρῶτα
συμπληρώσῃ διά νέων χειροτονιῶν 13μελῆ Ἱεράν
Σύνοδον, ὅπως κελεύει ὁ ἱβ' Ἱερός Κανὼν τῆς ἐν Καρ-
θαγένῃ Ἀγίας Συνόδου. Ὅθεν κατόπιν συμφώνου
γνώμης τῶν ἐναπομεινάντων πιστῶν Ἀρχιερέων
(Πειραιῶς Γεροντίου, Φθιώτιδος Καλλινίκου, Εὐρί-

47. «Φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 1-5 καί ἐκ τῆς
ὑπ' ἀρ. 2/14-27/20ου/1979 Ἐγκυκλίου των πού δέν ἐδημοσί-
ευσαν εἰς τούς «Φύλακες», ἴσως διά νά μή ρεζιλιευθοῦν διε-
θνῶς...

48. Α' Τιμόθ., α', 7.

που Παΐσίου καί Καναδά Ἀκαχίου), προέβησαν εἰς νομίμους καί κανονικάς χειροτονίας εἰς Ἐπισκόπους δέκα Ἀρχιμανδριτῶν, κατά σειράν προτεραιότητος τῶν: Εὐθυμίου Σταυρουπόλεως (κατόπιν Θεσσαλονίκης), Παΐσίου Γαρδικίου (κατόπιν Ἀμερικῆς), Χριστιανουπόλεως Θεοφίλου (κατόπιν Πατρῶν), Ἀθανασίου Πλαταμῶνος (κατόπιν Λαρίσσης), Μαξίμου Ἐπτανήσου, Στεφάνου Καρδαμύλλων (κατόπιν Χίου), Αἰγίνης Παΐσίου, Ταλαντίου Γερασίμου (κατόπιν Θηβῶν), Ἀθανασίου Γρεβενῶν (κατόπιν Ἀχαρνῶν), Ἰουστίνου Μαραθῶνος (κατόπιν Εὐρίπου)· καί ἀμέσως ἢ οὕτως συγκροτηθεῖσα Ἱερά Σύνοδος ἐπροχώρησεν δικαιώτατα εἰς ἐκδίκασιν καί καθάίρεσιν τῶν 10 σχιστῶν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ σώματος μέ τήν κατηγορίαν τῶν «**συνωμοτῶν, πατριαστῶν, παρασυναγῶγων καί σχισματικῶν**»⁴⁹.

Ἡ δέ ἀπάντησις τῆς Κανονικῆς Ἱεραῆς Συνόδου πρὸς τὰ πολυσέλιδα προκλητικά φληναφήματα καί τὰς βλασφημίας τῶν σχισματικῶν, ἦτο μία ἀπλή δισέλιδος Ἐκκλησιαστικῆ Ἐγκύκλιος ἐξηγοῦσα σεμνῶς τὰ γεγονότα⁴⁹.

Ἐν γνώσει τους ψευδόμενοι οἱ νέοι σχισματικοί, ἀναζητοῦντες ἀγωνιωδῶς τήν εὐρεσιν δικαιολογιῶν διά τό τὸλμημά τους, ἰσχυρίσθησαν ἐπίσης ὅτι ἡ ἐνέργειά τους ὠφείλετο καί εἰς τήν διακοπὴν τῆς ἐπικοινωνίας τῆς Ἱεραῆς ἡμῶν Συνόδου μετὰ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῶν Ρώσων τῆς Διασποραῆς⁵⁰. Ἐξ ὀλοκλήρου

49. βλ. ὡς εἰς 44 ὑποσημ.

50. βλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 1 καί φ. 2, σελ. 17-8.

φεῦδος, καθότι μέχρι καί τόν καιρόν ἐκεῖνον ὑπῆρχε ἀπλά ψυχρότης καί περίσκεψις εἰς τούς Ρώσους περὶ ἡμῶν, τό μέν διότι εἶχεν ἀποτύχει ἡ προσπάθεια καταλλαγῆς μέ τούς Ματθαϊικούς, τό δέ διότι ἐπροβληματίζοντο μέ τάς μεταξύ τῶν Συνοδικῶν ἡμῶν μελῶν διχονοίας καί τέλος, διότι τό 1978 ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος μέ τήν σύμφωνον γνώμην καί ἄλλων Ἀρχιερέων μας, εἶχε δεχθεῖ εἰς τάς τάξεις μας καί ἐξ ἀρχῆς βαπτίσει καί χειροτονήσει Ἐπίσκοπον Πορτογαλίας τόν ἰδικόν τους Ἱερέα π. Γαβριήλ Ρόσα, πρώην Παπικόν, τόν ὁποῖον δυστυχῶς οἱ Ρῶσοι - κατά τήν ἐπικρατοῦσαν παλαιόθεν εἰς αὐτούς κακήν συνήθειαν - εἶχαν δεχθεῖ εἰς τήν Σύνοδόν των καί χειροτονήσει Ἱερέαν, δίχως προηγουμένως νά τόν βαπτίσουν Ὁρθοδόξως, ὡς ἀπαιτοῦν οἱ Ἱεροί Κανόνες⁵¹. Ἐπισήμως ὁμως δέν εἶχε διακοπεῖ ἡ μεταξύ τῶν δύο Συνόδων Ἐκκλησιαστική ἐπικοινωνία, πλὴν μιᾶς τοπικῆς -προσωπικῆς ἀνακοινώσεως τοῦ γνωστοῦ φιλοκαινοτόμου Ἀρχιεπισκόπου Γενεύης Ἀντωνίου, ἡ ὁποία οὕτως ἢ ἄλλως ἐξεδόθη ΜΕΤΑ τό σχίσμα τους⁵².

Ἀργότερα καί ἕως καί σήμερον, ὠρισμένοι ὑποστηρικταί των διαδίδουν ὅτι αἱ χειροτονίαι Ἀντωνίου-Καλλίστου ἐγένοντο μέ προφορικῆν ἔγκρισιν-προτροπήν τοῦ Μακαριωτάτου κ. Αὐξεντίου, ὅπως ἔγραψε καί ὁ «Κορινθίας» Κάλλιστος τόν Φεβρουάριον τοῦ 1986 εἰς μίαν ἐπιστολήν του πρὸς τόν Μακα-

51. πρβλ. Ἀποστολ. ν' καί β' τῆς Ζ' Οἴκουμην.,

52. πρβλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 7, σελ. 52.

ριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον.

Ἄς ἀναλογισθοῦν οἱ ταῦτα λέγοντες ὁμως, πρῶτον μὲν τὴν ἀναφερθεῖσαν ὁμολογίαν τοῦ ἰδίου τοῦ τότε χειροτονηθέντος Δωδεκανήσου κ. Καλλινίκου, ὡς καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Μητροπολίτου Κιτίου Ἐπιφανίου. Δεύτερον, ὅτι οἱ ἴδιοι αὐτοὶ οἱ σχισιάρχαι εἰς τὸ πρῶτον φύλλον τοῦ «Φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» ὁμολογοῦν πολλάκις καὶ στεντορεῖως, ὅτι αἱ γενόμεναι χειροτονίαι ἀποτελοῦν «ἐκτροπὴν ἐκ τῆς κανονικῆς τάξεως» καὶ ἐγένοντο «ἀφοῦ διεχώρισαν τὴν θέσιν των ἀπὸ τὴν ομάδα Αὐξεντίου». ὅποτε ἀδύνατον νὰ εἶχαν τὴν παραμικρὰν συναίνεσιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, τὴν ὁποῖαν ἂν πράγματι εἶχαν, ἀμέσως ἐκ πρώτης στιγμῆς θὰ ἐκμεταλλεύονταν καὶ δέν θα ἀπολογοῦντο διὰ δύο μακροσκελεστάτων Ἐγκυκλίων καὶ πολλῶν δημοσιευμάτων ὡς ἔνοχοι καὶ ἀντικανονικοί.

Ἡ προσωπικὴ μου γνώμη διὰ τὸν «Κορινθίαις» Κάλλιστον εἶναι ὅτι οἱ ὑπόλοιποι, καὶ μάλιστα ὁ παμπόνηρος (ὡς τὰ γεγονότα βοοῦν) τότε Πρωτοσύγγελος αὐτοῦ «Ἀχαΐας» Καλλίνικος, ἐκμεταλλεύθησαν τὴν ἀπλότητα καὶ τὸ γῆρας τοῦ Γέροντος Καλλίστου, Κύριος οἶδεν μέ ποῖα φέμματα καὶ ἀποκρύψεις τῆς ἀληθείας....

Ἀπὸ πολλὰ γεγονότα ἀποδεικνύεται ἡ ὑστεροβουλία καὶ ἡ διαστροφή τῆς ἀληθείας ὑπὸ τῶν πραξικοπηματιῶν, ἀναφέρομεν δέ μόνον ἓνα ἀκόμη.

Πρὸ μόλις δύο μηνῶν ἀπὸ τὸ ἐπάρατον σχίσμα των (δηλ. τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1978) οἱ τότε Ἀρχιμανδρίται Καλλιόπιος καὶ Γερμανός ἀπαντῶντες εἰς

δημοσίευμα Νεοσημερολογίτου Ἐπισκόπου πού μᾶς ἐκατηγόρει περί ἀνηθίων Κληρικῶν καί καθηρημένων ὑπ' αὐτῶν, πού δῆθεν προσελαμβάναμεν ἡμεῖς, ἔγραφαν:

«Ἐπειδή ἡμεῖς δέν γνωρίζομεν τούς τοιούτους, παρακαλοῦμεν θερμότατα τόν Σεβασμιώτατον συντάκτην καί θά τοῦ χρεωστοῦμε μεγάλην εὐγνωμοσύνην, ὅπως δημοσίως κατονομάσῃ τούτους... Μᾶς ἀρκοῦν ὠρισμένοι δημοσιογράφοι, οἱ ὁποῖοι ἀδιακρίτως ρίπτουν λάσπη κατά Κληρικῶν⁵³».

Δυστυχῶς, ἀκριβῶς δύο μῆνας μετέπειτα οἱ ἴδιοι ἔρριπταν ἀδιακρίτως «λάσπη κατά Κληρικῶν» καί καθ' ὅλης τῆς Ἐκκλησίας! Ὅπως ἀκριβῶς καί οἱ Μητροπολίται Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης καί Κυκλάδων, ἐνῶ ἐσωτερικῶς ἔρριπταν παρομοίαν «λάσπην», ἐξωτερικῶς οἱ ἴδιοι ἔγραφαν (τό 1975) εἰς πολιτικὴν ἐφημερίδαν, ἡ ὁποία ἐκατηγόρει τόν κλῆρον μας:

«Οἱ δημοσιεύοντες εἰς τήν ἔγκριτον ἐφημερίδα σας, σκανδαλιζόμενοι ἴσως ἐξ ὀλίγων ἀναξίων ἀριθμουμένων εἰς τά δάκτυλα τῆς μιᾶς χειρός, λησμονοῦν τόν Ἰούδαν, τόν Δημᾶν καί λοιπούς τῆς Γραφῆς ἀναξίους καί πολεμίους. Ἀλλά μήπως δέν ὑπάρχουν οἱ τοιοῦτοι καί εἰς τήν Ἐκκλησίαν τοῦ νέου ἡμερολογίου⁵⁴;».

53. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 757, σελ. 14.

54. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 720, σελ. 5

“Όταν οί ἴδιοι οί κατήγοροι ὁμολογοῦν τό ἀνυπόστατον τῆς κατηγορίας των, ὡς ἐν προκειμένῳ, τοῦτο εἶναι ἢ μεγαλύτερα ἀπόδειξις τῆς πραγματικῆς ἀληθείας.

Τέλος, μέχρι καί οί Ματθαϊκοί, ἐκπλαγέντες πρό τοῦ τολμηθέντος σχίσματος, ἐπισήμως κατεδίκασαν τούς πραξικοπηματίας, ἴσως νοιώθοντες καί κάποιαν ἐνοχίην, διότι οί κυριώτεροι ἐξ αὐτῶν προήρχοντο ἐκ τῆς Ματθαϊκῆς μερίδος.

«Στεροῦνται πάσης Ἐκκλησιαστικῆς συνειδήσεως» ἔγραφαν· «παρουσιάζονται ἐπικίνδυνοι, θρασεῖς ... τήν πρωτάκουστον ἐγκληματική τους ἐνέργειαν παρουσιάζουν ὡς ἀρετήν, καί τούς ἑαυτούς των ὡς «σωτῆρας τῆς Ὁρθοδοξίας», ἐνῶ οὐδέποτε ἐπόνεσαν αὐτήν... Καίτοι ξένον πρός ἡμᾶς τό πραξικόπημα, καταδικάζομεν αὐτό καί καταγγέλομεν τούς πραξικοπηματίας ὡς ἐπιβούλους τῆς Ὁρθοδοξίας... Μήπως ἐξυπηρετοῦν ξένους σκοπούς;... Μήπως εἶναι οί ἔσωθεν φθορεῖς τοῦ ἀγῶνος;⁵⁵».

Ἡ Ἱστορία ἀπέδειξεν, ὡς θά καταγράψωμεν εὐθύς κατωτέρω, ὅτι αὐτοί οί διαλογισμοί τῶν Ματθαϊκῶν ἦσαν ἀπολύτως ὀρθοί καί δίκαιοι.

Ἀγαπητοί μου Πατέρες καί ἀδελφοί, ἀναγκάζομαι νά παρατείνω τόν λόγον περί τοῦ ἐν λόγῳ σχίσματος, καθότι, ὡς ἔγραφε πρόσφατα καί Ἁγιορείτης Γέρων Ἱερομόναχος, ἐξ αὐτοῦ τοῦ σχίσματος

55. βλ. «Ἐλεγχος καί ἀνατροπή...», Ἀθῆναι 1979.

«ΠΡΟΕΡΧΟΝΤΑΙ ΟΛΕΣ ΣΧΕΔΟΝ ΟΙ ΣΥΜΦΟΡΕΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΠΟΥ ΤΑΛΑΝΙΖΟΥΝ ΤΟΝ
ΙΕΡΟΝ ΑΓΩΝΑ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.^{56!}».

Συγκεκριμένα:

1) Εισέβαλλεν εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησία τῶν Γ.Ο.Χ. ἡ Προτεσταντικὴ αἵρεσις τῆς Σωματειοποιήσεως τῆς Ἐκκλησίας. Πρωτεργάτης τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, ὁ ὁποῖος τὸ 1961 (Ἀρχιμανδρίτης τότε) χωρισθεὶς ἀπὸ ὄλους τοὺς τότε γνησίους Ὁρθοδόξους Κληρικούς, ἵδρυσεν μετὰ τοῦ ἐγγάμου Ἱερέως π. Μιχαὴλ Κουλούρη ἰδική του Ἐκκλησία-Σωματεῖον μετὰ τὴν κλεψίτυπον ἐπωνυμίαν «Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.»! Δηλαδή Προτεσταντικοῦ τύπου Πρεσβυτεριανόν Ἐκκλησιοσωματεῖον, ἄνευ οὐδενός Ἐπισκόπου, παρὰ μόνον αὐτῶν τῶν δύο Ἱερωμένων!

Τὸ ἔτος 1979 ἡ Πρεσβυτεριανὴ αὐτὴ Ἐκκλησία-ἐξάμβλωμα ἀπέκτησε καὶ Ἐπισκόπους ὡς διοικητικά μέλη τῆς, ὄλους δηλαδή τοὺς 10 τούτους σχισιάρχας⁵⁷. Τὸ εἰς πόσα Πατερικὰ παραγγέλματα προσκρούει καὶ εἰς πόσας βλασφημίας καταλήγει ἡ ἐπάρατος σωματειοποίησις τῆς Ἐκκλησίας, ἔχει καὶ ἡ Ἱερά ἡμῶν Σύνοδος ἀποδείξει διὰ ἐμπεριστατωμένης Ἐγκυκλίου, καὶ ἡ ἡμετέρα εὐτέλεια καταγγεῖλει διὰ δύο αὐτοτελῶν φυλλαδίων⁵⁸. Τοῦτο μόνον ἀναγκαῖον νὰ ἀναφέρωμεν καὶ ἐνταῦθα, ὅτι μέχρι καὶ σήμερον λειτουργεῖ ἡ σχισματικὴ αὐτὴ «Ἑλληνικὴ

56. «Φωνὴ ἐξ Ἁγίου Ὄρους», Ἁγ. Ὄρος 2002, σελ. 35.

57. πρβλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα» 9, σελ. 229 καὶ 7, σελ. 192-3 καὶ «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» 5, σελ. 44.

Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ.», οἱ δέ πρωτοστάται αὐτῆς «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος καί «Ἀχαΐας» Καλλίνικος μέ τόν μόνιμον συνεργάτην των θεολόγον-Δικολάβον κ. Ἀθανάσιον Σακαρέλλον, ἦσαν αὐτοὶ πού ἀμέσως μετά τήν διαίρεσιν τοῦ 1995 παρέσυραν τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον καί τούς λοιπούς συνεπισκόπους των εἰς τήν ἴδρυσιν καί νέου Ἐκκλησιοσωματείου, μέ τόν τίτλον «Ἐκκλησία Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», κατά καί τοῦ ὁποίου μέχρι σήμερον καθήκοντως ἀγωνιζόμεθα⁵⁸.

2) Ἦρχισεν ἔκτοτε ὁ κατακερματισμός τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος εἰς πλείονας παρατάξεις-μερίδας-Συνόδους, καθότι ἔως τότε ὑπῆρχαν μόνον ἡμεῖς καί οἱ Ματθαϊκοί· οἱ δέ «Καλλιστοαντωνιακοί» ἔγιναν ἡ τρίτη παράταξις, ἐκ τῆς ὁποίας προῆλθαν καί οἱ «ἐνισταμένοι» τοῦ κ. Κυπριανοῦ. Ἐπίσης οἱ τοῦ 1979 ἀρχισχίσται Καλλιόπιος «Πενταπόλεως» καί Καλλίνικος «Ἀχαΐας» ὑπῆρξαν οἱ κύριοι ὑπαίτιοι μέ τάς ἀντικα-

58. βλ. «Ὁρθόδοξον Πατερικόν Σάλπισμα», σελ. 221-231 καί Ἐπισκόπου Πέτρας Μακαρίου «Τό κατάντημα τῆς ὑπό τόν Χρυσόστομον Κιούσσην προεδρευομένης Συνόδου» (1999) καί «Κατά Σωματειακῶν» (2001).

Ἐπληροφόρηθην ὅτι διάφοροι ἐπιτήδευοι διαδίδουν ἔναντίον ἐμοῦ, ὅτι καί ἡ ἐμή εὐτέλεια ἔχει ὠργανώσει ὡς σωματεῖον τήν Ἱεράν Μονή τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου τοῦ Ἀδελφοθέου ἐν Θεσσαλονίκῃ, ὅποτε τί διαμαρτύρομαι; Οἱ ἀξιολύπητοι τοῦτοι σερμολόγοι ἄς λάβουν πλήρη τήν ἀπάντησιν ἐξ Ἀγιορειτικῆς πηγῆς: «ΟΥΔΕΙΣ ΠΟΤΕ ΕΚΑΜΕ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ! Ἄλλο Κοινότης, Σύλλογος, Ἀδελφότης, καί ἄλλο ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ-ΣΩΜΑΤΕΙΟΝ!» «Φωνή ἐξ Ἁγίου Ὄρους» 2002, σελ. 27.

νονικάς ἐνεργείας των καί διά τόν χωρισμόν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καί τά ἐξ αὐτοῦ ἐπακόλουθα, καί διά τόν χωρισμόν τοῦ 1995, καθώς θά ἀποδείξωμεν κατωτέρω.

3) Εἰσήχθη εἰς τήν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν διά τῶν πρώην Ματθαϊκῶν-αὐτουργῶν τοῦ πραξικοπήματος τοῦ 1979 τό Ματθαϊκόν πνεῦμα τῆς μισαδελφίας καί πανούργου ἀλληλοεξοντώσεως μέ βεβιασμένας καί ἀκρίτους κρίσεις καί ποινάς, καθαιρέσεις κλπ., καθώς ἀποδεικνύουν καί τά ἀναφερθέντα γεγονότα τοῦ 1979 καί τά ἐξῆς τοῦ 1986 καί τοῦ 1995, εἰς τά ὅποια θά ἀναφερθοῦμε⁵⁹.

4) Προκειμένου νά δικαιολογήσουν τάς ἰδιοτελεῖς ἀποφάσεις των, διέσπειραν πανταχοῦ τό Φαρισαϊκόν πνεῦμα τοῦ «οὐκ εἰμί ὡς οὗτος ὁ Τελώνης⁶⁰», δηλαδή τόν Ζωϊκόν-Ἱερωνυμικόν ψευδεπίπλαστον καί ὑστερόβουλον διαχωρισμόν μεταξύ τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας εἰς καθαρούς-γνησίους-ὑπερορθοδόξους καί ἀκαθάρτους-ἀνηθίους-χλιαρούς, κατάστασις ἡ ὅποια εἶναι παράλληλος μέ τούς ἀρχαίους σχισματικούς Ναυατιανούς-Καθαρούς ἐπωνομασθέντας. Ὁ ἡγέτης αὐτῶν Ναυάτος ὡς σημειώνει τό Ἱερόν Πηδάλιον, Πρεσβύτερος ὢν, «ἀγκαλά καί εἰς τά δόγματα τῆς Πίστεως δέν ἔσφαλλεν, οὔτε ἦτο αἰρετικός, ἀλλά μόνον σχισματικός... διά τήν μισαδελφίαν του ὁμως καί τό ἀσυμπαθές τῆς γνώμης καί ὑπερήφανον, ἀνεθεματίσθη ἀπό τήν ἐν Ρώμῃ γενομένην Σύνοδον ἐπί

59. πρβλ. καί «Φωνή ἐξ Ἀγίου Ὄρους» 1002, σελ. 30-43.

60. Λουκᾶ ιη', 11

τοῦ Κορηλίου Πάπα», ὡς καί ἀπό ἄλλας Συνόδους⁶¹.

Ἀκούσατε ὁμως ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐξ ἑνός ἐχέφρονος Νεοημερολογίτου Ἀρχιμανδρίτου - Ἱστορικοῦ, κρίνοντος τήν Ἱερωνυμικήν λαίλαπα πού ἐξέσπασε εἰς τήν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν ἀπό τό 1967 καί ἐξῆς, ὥστε νά διαπιστώσετε ἀκριβῶς τήν εἰσβολήν τοῦ ἰδίου Φαρισαϊκοῦ πνεύματος εἰς τήν Ἐκκλησίαν μας ἀπό τό 1979 καί τά ἐπάρατα ἐπακόλουθά του. Εἰσβολή ἡ ὁποία πιστεύομεν ὅτι συνετελέσθη ὑποχθονίῳ ἐπιβουλῇ ἐχθρῶν τῆς Ἐκκλησίας μας πρὸς ἄλλωσιν αὐτῆς (ὡς προλαβόντως μέ τά ἴδια τεχνάσματα ἠλώθη ἀπό τό 1967 ἡ Νεοημερολογιτικῆ Ἐκκλησία!), ἀποφασιστικῆ συνεργεία τοῦ «Ἀχαΐας» Καλλινίκου, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξεν ὡς Νεοημερολογίτης τέκνον πνευματικόν τοῦ Ζωϊκοῦ-Ἱερωνυμικοῦ Ἐπισκόπου Ἀττικῆς κ. Νικοδήμου Γκατζιρούλη, ὡς καί τοῦ στενοῦ αὐτοῦ συνεργάτου, Νεοημερολογίτου Θεολόγου Ἀθανασίου Σακαρέλλου.

Σημειωτέον δέ ὅτι μέ τόν ἴδιον Ἱερωνυμικόν Ἐπίσκοπον Νικόδημον εἶχε πολλάκις ἐπαφάς ὁ θεολόγος κ. Σταῦρος Καραμητσος, διά τοῦ ὁποίου, μεταβίβαζε μηνύματα Φαρισαϊκῆς «καθάρσεως» πρὸς τοὺς ἡμετέρους Ἐπισκόπους....⁶².

*«... Ἡ Ἱερωνυμική δικτατορικῆ Σύνοδος»
διηγεῖται ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμαν-*

61. βλ. ἡ Κανόνα Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου.

62. βλ. ἀνοιχτῆ ἐπιστολή π. Θεοφυλάχτου Ἀγιορείτου πρὸς Ἀρχιεπίσκοπον Αὐξέντιον, 1-5-1975.

δρίτης π. Θεόκλητος Στράγκας, «διέπραξεν ἀνεπίτρεπτα ἀδικοπραγήματα καὶ ἀθεμιτουργήματα, ἀχρηστεύσασα καὶ δολοφονήσασα τὴν ἱερατικὴν ὑπόστασιν Κληρικῶν κατωτέρων καὶ ἀνωτέρων, ὄντων ἐμπείρων καὶ χρηστῶν καὶ δραστηρίων καὶ ἱκανῶν προσφέρειν καλὰς ὑπηρεσίας τῇ Ἐκκλησίᾳ ... ἐξ ὧν ἐξώσθησαν σατραπικῶς, δολίως καὶ πονηρῶ καὶ ἀπατηλῶ τρόπῳ... Οἱ «χαφιέδες» τῶν ἡμερῶν ἐκείνων εἶχαν χαρακτηρίσει ὡς «σκουπιδότοπους» τοὺς Μητροπολίτας Κορινθίας καὶ Φθιώτιδος οἱ ὅποιοι ἐδέχοντο φιλανθρωπεύμενοι... ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἀφρόνως καὶ μανιωδῶς καὶ ἀνοικτιρμόνως ἐχαρακτηρίζοντο ὡς μὴ ἔχοντες «καλὴν» τὴν ἔξωθεν μαρτυρίαν καὶ κατεδιώκοντο διὰ συντριπτικὴν ἐξουθένωσίν των, πλανώμενοι καὶ κακουχούμενοι καὶ λοιδορούμενοι, ὡς ἄλλοι «ἀποδιοπομπαῖοι τράγοι»... ἰδίως «ἂν κάποιος κακόψυχος εἶχε τὴν ἱκανότητα ὥστε τὴν κάποιαν κατηγορίαν κατὰ τινος, οὔσαν «τρίχαν μαλλιῶν προβάτου», νά μεγεθυνῆ καὶ ἐμφανίση ὡς «συρματόσχοινον»!.... Φοβερόν ἐστὶ τό ἐμπεσεῖν εἰς λαοῦ γλῶσσαν, ὅταν μάλιστα ἡ γλῶσσα τῶν ἀνθρώπων, εὐλογία τῆς Διοικήσεως Ἐκκλησίας, κακολογεῖ δημοσίᾳ κληρικούς αὐτῆς, ὡς «ἀνεπαρχεῖς καὶ ἀνικάνους» πρὸς ἐκτέλεσιν καθηκόντων ἀνατεθειμένων αὐτοῖς, ἢ ὡς «μὴ ἔχοντας καλὴν μαρτυρίαν ἐκ τῶν ἔξωθεν»,

ὡς ὄντας καί ἀποτελοῦντας ἀπαίσια σεση-
 πότα μέλη τῆς Ἐκκλησίας καί δῆ, ἐπικίνδυ-
 να, καί χρῆζοντα «βιαίῳ τρόπῳ» καί «ἐπι-
 τρώχως» μάλιστα καθάρσεως ἐκ τοῦ χώρου
 τῆς Ἐκκλησίας, πρὸς ἀπαλλαγὴν αὐτῆς ἐξ
 αὐτῶν, ἅτινα ἀποτελοῦσιν ἀνεπίτρεπτον καί
 ἀνυπόφορον μάστιγα καί φρικτόν καρκίνω-
 μα δι' αὐτήν...».

Τότε ἐκυκλοφόρει καί ἡ φήμη ὅτι

«ὁ Ἱερώνυμος ἤρξατο νά ξεκαθαρίζῃ τὴν κό-
 προν τοῦ Αὐγείου»... ἀλλὰ «ἰδιοτελείας ἔνε-
 κα, πρὸς κορεσμόν πόθου καί πάθους κενώ-
 σεως θέσεων καί Ἐπισκοποποιήσεως ἰδικῶν
 των Κληρικῶν, καί αὔξησιν ἀριθμοῦ Ἱε-
 ραρχῶν τῆς παρατάξεώς των....

Ἄτυχῶς ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἱερώνυμος στε-
 ρούμενος διοικητικῶν δεξιοτήτων καί χαρι-
 σμάτων καί ἱκανοτήτων ἐκλέγειν ἀνυποκρί-
 τους συνεργάτας καί μὴ καιροσκόπους, ἀμα
 δέ καί ἐμπείρους περί τὰ Ἐκκλησιαστικά⁶³,
 παρεπλανήθη πιστεύσας ὅτι ἔδει νά προτι-
 μήσῃ τόν στηριγμόν τῆς ἀρχιεπισκοπείας του,
 καί τόν καθαρμόν καί τὴν ἐξυγίανσιν τῆς
 Ἐκκλησίας-Ἱεραρχίας, εἰς τὰ πτερά καί δρέ-
 πανα τῶν πτερέοντων «ἐνσάρκων ἀγγέλων»

63. Συλλογίσου ὁ ἀναγινώσκων καί τὴν ἀνάλογον περι-
 πτωσιν τοῦ Γέροντος Κορινθίας Καλλίστου κατὰ τό 1979, «Προ-
 ἔδρου» ἀνακηρυχθέντος τῶν σχισματικῶν...

τῆς αὐτοῦ «οἰκείας Πίστεως», ἤγουν τῆς Ἱερωνυμικῆς, γενόμενος ἐπιλήσμων οὐ μόνον τοῦ δομήτορος τῆς Ἐκκλησίας **ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ** εἰπόντος καί λέγοντος (πολλά περὶ κρίσεως καί κατακρίσεως, καί ζιζανίων καί σίτου, καί ἀνιδιοτελοῦς πρὸς πάντας ἀγάπης)⁶⁴, καί τοῦ Θείου Παύλου λέγοντος (περὶ μετριοπαθείας πρὸς πλανωμένους καί ἀγνοοῦντας, καί περὶ τῆς τῶν ἀπάντων ἀμαρτωλότητος)⁶⁵, ἀλλὰ καί τῶν Ἱερῶν Κανόνων οὕτινες, ἂν καί κατασκευάσματα Ἁγίων Πατέρων, ὅμως διὰ τό εἶναι «ἀνθρώπινα», ἐτέθη εἰς ἓν ἐξ αὐτῶν, εἰς τόν κε' Ἀποστολικόν Κανόνα τό «ἀλούς» πρὸς κάθαρσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἤγουν τοῦ Ἱερατείου τῆς, καί οὐχί ἡ «ἔξωθεν κακή μαρτυρία» πρὸς «καθαρόν» καί ἡ «ἔξωθεν καλή μαρτυρία» πρὸς ἀνακαινισμόν Ἐκκλησίας καί Ἱερατείου τῆς· γενόμενος εἰσέτι ἐπιλήσμων καί αὐτοῦ τοῦ συντάκτου τῆς Θείας Λειτουργίας, κατὰ τήν τέλεσιν τῆς ὁποίας πᾶς τις ἱερούργος, **ΙΕΡΕΥΣ** ἢ **ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ**, ἰστάμενος πρὸ τοῦ θυσιαστηρίου μυστικῶς λέγει· «**ΟΥΔΕΙΣ ΑΞΙΟΣ...**»⁶⁶, τοῦ Χρυσορρήμονος **ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ** συντάξαντος τοὺς ἀνυποκρίτους αὐτούς λόγους τῆς ἀληθείας καί τῆς πραγματικότητος (ὡς καί τοὺς λέγοντας διὰ «τὴν

64. πρβλ. Ματθ. ε' 47, ζ' 1-5 καί ιγ' 29.

65. βλ. Ἑβρ. ε', 1-3.

66. εὐχή κατὰ τόν Χερουβικόν Ὕμνον.

ὁμοίαν μοι Πόρνην καὶ ἁμαρτωλόν⁶⁷»!...)·
 εἰλικρινῆς σταθεὶς καὶ οὐχὶ ὑποκριτῆς ὁ ὄντως
 ἅγιος ἐκεῖνος φωστήρ τῆς ἀληθείας, ὅστις ἂν
 καὶ ἐπάλαισεν ὅσον οὐδεὶς ἕτερος Ἱεράρχης
 τῆς Ὁρθοδοξίας ἀπάσης κατὰ τὰ διαρρεύ-
 σαντα 1575 ἔτη πρὸς κάθαρσιν ΕΚΚΛΗ-
 ΣΙΑΣ ἐκ τῶν σαπρῶν καὶ βδελυκτῶν μελῶν
 αὐτῆς, ὅμως ἐν ἐξορίᾳ ἀπέθανεν ἐν ἔτει 407,
 καὶ δὴ ὡς καθηρημένος Ἀρχιεπίσκοπος ὑπὸ
 Συνόδου Ἀρχιερέων ἐχόντων τὴν «καλὴν
 μαρτυρίαν» τῆς ὑπερεχούσης κοσμικῆς ἐξου-
 σίας!

Ἀνεπανάληπτος ὢν εἰς ἀγιότητα... ὁ Ἱερο-
 μάρτυς ἐκεῖνος Ἱεράρχης ΧΡΥΣΟΣΤΟ-
 ΜΟΣ, ὅστις καὶ ἐλάλησεν· «οὐδένα δέδοικα
 (φοβοῦμαι) ὡς τοὺς Ἐπισκόπους, πλὴν ὀλί-
 γων»! Μὴ κατορθώσας ὁ γίγας ἐκεῖνος Φω-
 στήρ καὶ Θεὸς τῆς Ἐκκλησίας Πατὴρ καὶ
 Ἱεράρχης Ἀρχιεπίσκοπος νά ποιήσῃ ΚΑ-
 ΘΑΡΜΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ἥτις Ὁρθό-
 δοξος Ἐκκλησία δέν κατέστη ποτέ ἄχρι σή-
 μερον σεσηπιῦα.

Εἶναι καὶ μένει αὕτη ζῶσα καὶ παροῦσα
 ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ,
 ἥς καὶ πύλαι Ἰδοῦ οὐ κατισχύσουσι⁶⁸, ἀσχέ-
 τως ἂν σεσηπότες εἰσὶ κάποιοι Κληρικοί τῆς,
 ἀνώτεροι καὶ κατώτεροι, θαυμαζόμενοι μά-

67. βλ. γ' εὐχή πρὸ τῆς Θείας Μεταλήψεως.

68. Ματθ. ιστ', 18.

λιστα ποικιλοτρόπως υπό καιροσκόπων, ὄντων σιχαμερῶν κολάκων ἀνηκόντων εἰς τόν κόσμον τῶν χαφιέδων, οἵτινες ὄντως βδελυκτοὶ ὄντες ἀποτελοῦσι μὲν καρκινώματα, ἄτινα ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΡΕΦΟΥΣΙ ΤΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ, ἀλλ' ἀντιθέτως αὐτοκαταστρέφονται, ὅταν ὁ Δομήτωρ τῆς Ἐκκλησίας ἀποφασίσῃ τοῦτο, ἐν ἀνυπόπτῳ χρόνῳ ἐπαληθευομένου τοῦ προφητικοῦ ρήματος· «ἐξέλειπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι καὶ τά ἔτη αὐτοῦ μετὰ σπουδῆς»...⁶⁹».

Παρετείναμεν, ἀγαπητοὶ μας Πατέρες καὶ ἀδελφοί, τόν λόγον κατὰ τοῦ Ζωϊκοῦ-Φαρισαϊκοῦ πνεύματος τῆς ἀκαθάρτου καὶ σχισματοαιρετικῆς μισαδέλφου καθάρσεως, διότι αὐτήν ἐπρόβαλλαν ὡς κυριώτατον λόγον τοῦ σχίσματός των ὄχι μόνον οἱ ἐν λόγῳ πραξικοπηματῖαι, φλυαροῦντες περὶ «ἔξωθεν καλῆς μαρτυρίας» καὶ «ἀναξίων εἰς τοὺς βαθμούς τῆς Ἱερωσύνης» καὶ «ρουπάνσεως τῆς ἀχράντου ἀγιότητος τῆς Ἐκκλησίας⁷⁰»!! Ἀλλά καὶ πρό καὶ μετὰ αὐτῶν οἱ Διαυλείας Ἀκάκιος καὶ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος (Κιούσης), ἀντιγράφοντες μέχρι καὶ τὴν εὐφημον ὀρολογίαν τῶν Ἱερωνυμικῶν, περὶ «σκουπιδοντενεκέ», «κόπρου Αὐγείου» κ.λ.π. Οἱ δύο αὐτοὶ Ἐπίσκοποι κατὰ τὰς αὐτὰς ἡμέρας τοῦ πρώτου τούτου σχίσματος, προέβησαν καὶ αὐτοὶ εἰς ἀποκήρυξιν

69. βλ. «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία, σελ. 5038, 5032, 5028, 5002, 4948-9, 4993-4, 4948,-9.

70. βλ. ἀποσπάσματα δημοσιευμάτων των ἀνωτέρω.

καί «διακοπήν πνευματικῆς κοινωνίας» μέ τήν νόμιμον Ἱεράν Σύνοδον, φλυαροῦντες καί αὐτοί (ὡς ἔγραφαν κατά λέξιν) περί «προσώπων μὴ ἔχόντων τήν καλήν ἔξωθεν καί ἔσωθεν μαρτυρίαν⁷¹»!!

Ποιοὶ ταῦτα διεμαρτύροντο; Οἱ αὐτοκατάκριτοι συνείσακτοι! Βλέποντες «τό κάρφος ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ» των, «τήν δέ δοκόν» εἰς τοὺς ὀφθαλμούς των μὴ κατανοοῦντες!! Τοσοῦτον Φαρισαϊκὴ ὑποκρισία! Τοσοῦτον ἀπομεμαχρυσμένος καί ἔργω καί λόγῳ, καί βίῳ καί ἰδεολογίᾳ ὁ μετέπειτα «Ἀρχιεπίσκοπος» Χρυσόστομος ἀπὸ τὸν ὁμώνυμόν του μεγαλουργόν Ἅγιον, τοῦ ὁποίου τὰς χρυσαυγεῖς παρακαταθῆκας μόλις ἀπελαύσαμεν!

Πρέπει νὰ εἰπωθῆ, ὅτι τὸ δεῦτερον αὐτὸ «ράπισμα» πού ἐδέχθη ἡ Ἱερά Σύνοδος ὑπὸ τῶν Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης ἦτο καὶ ὀλίγον ... γελοῖον, διότι ἡ Ἱερά Σύνοδος πρὸς τήν ὁποίαν ἀνεκοίνουν ὅτι διακόπτουν Ἐκκλησιαστικὴν ἐπικοινωνίαν, ἤδη πρὸ καιροῦ τοὺς εἶχε ἡ ἰδία θέσει εἰς ἀργίαν καί ἀκοινωνησίαν, καὶ συνεπῶς, οὕτως ἢ ἄλλως ἡ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία μετ' αὐτῶν ἦτο ἤδη ἀποκεκομμένη.

Δυστυχῶς εἰς τήν ἀποκήρυξιν τοὺς οἱ δύο Ἱεράρχαι ἐξισώνουν αὐθαιρέτως θύτην καὶ θῦμα, συγκατακρίνοντες μέ τοὺς σχισματικούς Κορινθίους Κάλλιστον καὶ Ἀττικῆς Ἀντώνιον, καὶ τήν Κανονικὴν Ἐκκλησιαστικὴν Διοίκησιν τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου καὶ τῶν σὺν αὐτῷ, διότι δῆθεν προέβησαν καὶ αὐτοὶ εἰς Ἐπισκοπικὰς χειροτονίας ἀναξίων, ἀνευ

71. βλ. ἀποκήρυξιν 27-2-79.

συγκαταθέσεως ὅλων τῶν Ἱεραρχῶν καί βεβιασμένως!

Εἶναι βέβαια ἀλήθεια, ὅτι ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἐνήργησε κάπως βεβιασμένα, ὅπως ἦτο φυσικόν ἐκ τοῦ προκληθέντος σάλου καί αἰφνιδιασμοῦ. Ἀλλά δέν εἶναι ἀλήθεια ὅτι αἱ χειροτονίαι εἰς τὰ ὁποίας προέβη ἐτελέσθησαν ἄνευ τῆς κοινῆς τῶν Ἐπισκόπων συγκαταθέσεως.

Συγκεκριμένα ἐκ τῶν ἔνδεκα συνολικά Ἱεραρχῶν τῶν τάξεών μας κατά τό 1979, οἱ πέντε ἦσαν ἤδη ἐκτός Συνόδου, ἦτοι οἱ: Ἀστορίας Πέτρος, Διαυλείας Ἀκάκιος, Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, Κορινθίας Κάλλιστος καί Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος Ἀντώνιος. Οὐδεμίαν ὑποχρέωσιν εἶχε, κατά λογικήν συνέπειαν, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος νά ζητήσῃ καί αὐτῶν τήν γνώμην. Ἐκ δέ τῶν ὑπολοίπων ἕξι Ἐπισκόπων, οἱ τρεῖς (Ἀρχιεπίσκοπος Αὐξέντιος, Πειραιῶς Γερόντιος καί Φθιώτιδος Καλλίνικος) ἐτέλεσαν τάς χειροτονίας μέ τήν σύμφηφον γνώμην-ἔγκρισιν καί τῶν Εὐρίπου Παΐσιου, (ὁ ὁποῖος ἤδη πρό τοῦ σχίσματος εἶχε ὑποβάλλει παραίτησιν διά λόγους ὑγείας) καί Καναδά Ἀκαχίου. Ἀπομένει μόνον ὁ Κυκλάδων Γαβριήλ, ὁ ὁποῖος ὡς φαίνεται δέν ἠρωτήθη διά τάς χειροτονίας, πλήν δέν γνωρίζομεν τάς σχέσεις του τόν καιρόν ἐκεῖνον (Φεβρουάριος 1979) μέ τήν Ἱεράν Σύνοδον, καθότι αὐταί δέν ἦσαν σταθεραί, λόγω τῆς κατά καιρούς συμμαχίας του μέ τούς Διαυλείας Ἀκάκιον καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον.

Συνεπῶς, ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἔδρασε νομίμως, μέ ὅσους Ἱεράρχας εἶχε

κατά τήν συγκεκριμένην χρονικήν στιγμήν εἰς τήν διάθεσίν του.

Ἄλλά οὕτως ἢ ἄλλως, ἀποτελεῖ φοβερῶτατον τόλμημα καί δεινήν διαστρέβλωσιν τῆς ἀληθείας καί τοῦ δικαίου, ἡ αὐθαίρετος ἐξίσωσις παρανόμων καί νομίμων, ἔστω καί ἂν τά μέτρα πού ἔλαβαν οἱ νόμιμοι δέν ὑπῆρξαν τέλεια κατά τήν σύλληψιν καί τήν ἐκτέλεσιν.

Πρέπει ὁμως διά τήν Ἱστορίαν νά παραθέσω εἰς τήν ἀγάπην σας καί ὀλίγα ἀποσπάσματα ἐκ τῆς τετρασελίδου ἀποκηρύξεως τῶν Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης.

«Ὡς βαρύς γδοῦπος» ἔγραφαν, «καί ὡς κεραινοῦς βαρυνεφώσεως ἠκούσθη ἡ τρομακτική εἶδησις μιᾶς πρωτοφανοῦς ἀσεβεστάτης τόλμης εἰς τά ἐκκλησιαστικά χρονικά ἀθρόων Ἀρχιερατικῶν χειροτονιῶν, ἀδιακρίτως προσόντων καί ἱκανοτήτων, πρὸς χλεύην καί ἐξευτελισμόν τοῦ ὑφίστου Ἀποστολικοῦ ἀξιώματος ὑπό μερίδος τῆς Ἡγεσίας Γ.Ο.Χ., ἧς ἡ ὑποκρισία περί τηρήσεως τῶν Ἐκκλησιαστικῶν παραδόσεων ὑπερηκόνησε πάντα Φαρισαϊσμόν.

Ἡ Δεσποτική φωνή «οὐαί ὑμῖν Φαρισαῖοι ὑποκριταί» ἀντηχεῖ καί πάλιν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς ἐλληνικῆς καί ἀλλοδαπῆς γῆς, διά τοὺς ἐνεργοῦντας τά τοιαύτα «Γνησίους Ὀρθοδόξους Ἀρχιερεῖς....»

Ἐπειδή οἱ τρεῖς προμνησθέντες Ἀρχιερεῖς (Ἀρχιεπίσκοπος, Πειραιῶς καί Φθιώτιδος)

ἐκαλλιεργήσατε ἀπροκαλύπτως καὶ σκανδαλωδῶς ἀπὸ ἐτῶν τό ἔδαφος πρὸς δημιουργίαν τῶν καταλλήλων προϋποθέσεων, ὡς ἤδη ἐξελίχθησαν αὐται, διὰ τὴν ὀπωσδήποτε χειροτονίαν προσώπων μὴ ἐχόντων τὴν καλὴν ἔξωθεν καὶ ἔσωθεν καλὴν μαρτυρίαν...

Ἐπειδὴ ἀπεβάλατε Συνοδικούς Ἀρχιερεῖς, διὰ τὸν λόγον καὶ μόνον ὅτι ἐζήτησαν ἠθικὴν τάξιν καὶ εὐνομίαν εἰς τὴν Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν καὶ κάθαρσιν τοῦ κλήρου.

Ἐπειδὴ ἐπεδείξατε ἐκδίκησιν ἀφάνταστον κατὰ τῶν ὡς ἄνω καταγγειλάντων τὰς παρανομίας σας Ἀρχιερέων...

Ἐπειδὴ διαλύσαντες πρότερον, ὡς ἐλέχθη, τὴν Ἱεράν Σύνοδον, μόνον δέ οἱ ὡς ἄνω τρεῖς προέβητε εἰς ἀντικανονικὰς χειροτονίας τῶν ἀρεστῶν ὑμῖν, κατακρινόμενοι οὕτω ἐπὶ τυρεῖα κατὰ τοὺς Θεῖους καὶ Ἱερούς Κανόνας ιη' τῆς Δ' Οἰκουμενικῆς καὶ λδ' τῆς Πενθέκτης....

Ἐπειδὴ ἐχειροτονήσατε ἐκ τοῦ σωροῦ ἀνεξετάστως ἀγραμμάτους, γέροντας παραλύτους καὶ βεβαρυμένους μέ καταγγελίας ἠθικῶν καὶ ἄλλων παραπτωμάτων, κατατεθείσας ἐπίσημως ἐν τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ καί, τέλος

Ἐπειδὴ ἐδημιουργήσατε περαιτέρω σχίσματα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., ὧν οὐδέ αἷμα μαρτυρίου δύναται νά ἀποπλύνῃ τὴν ἁμαρτίαν, κατὰ τὸν θεῖον Χρυσόστομον,

Διά ταῦτα:

Ἡμεῖς οἱ ὑπογραφόμενοι Ἀρχιερεῖς, μέλη τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἐναπομεινάσης ἀμετόχου τοιούτων ἀθέσμων ἐνεργειῶν εἰς βάρος τῆς μαρτυρικῆς Ἐκκλησίας, ἔχοντες ὑπ' ὄψιν τό «πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις», ὡς καί τήν αἰωνόβιον πράξιν τῆς Ἐκκλησίας, **ΑΠΟΔΟΚΙΜΑΖΟΜΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝ** πάσας τάς ἀνωτέρω ἀντικανονικάς ἐνεργείας σας, καί τήν ἐσχάτως ἀθέμιτον καί ἀσυλλόγιστον πράξιν Ὑμῶν τε καί τῶν ἐτέρων Ἀρχιερέων, ὡς ἀνοσιουργόν πραξικόπημα ἀπαράδεκτον εἰς τήν Ἐκκλησίαν, ὡς ἐπίσης καί Ὑμᾶς τοὺς ἐνεργήσαντας τοῦτο Ἀρχιερεῖς **ΚΑΤΑΣΤΑΝΤΑΣ ΗΔΗ ΥΠΟΔΙΚΟΥΣ** ἐναντι μιᾶς τοπικῆς ἢ μείζονος Συνόδου, ἱκανῆς νά κρίνη ὑμᾶς, καί διά τοῦτο, μὴ δυναμένους τοῦ λοιποῦ κανονικῶς νά ἐνεργήσετε οὐδέν νόμιμον, συμφώνως πρὸς τήν Ἐκκλησιαστικὴν νομοθεσίαν.

Πλέον δέ βαρυτέραν τῆς ἀντικανονικῆς πράξεως τῶν Ἀρχιερέων Ἀντωνίου καί Καλλίστου χαρακτηρίζομεν τήν ἰδικήν σας ἐνεργειαν, ἀναγομένην καί εἰς κατηγορίαν τυρείας ὡς προεμνήσθημεν, λόγω τοῦ διαχωρισμοῦ καί τῆς ἀγνοήσεως ἐτέρων ἔξ Ἀρχιερέων.

ΔΙΟ ΚΑΙ ΔΙΑΚΟΠΤΟΜΕΝ ΜΕΘ' ὙΜΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ἄχρι νομίμου καί Κανονικῆς ἐκδικάσεώς σας,

*καί σᾶς παραδίδομεν εἰς τήν ἀδέκαστον κρί-
σιν τοῦ Θεοῦ καί τῆς Ἱστορίας.*

*Τό λεῖμμα τῆς Ἱεραρχίας Γ.Ο.Χ.
Ἐπιτομῆς καί Διαυλείας Ἀκάκιος.
Ἐπιτομῆς Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος».*

Ἐπιτομῆς πιστεύω διαπιστώνετε καί σεῖς, φιλάτοι μου ἀκροαταί, ἡ ἀποκήρυξις ὑπό τοῦ περιωνύμου «λείμματος» (ἢ μήπως λύματος μέ «υ»;) τῆς Ἱεραρχίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἀποτελεῖ μνημεῖον διαστροφῆς, ἐμπαθείας καί ἰδιοτελείας, διά τούς λόγους πού ἤδη ἀνέπτυξα. Τό θαυμαστόν εἶναι ὅτι τό διμελές Ἱεραρχικόν «λείμμα» δέν εἰσῆλθεν εἰς τόν κόπο συντάξεως καί ἀποστολῆς παρομοίου ἀποδοκιμαστικῆς ἐπιτομῆς πρός τούς πρωταιτίους καί πρωτοφανεῖς πραξικοπηματίας Ἀρχιερεῖς Κορινθίας Κάλλιστον καί Ἀττικῆς Ἀντώνιον! Διατί; Ἴσως διότι εἶχαν τήν ἴδιαν ὄχι φιλοσοφίαν, ἀλλά φιλομωρίαν περί καθάρσεως καί ἀνηθικοῦ ἠθικότητος, ὡς μαρτυροῦν τά ἐπίσημα ἔγγραφα ἀμφοτέρων, ἀφοῦ ὡς γνωρίζομεν καλῶς, ἀμφοτέροι ἐχρησιμοποιοῦν ὡς σύμβουλον τῶν τόν διάσημον θεολόγον κ. Ἀθανάσιον Σακαρέλλον, προφανῶς ὀδηγοῦντα αὐτούς εἰς Ζωϊκῆς ἐμπνεύσεως ἠθικῆς πουριτανικᾶς ἐπαναστάσεις!....

Ἀμέσως μετά τήν ἀποκήρυξίν των οἱ Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης ἐξάπέλυσαν κατά τάς ἀρχάς Μαρτίου πολυσέλιδον Ἐγκύκλιον πρός τόν Ἱερόν Κλήρον καί τόν λαόν τῆς Ἐκκλησίας μας, μέ τόν πομπῶδη τίτλον ὑπέρ τῶν ἑαυτῶν των ὡς δῆθεν «διατηροῦντων ἀκραιφνή τήν Παράδοσιν καί τήν κανονικήν τάξιν

τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»! Εἰς αὐτὴν ἀναμασῶντες τὰ ἴδια μέ τὴν ἀποκήρυξιν, προτρέπουσαν πάντα εὐσεβῆ εἰς ἀποστασίαν κατὰ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «ἵνα μὴ συγκοινωνός γίνῃ καὶ συνυπεύθυνος... διὰ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀδιαφόρου ὑπαγωγῆς του εἰς τοὺς δράστας», τονίζοντας ὅτι ὅσα ἐγίναν «μόνον ὡς ἐγκατάλειψις Θεοῦ ἐρμηνεύεται⁷²».

Κατόπιν ὄλων αὐτῶν νομίζομεν ὅτι ἰσχύει διὰ τοὺς ταῦτα γράφοντας δύο Ἀρχιερεῖς, αὐτό πού σημειώνει διὰ τὸν πρ. Ἀθηνῶν Ἱερώνυμον ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Θεόκλητος Στράγκας. Ὅτι δηλαδή,

«κατετρύχετο ἀπὸ τὸν πόθον καὶ τό πάθος τῆς ἐκδικήσεως, δηλαδή νά ἐκδικηθῆ τὰ πλείονα μέλη τῆς Ἱεραρχίας, ἅτινα ἐστάθησαν ἀδιάφορα παντελῶς πρὸς τὴν προσωπικότητά του, ἴσως διότι ἴστατο καὶ αὐτός ἀγέρωχος πρὸς τὰς ἀξιολόγους προσωπικότητας τῆς Ἑλλάδικης Ἱεραρχίας. Ἐμίσει τὴν ΙΕΡΑΡΧΙΑΝ, διότι περιελάμβανε εἰς τοὺς κόλπους αὐτῆς ζιζάνια τινά; Καὶ ἐνόμιζε ναρκισσευόμενος ὅτι - καθὼς διεφημίζετο ὡς «ἔνσαρκος ἄγγελος» - ἦτο ἱκανός καὶ ὁμοίος τῷ κάποιῳ ἀγγέλῳ τοῦ Θεοῦ, «ὃν θά στείλῃ ἐν καιρῷ ὡς θεριστήν», ἵνα θερίσῃ αὐτά τὰ ζιζάνια τῆς Ἱεραρχίας;.... Ἀλλὰ καὶ τό Ἅγιον Πνεῦμα ἐφώτιζε τοὺς πλείονας Ἱεράρχας νά μὴ συμπαθῶσι τοῦτον, ὡς

72. βλ. Ἐγκύκλιος «πρὸς τὸν εὐλαβέστατον Κλῆρον καὶ τὸν Θεοσεβῆ λαόν....» 4 Μαρτίου 1979.

ὄντα ὑποκριτὴν καὶ ἐμπαθῆ, ἐγωπαθῆ καὶ δόλιον, καὶ στερούμενον τῆς ἀπαιτουμένης ἱκανότητος νά συνεργάζεται μετ' ἀνθρώπων, οὓς θεωρεῖ ὡς ὄντας ἄχρηστα ζιζάνια....⁷³».

Τελικά ἡ Ἱερά Σύνοδος μέ βάσιν τόν λα' Ἀποστολικόν Κανόνα, ὁ ὁποῖος κελεύει διά τούς παρασυναγωγούς πού χωρίζονται ἀπό τόν Ἐπίσκοπό τους, πρῶτον «ὁ Ἐπίσκοπος νά παρακινήσῃ μέ γλυκάδα καὶ ἡμερότητα τρεῖς φορές τούς ἀπ' αὐτοῦ χωρισθέντας νά λείψουν ἀπό τοιοῦτον κίνημα», καί ἔπειτα νά προχωρήῃ εἰς τήν καταδίχην τους⁷⁴, ἀπεφάσισεν «ὄπως φιλαδέλφως καί νουνεχῶς φερομένη, ζητήσῃ ἀπό τούς ἀνωτέρω Ἀρχιερεῖς αὐτοσυγκράτησιν καὶ ἀναθεώρησιν τῆς ἀποφάσεώς των, ἀποβλέποντες εἰς τήν κρισιμότητα τῶν περιστάσεων, καί προσέλθουν πρὸς συνεργασίαν καὶ πάλιν μετὰ τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, χάριν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἀρραγοῦς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν⁷⁵». Βεβαίως τό συγκρατημένον τοῦτο μέτρον δέν ἦτο ἐφαρμόσιμον καί εἰς τούς ἀποσχισθέντας περί τόν Κορινθίας Κάλλιστον, καθότι αὐτοὶ δέν ἦσαν ἀπλῶς παρασυναγωγοί, ἀλλά μόνοι των ἕκαμαν ἀθρώας χειροτονίας καί συνέστησαν αὐτομάτως νέαν Σύνοδον - Ἐκκλησίαν, δίχως νά ἔχει προηγηθεῖ τίποτα πού νά δικαιολογεῖ αὐτήν τήν στάσιν τους!

Εἰς τό θέμα αὐτό ἐφάνησαν ἀνώτεροι καί εἶναι

73. πρβλ. Ματθ. ιγ', 30 καί «Ἐκκλησίας Ἑλλάδος Ἱστορία», σελ. 4952 καί 4997.

74. βλ. ἐρμηνεῖαν εἰς Ἱερὸν Πηδάλιον.

75. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 761, σελ. 15.

πράγματι ἐπαινετοί οἱ Διαυλείας Ἀκάκιος καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος, ἀφοῦ καθ' ὅλην τήν πολυετῆ διάρκειαν τῆς διαστάσεώς των μέ τήν Ἱεράν Σύνοδον, δέν ἐποίησαν οὐδεμίαν Ἐπισκοπικὴν χειροτονίαν, οὐδέ συνεκρότησαν ἑτέραν Σύνοδον.

Ἐλοποιώντας τήν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου περὶ προσεγγίσεως μετ' αὐτῶν (τούς ὁποίους καί οἱ Καλλιστιακοὶ εἶχαν ἐγγράφως καλέσει νά ἐνωθοῦν μαζί τους, δίχως νά τό πετύχουν⁷⁶), ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος ἀπέστειλε πρὸς αὐτούς παρακλητικὴν ἐπιστολήν, δεῖγμα μνημειώδους φιλαδελφίας, μακροθυμίας καί ποιμαντικῆς συνέσεως.

Γράφει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πρὸς αὐτούς καί τὰ ἑξῆς, μεταξὺ ἄλλων:

«Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι ἀδελφοί Ἀκάχιε καί Χρυσόστομε, φιλαδελφία κινούμενος ἀπευθύνω ὑμῖν τὴν προσωπικὴν μου ταύτην πρὸς ὑμᾶς ἐπιστολήν, εἰς ἀπάντησιν τῆς γενομένης ὑφ' ὑμῶν ἀποκηρύξεως...»

Δέν νομίζω ὅτι κατὰ βάθος πιστεύετε, ὅτι εὐσταθοῦν τὰ ὅσα ἐν αὐτῇ ἀναφέρετε... Τό κάλλιστον δι' ὑμᾶς θά ἦτο νά προσέλθητε εἰς τὴν Ἱεράν ἡμῶν Σύνοδον καί νά τακτοποιηθεῖτε ὑπ' αὐτῆς, ἵνα ἐντεῦθεν ἠνωμένοι συνεχίσωμεν τόν Ἱερόν ἀγῶνα οὐχί δι' ἀλληλοεξόντωσιν, ἀλλὰ διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ....»

76. βλ. «Φύλακες Ὁρθοδοξίας» φ. 1, σελ. 5.

Αἱ ἀποκηρύξεις καί τὰ πραξικοπήματα δέν εἶναι λύσεις, ἀγαπητοί μου. Μᾶλλον ἐμπλέκουν τά πράγματα καί σκανδαλίζουν εἰς τό ἔπακρον τό Χριστεπώνυμον πλήρωμα...

Ἐάν ἀφήσωμεν κατά μέρος τά πάθη, τοὺς ἔγω-
ισμούς καί τὰ πείσματα, τὰ ὅποια μᾶς φθεί-
ρουν ψυχικῶς καί κολάζουν αἰωνίως. Ἐάν
ἀρθῶμεν εἰς τό ὕψος τῶν περιστάσεων καί ἄς
λάβωμεν μίαν ἀνδρικήν καί γενναίαν ἀπό-
φασιν νά καταπατήσωμεν τόν διάβολον, τόν
δημιουργόν τῶν Σχισμάτων καί διαιρέσεων.
Αὕτη θά εἶναι ἡ μεγαλυτέρα νίκη, ἡ ὁποία
θά καταπλήξῃ τοὺς πάντας καί θά χαροποι-
ήσῃ οὐρανόν καί γῆν.

Ἐμπρός λοιπόν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί,
ἔλθετε νά ἐνωθῆτε μέ τήν Ἱεράν ἡμῶν Σύ-
νοδον ἀνακαλοῦντες ἀποκηρύξεις κ.τ.τ. Αὐτό
θά εἶναι ἡ μεγαλυτέρα σας τιμή καί δόξα.

Ἐν ἀναμονῇ προσελεύσεώς σας διατελῶ
μέ ἀδελφικήν ἀγάπην,
† ὁ Ἀθηνῶν Αὐξέντιος»

Εἰς τήν παραδειγματικήν ταύτην πατρικήν ἐπι-
στολήν οὐδέν ἀπήντησαν οἱ δύο Ἱεράρχαι, ὅποτε ἡ
Ἱερά Σύνοδος τήν 2αν/15ην Ἰουνίου ἀπέστειλε πρὸς
αὐτούς δευτέραν ἐπιστολήν, ὅπου πάλιν παρακαλεῖ
αὐτούς ὅπως ἐπανεέλθουν «παρά τό πλευρόν τῆς
Ἱεράς ἡμῶν Συνόδου, ἵνα ἀπό κοινοῦ «τοις μέν ὀπι-
σθεν ἐπιλανθανόμενοι, τοῖς δέ ἔμπροσθεν ἐπεκτει-
νόμενοι» συνεχίσωμεν τήν ἀνηφορικὴν πορείαν τοῦ

Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος». Διεβεβαίωνε δέ ὅτι «**θά ἐπιλύση τά τυχόν ὑπάρχοντα ἄλυτα, ὡς καί τά ἐκάστοτε ἀναφύομενα προβλήματα ἀντικειμενικώτατα, ἐφαρμόζουσα ἐν Αὐτῇ «τήν τῶν πλειόνων ψῆφον»**, ὡς οἱ θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες διακελεύουσιν». Βέβαια ἀνάμεσα εἰς τάς ἐπανειλημμένας εὐγενικὰς καί φιλαδέλφους προσρήσεις, ἡ Ἱερά Σύνοδος διακριτικά ὑπεδείκνυεν ὅτι εἰς περίπτωσιν ὅπου μείνουν ἀδιάλλακτοι καί χωρισμένοι, θά «ἐλθῆ εἰς τήν πολύ δυσάρεστον θέσιν, ἀλλ' ἐπιτακτικῆν ἀνάγκην νά προβῆ εἰς ἀναλόγους κυρώσεις καί μέτρα προβλεπόμενα ὑπό τῶν Ἱερῶν Κανόνων⁷⁷»....

Δύο ἐβδομάδες περίπου μετά τήν ἀποστολήν καί αὐτῆς τῆς Συνοδικῆς ἐπιστολῆς οἱ Διαυλείας Ἀκάκιος καί Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος ἀπήντησαν ἐγγράφως, δίχως νά ἀναφέρονται ὁμως - ἄγνωστον διατί - εἰς τήν 2αν Συνοδικήν ἐπιστολήν, ἀλλά μόνον εἰς τήν προσωπικήν πρώτην τοῦ Ἀρχιεπισκόπου.

Δυστυχῶς ὁμως, ἀποδεικνύοντες δι' ἄλλην μίαν φοράν τό ἰδιόρρυθμον καί δυσεπίλυτον τῆς περιπτώσεώς των, δέν ἤρκεσθησαν καὶ εἰς μίαν ἀπλήν ἔκφρασιν τῆς ὅποιας διαφωνίας των εἰς τάς εὐγενικωτάτας προσφοράς τῶν συνεπισκόπων των, ἀλλ' ἐξαπέλυσαν μίαν ἀπάντησιν - βόμβαν κυριολεκτικά, ἕναν λίβελλον δέκα (10) σελίδων πλήρη ὕβρεως, μανίας, συκοφαντίας, πού μόνον καρδιά διεστραμμένη μπορεῖ νά συντάξῃ! Διηνησιμένη ὅλη ἡ ἀπάντησις των μέ ἐπιθετικούς προσδιορισμούς ὡς «**κυνική ὑποκρισία**», «**φιλάδελφος πανουργία**», «**ἀδιάντροπος καιρο-**

77. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 766, σελ. 8.

σκόπος», «αὐτογελοιοποιήσις», «δεινός σκοτασμός», «ἀπογυμνωθέντες καὶ ὀλίγης αἰδοῦς καὶ ἀνθρωπισμοῦ» καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέληγεν ὡς ἑξῆς:

«Πληροφορηθεῖτε δι' ἄλλην μίαν φοράν ὅτι ἡμεῖς οἱ ὑπογραφόμενοι, τό λειμμα ἐκ τῆς ὑγιοῦς Ἱεραρχίας, οἱ διαμείναντες σῶοι ἀπό τήν λώβην τῶν παρανομιῶν σας, ΔΕΝ ΑΝΗΚΟΜΕΝ ΕΙΣ ΥΜΑΣ ἀφ' ἧς διεκόψαμεν μεθ' ὑμῶν πνευματικὴν κοινωνίαν δυνάμει τῆς ἀπό 27/2/79 ἐγγράφου ἀποκηρύξεως τῶν παρανόμων χειροτονιῶν σας, καὶ ΟΥΔΕΜΙΑΝ ΕΞΑΡΤΗΣΙΝ ΕΧΟΜΕΝ ΕΞ ΥΜΩΝ ΕΚΤΟΤΕ...

Λάθρα ἡμῶν γενομένης χειροτονίας δέν ἀναγνωρίζομεν, οὐδέ «Σύνοδον» ἀντικανονικῶς συγχροτηθεῖσαν ἐρήμην ἡμῶν γνωρίζομεν... Διό καὶ θέλομεν διατηρήσει δι' ἑαυτοῦς τό δικαίωμα τῆς τοιαύτης ἀνεξαρτησίας διὰ λόγους συνειδησεως, τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν τελούσης εἰς κατάστασιν ἄκρως ἐκτάκτου ἀνάγκης κατόπιν τῶν λαβόντων χώραν πραξικοπημάτων σας, μέχρι νομίμου ἐκδικάσεως τούτων ὑπό τοῦ ἀρμοδίου πρὸς τοῦτο Ἐκκλησιαστικοῦ ὀργάνου, ἧτοι μείζονος ὁμοφρόνου Συνόδου.

Ὡς τελοῦντες δέ ἐν τοιαύτῃ ὑποδικίᾳ, οὐδέν νόμιμον ἢ ἐγκυρον δύνασθε νά ἐνηργήσητε. Καί ταῦτα ὡς τελευταία ἀπάντησις ἡμῶν⁷⁸».

78. βλ. ἐπιστολή τῶν δύο πρὸς τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον, 30-6-1979 καὶ σχετικὸν ἄρθρον εἰς «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 766, σελ. 9-12.

Ἀκόμη καί μετά αὐτήν τήν ἀχαρακτήριστον «ἀπάντησιν», ἡ Ἱερά Σύνοδος δέν προέβη εἰς οὐδεμίαν ἐναντίον των κύρωσιν, μάλιστα δέ ἔμελλε σύντομα καί πάλιν ἀνεξικάκως νά τούς πλησιάσῃ!

Τήν 5ην-18ην Ὀκτωβρίου κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου συνελήθη «ἕκτακτος Ἱερατική Σύναξις» τῆς Ἐκκλησίας μας. Εἰς αὐτήν, μεταξύ τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων, συμπαρέστη καί ὁ Σεβασμιώτατος Γαβριήλ Κυκλάδων, ὁ ὁποῖος δέν εἶχεν ἀκόμη ἀκολουθήσει τούς Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης εἰς τήν ἀπομάκρυνσίν των ἐκ τῆς Ἱεράς Συνόδου, οὐδέ ἐβαρύνετο - λόγῳ τῆς μετριότητός του καθῶς εἶπομεν- μέ κάποιαν ποινήν.

Εἰς τόν ἐναρκτήριο λόγον τοῦ ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος ἐτόνισε μεταξύ ἄλλων καί τά ἑξῆς:

«Εἶναι δυνατόν, ἀδελφοί καί Πατέρες, νά καταρρακώνουν καί σπιλώνουν τήν ὑπόληψιν ἐπιλέκτων συνεργατῶν, Κληρικῶν καί Λαϊκῶν, ἐπί μόνῳ τῷ ἀκούσματι φληναφημάτων (κουτσομπολιῶν κατά τό δῆ λεγόμενον) ἀχαλινώτων γυναικείων στομάτων, ἢ ἀνδρῶν ἐκγυμνασμένων εἰς τάς ἀδεσπότους πληροφορίας καί κατασυκοφαντήσεις; Ὑποχρεοῦμαι ἀπό τοῦ βήματος τούτου, οὐχί μόνον νά ὑπεραμυνθῶ τῶν συνετῶν καί καλῶν συνεργατῶν μου Κληρικῶν καί Λαϊκῶν, ἀλλά καί νά ἐκφράσω τήν ΠΛΗΡΗ ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΗΝ ΜΟΥ ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΝ πρὸς αὐτούς, διότι δίδουν εἰς πᾶσαν πρόσκλησιν καί παράκλησιν μου, εὐσυνείδητον

καί πρόθυμον παρόν, μέ ἀποτέλεσμα ἡ ἀγα-
στή αὐτή συνεργασία νά ἔχῃ σήμερον νά πα-
ρουσιάσῃ τήν πλήρη ἀναγνώρισιν τοῦ Ἱεροῦ
Κλήρου, τήν ἐπικοινωνίαν ἡμῶν μέ ἐπισή-
μους Κρατικές Ἀρχάς, τήν ἐπέκτασιν καί
τόν ἐξωραϊσμόν τῶν Ἱερῶν Ναῶν τοῦ Γενι-
κοῦ Ταμείου μας, τήν αὐτοδύναμον τροχιάν
τῶν οἰκονομικῶν πραγμάτων...⁷⁹».

Ἡ Σύναξις συνεζήτησε τά προκύφанта ἐκ τοῦ προ-
σφάτου χωρισμοῦ προβλήματα, ὡς καί τό θέμα τῶν
Διαυλείας Ἀκακίου καί Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου.
Ἀπεφασίσθη ὁμοφώνως ὅπως σταλῆ ἐπιτροπή διαλ-
λαγῆς -συμβιβασμοῦ πρὸς ἀμφοτέρους, εἰς τάς γυ-
ναικείας Ἱεράς Μονάς πού διαμένουν εἰς τά περὶχω-
ρα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀπεφασίσθη δέ ὅπως αὐτή εἶναι ἡ
τελευταία προσπάθεια (τρίτη κατά σειράν) διά τήν
ἀνάκλησιν τοῦ ἰδικοῦ των χωρισμοῦ.

Ἡ ἐπιτροπή συνεκροτήθη ἐκ τῶν: Σεβασμιωτά-
των Φθιώτιδος Καλλινίκου καί Πατρῶν Θεοφίλου,
Πρωθιερέως Μιχαήλ Σαββοπούλου, Ἱεροδιακόνου
Ἀμβροσίου (νῦν ἀγίου Φιλίππων) καί Ἀγιορείτου
Γέροντος Ἰακώβου, καί μετέβη αὐθημερόν πρὸς τάς
Ἱεράς Μονάς τῶν δύο Ἐπισκόπων. Τό ἀποτέλεσμα
περιγράφει τό τότε ἐπίσημον περιοδικόν ὄργανον τῆς
Ἱεραῆς Συνόδου ὡς ἐξῆς:

«Ἐπιστρέψασα ἡ ἐπιτροπή ἀπό τόν Σεβα-
σμιώτατον Ἀκάκιον, ἐπληροφόρησε τήν Ἱε-
ράν Σύνοδον ὅτι οὐδέν ἐπετεύχθη, παρά τήν

79. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 766, σελ. 6.

ἐπιμονήν ταύτης. Οὗτος ὄχι μόνον ἠρνήθη κάθε συνεργασίαν μετὰ τῶν μελῶν τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου, ἀλλά προέβη καί εἰς ὕβρεις ὡς καί συκοφαντίας κατὰ τῆς Ἱεραρχίας, καί γενικά τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν. Ὁ δέ Σεβασμιώτατος Χρυσόστομος δέν ἐνεφανίσθη διόλου εἰς τήν ἐπιτροπήν, καίτοι εὕρισκετο ἐντός τῆς Μονῆς του. Εἶναι φανερόν λοιπόν, ὅτι δέν ὑπάρχει ἐκ μέρους των οὐδεμία πρόθεσις ἐπιστροφῆς των⁸⁰».

Εἰς δέ τόν Σεβασμιώτατον Κυκλάδων Γαβριήλ

«ἐπροτάθη νά ἀναλάβῃ τήν διαποιμάνσιν ὡς ἔξαρχος τῆς Ἐπισκοπῆς Μαγνησίας. Ἐπροτάθη ἐπίσης νά μεταβῇ μέ τήν Ἐπιτροπήν εἰς τούς Σεβασμιωτάτους Ἀκάκιον καί Χρυσόστομον, ἀλλά ὄλως παραδόξως καί παρά τήν ἐπιμονήν τοῦ Ἱερατείου ἀπέριψε καί τάς δύο προτάσεις, καταθέσας ἐν τῷ ἅμα καί ἔγγραφον εἰς τήν Γραμματείαν, ζητῶν διευκρινίσεις εἰς παλαιότερα θέματα. Ἐπ' αὐτοῦ θά ἀσχοληθῇ ἡ Ἱεραρχία εἰς τήν προσεχῆ Αὐτῆς συνεδρίαν⁸⁰».

Ταῦτα ἐσημείωνεν ἡ παλαιμάχος «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας», ἡ ὁποία εἰς τό ἐπόμενονον φύλλον της Νοεμβρίου 1979, προκειμένου νά φιμωθοῦν οἱ σπερ-

80. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 766, σελ. 7.

80. βλ. αὐτόθι.

μολόγοι συκοφάνται νεοκαθαροί, έδημοσίευσεν άρθρον του Σεβασμιωτάτου Άχαρνών κ. Άθανασίου, τονίζοντας ότι:

«ήδη έκινήθη ή διαδικασία διά τήν πολυπόθητον ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΚΑΘΑΡΣΙΝ ΚΑΙ ΕΞΥΓΙΑΝΣΙΝ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΗΜΩΝ ΚΛΗΡΟΥ ΠΑΝΤΟΣ ΒΑΘΜΟΥ. Καλοῦνται ὅθεν ΑΠΑΝΤΕΣ οί ειλικρινῶς ποθοῦντες ταύτην ἀλλά καί οί φωνασκοῦντες διά έντυπωσιασμόν, ὅπως καταθέσουν τό συντομώτερον εἰς τό παρ' ήμῖν πρωτοβάθμιον Συνοδικόν Δικαστήριον ΕΓΓΡΑΦΩΣ ἀλλά καί ΕΝΥΠΟΓΡΑΦΩΣ, πᾶν ἱκανόν στοιχεῖον νά ἐδραιώση κατηγορίαν ἀδιάσειστον κατά παντός Κληρικοῦ, πρός ΡΙΖΙΚΗΝ ρύθμισιν τοῦ πολυλαλήτου τούτου θέματος⁸¹».

Άναγκάζομαι νά αναφέρω ὡς έν παρόδῳ τοιαῦτα δημοσιεύματα, ὡστε οὔτω νά καταστή άναντιρρήτως αὔταπόδεικτον ὅτι ή Ίερά ήμῶν Σύνοδος ὑπό τόν Μακαριώτατον καί αγωνιστήν Άρχιεπίσκοπον κ. Αὔξεντιον, καί πρό, καί μετά τό σχίσμα δέν παρέβλεφεν τό θέμα τής περιβοήτου «ήθικῆς καθάρσεως» κατά τό μέτρον τοῦ δυνατοῦ, ἀλλά οί κακόβουλοι αντίπαλοι τής Ίεράς Συνόδου έφεύδοντο καί «παρὰφούσκωναν» -κατά τό κοινῶς λεγόμενον- πρόσωπα καί πράγματα, άφοῦ δέν εὔρισκαν ἄλλη δικαιολογία διά νά αἰτιολογήσουν τήν άνταρσίαν τους.

81. βλ. φ. 767, σελ. 5.

Κατά τὰ τέλη τοῦ 1979 ὁ τότε Ἀρχιγραμματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης π. Νικόλαος Λιαππίδης ἐκυκλοφόρησε φυλλάδιον ὑπὸ τὸν τίτλον «**Οἱ μεγάλοι σκανδαλοποιοὶ τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.**», φερόμενον κυρίως κατὰ τῶν Διαυλείας Ἀκακίου καὶ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου. Εἰς αὐτό ὁ συγγραφεὺς ποιεῖ μίαν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ὅλης βιοτῆς ὡς Κληρικῶν καὶ Ἐπισκόπων τῶν δύο αὐτῶν Ἀρχιερέων, καταγράφοντας πλείστας Κανονικὰς παραβάσεις καὶ παραλείψεις των καὶ διάφορα περὶ αὐτῶν γεγονότα, ὥστε ἀποδεικνύεται ἀναντίρρητα εἰς τὸν ἀναγνώστην, ὅτι ἂν εἶναι κάποιοι πού ἔχουν ἀπωλέσει τὴν «**ἔξωθεν καλὴν μαρτυρίαν**», πρῶτοι ἐξ αὐτῶν εἶναι αὐτοὶ οὗτοι οἱ δύο Ἀρχιερεῖς!

Εἰδικώτερα περὶ τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου (Κιούση) τοῦ ὁποίου ἡ περίπτωσις μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο, καθότι ἔμελλε εἰς ὀλίγα ἔτη, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος, νὰ ἀναδειχθεῖ παρὰ Κανόνας Ἀρχιεπίσκοπος ὅπως θὰ ἀποδείξωμεν, ὁ συγγραφεὺς καταγράφει ἀποδεικνύοντας ὅτι εἶναι ὁ μόνος Κληρικός τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ ὁποῖος ὡς Ἀρχιμανδρίτης ἐλειτούργησεν εἰς τὰ Ἱερόσολυμα μέ προηγιασμένην Ἱεροσολυμίτου Ἱερέως καὶ χοροστασίαν Νεοσημερολογίτου Ἀρχιερέως. Καὶ πάλιν, τὴν ἐπιεικεστάτην ποιήν τῆς 20ῆμέρου ἀργίας, πού τοῦ ἐπεβλήθη ἐκ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, δέν τὴν ἐτέλεσεν! "Ὅτι γλιχόμενος μανιακῶς τῆς ἐπισκοποποιήσεως, ἔκαμε διαφόρους ἐνεργείας διὰ νὰ χειροτονηθῇ πραξικοπηματικῶς, ἔστω καὶ μέ τὴν συνεργίαν Νεοσημερολογίτου Ἀρχιερέως, ἀλλὰ δέν τό ἐπέτυχεν. "Ὅτι ὡς Ἀρχιερεὺς ἐποίησεν

οὐκ ὀλίγας καί αὐτός εἰσπηδήσεις. "Ὅτι ἐσυνωμότησε μέ τόν κηρυχθέντα ἐκτός ὀρθῆς ὁμολογίας καί Ἐκκλησιαστικῆς ἐπικοινωνίας Ἐπίσκοπον Ἀστορίας Πέτρον (σημειωτέον ὅτι τό πρῶτον συλλείτουργόν τους ἔγινεν εἰς Θεσσαλονίκην κατά τό τέλος τοῦ 1974). "Ὅτι ὡς ἀπουσιάζων ἀπό πολλάς συνεδριάσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἀδικαιολογήτως, ἔπρεπε καί μόνον δι' αὐτό νά τιμωρηθεῖ σύμφωνα μέ τούς Ἱερούς Κανόνας μέ ἀκωνωνησιάν καί ἄλλα ἐπιτίμια⁸². "Ὅτι καί αὐτός ἀρκετάς φορές ἐχειροτόνησεν ἀποδεδειγμένως ἀναξίους καί συνειργάσθη πολλάκις μετά διαφόρων τοιούτων. "Ὅτι συστηματικῶς διαβάλλει ἀνευ ἐπαρκῶν στοιχείων Κληρικούς ἀμέμπτους ἀποδειχθέντας. "Ὅτι γενικῶς ὑπῆρξεν ὄντως ὁ «**μεγαλύτερος σκανδαλοποιός**» τῆς Ἐκκλησίας μας, αἰείποτε ἀντάρτης, καταπατήσας ἐξ ἀρχῆς καί τήν γραπτήν ὑπόσχεσίν του πρός τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον ὅτι δέν θά φατριάσῃ κατά τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καί δέν θά συνεργασθῇ ἰδιαίτερος μέ τόν Ἐπίσκοπον Διαυλείας Ἀκάκιον, μετά τοῦ ὁποίου, σημειωτέον, μέχρι καί τοῦ 1972-3 διετήρουν μεγάλην μεταξύ των ἀντιπάθειαν⁸³.

Λοιπόν, ποῖος τέλος πάντων, εἶναι οὗτος ὁ δῆθεν κοπτόμενος καί μεγαλορρημονῶν καί κομπάζων περί τηρήσεως Ἱερῶν Κανόνων, περί εὐταξίας καί νομιμότητος καί ἠθικῆς καθάρσεως; Ἀλλοίμονον ἄν αὐτό ἦτο τό «**ὑγιές λειῖμμα**» τῆς Ἱεραρχίας τῶν

82. βλ. π.χ. πδ' καί πε' Συνόδου ἐν Καρθαγένῃ.

83. βλ. «Οἱ μεγάλοι σκανδαλοποιοί τῆς Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ.» σελ. 8-27.

Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἔχοντας διαπράξει τοιαύτας παρανομίας καί παρά Κανόνας τολμήματα!

Αὐτά ἔγραφεν ὡς ἐν περιλήψει ὁ Ἀρχιεπίσκοπος π. Νικόλαος Λιαππίδης.

Ὁμολογουμένως, ἐχρειάζετο κάποιος νά ἀναλάβῃ τόν κόπον νά γράψῃ ἕνα παρόμοιον φυλλάδιον, ὥστε νά ἀποδειχθῇ εἰς ὅλους καί νά ὑποδειχθῇ καί εἰς αὐτούς τούς ἰδίους ἡ πραγματική εἰκόνα καί κατάστασις τῶν Ἐπισκόπων Ἀκακίου καί Χρυσοστόμου. Οἱ ὅποιοι βέβαια, διεμαρτυρήθησαν ἔντονα διά τήν κυκλοφορίαν τοῦ ἐν λόγῳ φυλλαδίου (δίχως ὁμως νά μποροῦν νά ἀποδείξουν ὅτι δέν εἶναι ἀληθινά τά ὅσα ἐκεῖ ἀναφέρονται), καί ἰδίως ἐπειδή τοῦτο ὑπέγραφεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

1980-1984

ΦΙΛΕΝΩΤΙΚΟΙ ΚΑΙ ΑΝΘΕΝΩΤΙΚΟΙ- ΔΙΑΛΥΣΙΣ ΤΩΝ «ΚΑΛΛΙΣΤΙΚΩΝ»- ΕΠΙΤΑΣΙΣ ΤΩΝ ΔΙΑΙΡΕΣΕΩΝ

Εἰς ἕνα χωρισμόν πάντοτε δημιουργοῦνται τρεῖς ἰδεολογικαί μερίδες. Μία μέ τό ἕνα μέρος, μία μέ τό ἕτερον καί μία οὐδέτερη καί, οὕτως εἶπεῖν, φιλενωτική.

Παρομοίως συνέβη καί μέ τούς χωρισμούς τοῦ 1979. Τό συντριπτικόν μέρος Κλήρου καί Λαοῦ ἔμεινε, φυσικά, μέ τήν Κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον· μέ τούς πραξικοπηματίες ἐπῆγαν ὀλίγοι, ἐδημιουργήθη δέ

καί μία μεσαία τάξις φιλενωτικῶν, οἱ ὅποιοι συνέστησαν καί ἐπιτροπήν ἐνώσεως, εἰς τήν ὁποίαν τό 1981 προσεχώρησαν καί Ἀρχιερεῖς.

Ἡ ὑπάρχουσα διαμάχη ἰδίως κατά τά ἔτη 1980-1982 μεταξύ ἀνθενωτικῶν καί φιλενωτικῶν γίνεται φανερή καί ἐκ τοῦ ἐπισήμου περιοδικοῦ ὄργανου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας», ἡ ὁποία εἰς τό ἕνα φύλλον πολλάκις ἐδημοσίευε ἀνθενωτικά, εἰς δέ τό ἕτερον φιλενωτικά, ἀμφότερα ὑπογραφόμενα ἐνίοτε καί ὑπό Ἐπισκόπων⁸⁴!

Ἀρχάς τοῦ 1980 ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Αὐξέντιος μετά τῶν Σεβασμιωτάτων Φθιώτιδος Καλλινίκου καί Σταυρουπόλεως Εὐθυμίου ἐπεσεκέφθη εἰς τήν Ἱεράν Μονήν αὐτοῦ εἰς Παιανίαν τόν Ἐπίσκοπον Διαυλείας Ἀκάκιον, προκειμένου νά τόν παρακαλέσουν διά τετάρτην (4ην) φοράν τά πρός διαλλαγήν. Δυστυχῶς, πάλιν οὐδέν ἐπετεύχθη.

Ἀμέσως μετά, τήν 28ην Ἰανουαρίου ὁ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπος ὁμοῦ μετά τοῦ συνεργάτου του Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου ἀπηύθυναν ἐπιστολήν πρός τόν Μακαριώτατον κ. Αὐξέντιον, τήν ὁποίαν ἐπιστολήν ἐκυκλοφόρησαν καί εἰς τετρασέλιδον φυλλάδιον ὑπό τόν τίτλον «Ὁ σωστός δρόμος διά νά ἐξέλθωμεν ἀπό τό ἀδιέξοδον».

Ὁ «πρόλογος» τοῦ φυλλαδίου ὑβρίζει καί πάλιν ἱκανῶς τόν Ἀρχιεπίσκοπον καί τούς σύν αὐτῷ περί ἀσεβείας καί ὑστεροβουλίας....

84. πρβλ. φ. 778, σελ. 5-6, 780 σελ. 11-12 καί 781 σελ. 15.

Ἡ ἐπιστολή διαμαρτύρεται μὲν διὰ τό φυλλάδιον τοῦ π. Νικολάου Λιαππίδη, ἐπαινεῖ ὁμως τάς φιλενωτικές πρὸς αὐτοὺς κινήσεις τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου, μέ τήν ἐπισήμανσιν ὅτι ἔπρεπε νά γίνουιν πιό ἐνωρίς, πρό τῶν νέων χειροτονιῶν. Τονίζει ὅτι ὁ Μακαριώτατος (χάριν τῆς καταλλαγῆς φυσικά) ἐδήλωσεν ὅτι ἀναλαμβάνει «ὄλον τό βάρος τῆς εὐθύνης τοῦ παρελθόντος!» Δήλωσις τήν ὁποίαν ἀναλόγως πρὸς τό συμφέρον τους ἐκμεταλλεύονται αὐτοί, διὰ νά εἴπουν ὅτι εἰς ὄλα εἶχαν δίκαιον...

Κατόπιν, θεωρώντας τάς χειροτονίας τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου ὡς «ἀντιπραξικόπημα» καί συνεπῶς τοὺς ἄπαντας (πλὴν τῶν ἑαυτῶν των!) ὡς ὑποδίκων, ἐξισώνοντας πάλιν θύτην καί θυμα, προτείνουν ὅπως ζητηθῆ ἀπό τήν ὁμόφρονα Ἱεράν Σύνοδον τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς, νά δικάσῃ τήν ὑπόθεσιν τοῦ πραξικοπήματος καί τοῦ «ἀντιπραξικοπήματος» καί νά ἀποδώσῃ δικαιοσύνην.

Ὡς δευτέραν πρότασιν των γράφουν τά ἐξῆς:
«Εἰς ἣν περίπτωσιν ἢ ὡς ἄνω Σύνοδος ἤθελεν ἀπορρίψῃ τό αἴτημά μας, γνώμη ἡμετέρα εἶναι νά γίνῃ παραίτησις ὄλων τῶν Ἀρχιερέων. Πάντες θά ἰδιωτεύσωμεν.... Νά χειροτονηθοῦν δέ Ἐπίσκοποι ὑπό τῶν μὴ ἐκτραπέντων εἰς πραξικοπήματα Ἀρχιερέων τρεῖς Ἱερομόναχοι, μεμαρτυρημένοι διὰ τό ἦθος, τήν κοσμιότητα καί τήν πίστιν, καί κατά προτίμησιν ἐξ Ἀγίου Ὄρους, οἱ ὁποῖοι θά ἀναλάβουν τήν διαποιέμανσιν τοῦ πληρώματος

τῆς Ἐκκλησίας καί τήν διοίκησιν αὐτῆς.
 Οὕτω θά ἐκλείψουν οἱ καταμερισμοί, αἱ φι-
 λοπροσωπεῖται καί αἱ ἀντεγκλήσεις ἅπασαι,
 πρὸς ἔνωσιν τοῦ τεταλαιπωρημένου λαοῦ τῶν
 Γ.Ο.Χ...

Ἡμεῖς διὰ τήν εἰρήνευσιν τῆς Ἐκκλησίας καί
 τήν ψυχικὴν ἐνότητα τοῦ ποιμνίου, πρῶτοι
 παραχωροῦμεν εἰς τοὺς τοιούτους νέους πνευ-
 ματικούς ἡγήτορας τὰς θέσεις μας, καί ἀπερ-
 χόμεθα τοῦ λοιποῦ εἰς ἰδιωτικὴν ζωὴν. Εὐχό-
 μεθα δέ τό αὐτό καί δι' ὅλους ὑμᾶς νά ἐπα-
 κολουθήσῃ..».

Ἀπ' ὅσον γνωρίζομεν συγκεκριμένη ἐπίσημος ἀπά-
 ντησις δέν ἐδόθη εἰς τήν ἐν λόγῳ ἐπιστολήν, αἱ προ-
 τάσεις τῆς ὁποίας ἀπαιτοῦν πολλήν περίσκεψιν, πολ-
 λοὶ δέ ἄλλοι διεφώνησαν μέ αὐτάς.... Περὶ δέ τοῦ
 φυλλαδίου τοῦ π. Νικολάου, αὐτός μὲν ἐδήλωσε γρα-
 πτῶς, ὅτι ἠναγκάσθη νά γράψῃ τοῦτο κατόπιν τῆς
 συνεχιζομένης προκλητικῆς στάσεως τῶν δύο ὡς ἄνω
 Ἐπισκόπων, εἶναι δέ ἔτοιμος ἀνά πᾶσαν στιγμὴν νά
 ἀποδείξῃ τήν ἀλήθειαν τῶν γραφομένων, τὰ ὅποια
 ὁμῶς θά ἀνακαλέσῃ ἂν οἱ δύο συγκαταβαοῦν πρὸς ἔνω-
 σιν⁸⁵. Ἡ δέ Ἱερά Σύνοδος πιεζομένη ἐδήλωσεν ὅτι
 «τά γραφόμενα εἰς αὐτό δέν ἀντιπροσωπεύουν τήν
 γνώμην τῆς⁸⁶».

Πρέπει ἐδῶ νά ἀναφέρωμεν, ὅτι ἡ Ἱερά Σύνοδος
 τῶν Ρώσων τῆς Διασπορᾶς εἰς συνεδριάσιν των τῆς

85. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 772, σελ. 15-6.

86. βλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 771, σελ. 15.

28ης Ἀπριλίου/11 Μαΐου 1979, μὴ ἀρνούμενοι τὴν ἐνοχὴν καὶ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου δι' ὀρισμέναις χειροτονίας του (καὶ περισσότερο διὰ τὸν Λισσαβῶνος Γαβριήλ), ἐγνωμοδότησαν ὅτι μία λύσις διὰ τὸν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα θά ἦτο

«ὄλοι οἱ ἀνώτεροι πάσης ἀμφιβολίας Ἐπίσκοποι νά συνέλθουν ἐπὶ τῷ αὐτῷ, διὰ νά κατανείμουν μεταξύ των τάς ἐπαρχίας ἀναλόγως τῶν ἐκτάσεων. Οἱ δέ ἄλλοι Ἐπίσκοποι θά πρέπει νά αἰσθανθοῦν εὐχαριστημένοι ἀποχωροῦντες. Μόνον μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν (ἐγγραφαν) ὄλων τῶν Ἐπισκόπων τῶν ὑπόπτων διὰ κανονικὰς παραβάσεις, ἡμπορεῖ νά γίνῃ ἔναρξις ὀρθῆς κανονικῆς ὀργανώσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. ἐν Ἑλλάδι.....».

Καὶ ταῦτα μὲν ἐγγραφον οἱ Ρῶσσοι, δίχως νά ἐξηγοῦν ποῖοι εἶναι οἱ (περισσότερον τουλάχιστον) ἀντικανονικοὶ Ἐπίσκοποι κατὰ τὴν γνώμην τους, ἢ ἔστω πῶς θά ἦτο δυνατόν νά εὑρεθοῦν αὐτοί.

Τὸν καιρόν αὐτόν μία μεγάλη μερίδα Ἀγιορειτῶν Πατέρων ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἐσφιγμένου ἐμφανίζεται νά ζητεῖ ἀπὸ τοὺς διίσταμένους Ἀρχιερεῖς ὅπως καθήσουν ἐπὶ κοινῆς τραπέζης συζητήσεως καὶ συνδιαλλαγῆς.

Πρὸς αὐτοὺς ἀπαντῶντες οἱ Ἐπίσκοποι Ἀκάκιος καὶ Χρυσόστομος, ἀποβάλλουν ὡς ἀδόκιμον καὶ ἀντιδεολογικὴν τὴν

«φύρδην-μίγδην ἐνωσιν τῶν πάντων διὰ τὴν σύστασιν ἐνός ἀλλοκότου συνονθυλεύματος

ἀμφιβόλων Ἀρχιερέων πρὸς «ἔνωσιν» τοῦ ἀγῶνος», ἡ ὁποία οὕτως «ἀσφαλῶς ἐκπίπτει ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ περιωνύμου ζηλωτισμοῦ εἰς κατακριτέας περιοχάς συμβιβασμοῦ συνειδήσεως. Χάνει δηλαδή ἀξίαν καὶ προορισμόν».

Ἐπίσης παρασυρθέντες προφανῶς ἐκ σκοτασμοῦ λόγῳ τῆς ὑπεροφίας καὶ μισαδελφίας των, ἐκπίπτουν καὶ πάλιν εἰς τὴν ἰδίαν ἐπιστολὴν εἰς δύο δογματικές πλάνας - παρεκκλίσεις. Πρῶτον, εἰς τὸν δογματισμόν (πού καὶ οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν καὶ οἱ Νεοσημερολογίται θά ἐζήλευαν) τῆς λόγῳ ἀντικανονικοτήτων καὶ ἰδιοτελειῶν

«ἀρσεως τῆς θείας χάριτος ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν κινήματος, ἥτις διὰ θεοσημειῶν κατ' ἀρχάς ἐπιστοποῖει τὴν συνεργὸν παρουσίαν της»!

Δεύτερον, ἀθετοῦν τὸ καθολικὸν πατερικὸν ἀξίωμα, ὅτι δι' ὅσους Ἱερεῖς ἔχουν κανονικὴν Ὁρθόδοξον χειροτονίαν, «καὶ δι' ἀναξίων ἢ χάρις ἐνεργεῖ» ἕως ὅτου αὐτοὶ καθαιρεθοῦν⁸⁷. «Ὅθεν γράφουν ἐντὸς εἰσαγωγικῶν καὶ μετὰ θαυμαστικοῦ, περι

«λυμεῶνων ρασοφόρων πού «εὐλογοῦν καὶ ἀγιάζουν» (!....) τοὺς ἀτυχεῖς Γ.Ο.Χ.⁸⁸».

Τοιαῦτα τὰ κατορθώματα τῶν παραδοσιακῶν νεοκαθαρῶν!

87. πρβλ. ὑποσημ. Θ' Ἀποστολ. Κανόνος εἰς Πηδάλιον.

88. ἐπιστολὴ πρὸς τοὺς ἐν Ἁγίῳ Ὁρει Ζηλωτάς Πατέρας, 25-4-1980.

Ἄλλά ἡ Ἱερά Μητρόπολις τῆς Θεσσαλονίκης δέν ἔπρεπε νά μένη ἐπ' ἀόριστον χωρίς κανονικόν Ποιμένα, εἰς τάς ἀσυδότους χεῖρας τοῦ ἀνυποχωρήτου φατριαστοῦ κ. Χρυσοστόμου.

Οὕτως ἡ Ἱερά Σύνοδος καλεῖ αὐτόν διά τελευταίαν φοράν ὅπως ἐπιστρέψῃ εἰς τήν Ἱεράν Σύνοδον, ὥστε νά μήν ἀναγκασθῇ αὐτή νά τοῦ ἐπιβάλλῃ τάς ἀπαραιτήτους κυρώσεις. Ἡ ἀπάντησίς του ἦτο μία ἐξώδικος δήλωσις (3 Σεπτεμβρίου 1980) ἀπειλώντας ὅτι θά ὑποβάλλῃ μήνυσιν εἰς τά Πολιτικά Δικαστήρια κατά τοῦ Ἀρχιεπισκόπου κ. Αὐξεντίου!

Θεωροῦσα λοιπόν ἡ Ἱερά Σύνοδος ὅτι πλέον ἐποίησε πᾶν ὅ,τι ἠδύνατο ἀπέναντι τοῦ πείσμονος Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου (Κιούση), προχωρεῖ καθηκόντως εἰς τό ἔργον της. Τήν 3ην/16ην Σεπτεμβρίου 1980, «κατόπιν ἀποδείξεως τῶν εἰς αὐτόν ἀποδοθέντων Κανονικῶν Ἐκκλησιαστικῶν ἐγκλημάτων τῆς τυρείας, φατρίας, παρασυναγωγῆς καί τῆς ἐξυβορίσεως τῆς Προϊσταμένης Ἐκκλησιαστικῆς αὐτοῦ Ἀρχῆς», καταδικάζει εἰς ἔκπτωσιν τόν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης. Ἀποφεύγει τήν καθαίρεσιν, ἴσως διά νά διευκολύνη τήν περίπτωσιν τῆς κάποτε ἐπιστροφῆς του⁸⁹.

Ἐναν μῆνα ἀργότερα ἐκλέγει διά τήν πλήρωσιν τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς θέσεως τόν μέχρι τότε βοηθόν Ἐπίσκοπον Σταυρουπόλεως Εὐθύμιον, τόν ὁποῖον καί ἐνθρονίζει τήν 23ην Ὀκτωβρίου⁹⁰.

89. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 776, σελ. 3.

90. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 777, σελ. 2.

Φυσικά ὁ κηρυχθεὶς ἔκπτωτος πρῶην Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος οὐδέποτε ἀπεδέχθη οὔτε αὐτήν, οὔτε οἰανδήποτε ἄλλην ποινήν πού τοῦ ἐπέβαλλεν διὰ Κανονικά του παραπτώματα ἢ Ἱερά Σύνοδος, αὐτουργός γενόμενος μιᾷς ἄνευ προηγουμένου ἀποστασίας εἰς τούς κόλπους τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου. Καί πρό καί -ιδίως- μετά τήν ἔκπτωσίν του ἐκράτει ἐν μεγάλῳ μέρος ὀλοκλήρου τῆς Βορείου Ἑλλάδος (ἄχι μόνον τῆς Θεσσαλονίκης, ἀλλά εἰσπηδητικῶς καί ἐκτός αὐτῆς, εἰς τούς ἄλλους νομούς Καβάλας, Σερρών, Δράμας κ.λ.π. μέχρι καί μέρος τοῦ Ἁγίου Ὄρους) εἰς κατάστασιν ἐπαναστατικὴν κατὰ τῆς προϊσταμένης Ἀρχῆς, τῆς Ἱερᾶς Συνόδου. Μέ συναντιλήπτορα τό ἀείποτε προβληματικόν σωματεῖον τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν Θεσσαλονίκης, τό ὁποῖον καί αὐτόν τόν ἴδιον ὡς Μητροπολίτην δέν εἶχε δεχθεῖ κατὰ τήν ἀρχήν τῆς ποιμαντορίας του τό 1971. Μέχρι δέ καί ὁ ἀοίδιμος ὁμολογητής Πρωθιεράρχης μας πρ. Φλωρίνης, ὁ πραότατος καί ἐπεικέστατος, εἶχεν ἀναγκασθεῖ ἐν ᾧρα Θείας Λειτουργίας νά ἀφορίσῃ δύο προϊσταμένους τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἐπειδὴ διετάρασαν τό Ἱερόν Μυστήριον φερόμενοι κατὰ τοῦ συλλειτουργοῦ του μακαριστοῦ Ἀγιορείτου Ἱερομονάχου π. Γαβριήλ Λιβέρη!

Δυστυχῶς, ἢ ἔτι περισσότερον παγιωθεῖσα μέ τόν ἐκ φύσεως ἀντιδραστικόν πρῶην Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον ἐπαναστατικὴ αὐτὴ κατάστασις, ἢ ἐξυηρετοῦσα τά πάθη τῆς ἀρχομανίας τῶν κοσμικῶν μελῶν-ἐπιτρόπων τοῦ σωματείου αὐτοῦ διὰ ἔλεγχον ὅλης τῆς Βορείου Ἑλλάδος, εἰ δέ δυνατόν καί ὅλου

τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, καί ἡ ἐξ αὐτῆς ἀναπτυχθεῖσα ἐμπάθεια καί ἀποστροφή κατά τοῦ Κανονικοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, ἐμελλε νά ἐπισωρεύσει πολλά δεινά κατά τῆς ὁμοψυχίας καί τῆς προόδου τῶν Ἱεραρχῶν καί τῆς Ἐκκλησίας, ὡς θά ἱστορήσωμεν.

Ἐνδεικτική τῆς ἐκρύθμου αὐτῆς καταστάσεως εἶναι καί ἡ ἀπό 23-11ου-1980 ἀποκήρυξις τῆς νομίμου Ἱερᾶς Συνόδου ὑπό δεκάδος Ἱερέων ἀπό Κατερίνης μέχρι Μεσσορόπης καί Σιδηροκάστρου, τασσομένων εἰς τό πλευρόν τοῦ πρ. Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου.

Περί τά τέλη τοῦ 1981, ὡς προείπομεν συνεκροτήθη φιλενωτική ἐπιτροπή ὑπό τῶν: Ἀρχιεπισκόπου Αὐξεντίου, Πατρῶν Θεοφίλου καί Ἀχαρνῶν Ἀθανασίου, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Διονυσίου Καλαργύρου, Εὐθυμίου Μπαρδάκα καί Παναρέτου Πετρίδη, ὡς καί τινων Λαϊκῶν. Κατόπιν εἰσηγήσεως τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἀπεφάσισε διά πλειοψηφίας (7 ὑπέρ-4 κατά) «εἰς ἐνδειξιν καλῆς θελήσεως» τήν ἄρσιν τῶν ἐπιβληθεισῶν ποινῶν κατά τῶν Ἱεραρχῶν Διαυλείας Ἀκακίου καί πρ. Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου⁹¹. Συνάμα ἐγινε προσπάθεια προσεγγίσεως καί μετὰ τοῦ Ἱεραρχοῦ Ἀστορίας Πέτρου.

Δυστυχῶς, οἱ Ἱεραρχοὶ Ἀκάκιος καί Χρυσόστομος ἠὲ χαρίστησαν μέν διά τήν «καλήν θέλησιν», ἀλλά ἀπέμειναν ἀποχωρισμένοι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

91. βλ. Συνοδικήν ἀπόφασιν ὑπ' ἀρ. 1535, 19-11-1981.

Ἡ ὁποία τελικῶς, μετὰ παρέλευσιν περίπου ἑνός ἔτους, πιεζομένη καί ἐκ σημαντικῆς μερίδος Συνοδικῶν Ἱεραρχῶν διαφωνούντων, ἀνεκάλεσε τήν ἄρσιν τῶν ποινῶν ἐναντίον τους, ἀνακοινοῦσα ὅτι ἀπό τοῦ ἑξῆς «ἐξακολουθοῦν νά τελῶσιν ἐν ἀργίᾳ καί ἐκπτώσει⁹²».

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἐπίσκοπος Κυκλάδων Γαβριήλ τήν 19ην Μαρτίου τοῦ 1981 ἐπισήμως καί ὀριστικῶς ἀπεκήρυξε δι' ἐγγράφου του⁹³ τόν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον καί τήν Ἱεράν Σύνοδον, ἐπικαλούμενος τούς ἰδίους λόγους μετὰ τῶν Διαυλείας καί Θεσσαλονίκης καί συντασσόμενος μετ' αὐτῶν. Ἐπίσης κατήγγειλε τόν Ἀρχιεπίσκοπον εἰς τούς Ρώσσους τῆς Διασποράς, τούς ὁποίους ἐδήλωνε ὅτι θεωρεῖ «ὡς Ἐξάρχους Διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος», θεωρία κανονικῶς καί λογικῶς ἀστήρικτος καί ἀπαράδεκτος!

Αὐτό ὅμως πού πραγματικά θλίβει τήν ψυχήν μου, εἶναι ὅταν βλέπω Ἐπισκόπους ὡς αὐτόν, τοσοῦτον ὑπολόγους καί ἐνόχους ἐναντι τῶν Ἱερῶν Κανόνων, νά μεγαλορρημονοῦν περί Ἱεροκανονικότητος, ὅτι «πᾶσα καταπάτησις τῶν Ἱερῶν Κανόνων ... ἰσομένη πρός βλασφημίαν κατά τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.... ἀποσυνθέτει οὐχί μόνον πάντα Ἐκκλησιαστικόν θεσμόν, ἀλλά καί πᾶσαν ἡμετέραν ἀπολογία ἐνώπιον τοῦ Κυρίου»· καί καθεξῆς νά κατα-

92. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 792, σελ. 13 καί 793, σελ. 7.

93. ὑπ. ἀρ. 84

κρίνουν Ἄρχιεπίσκοπον καί Ἱεράν Σύνοδον ὡς ἐκτός Κανονικότητος⁹⁴.

Ἐνῶ ὁ λέγων ταῦτα Κυκλάδων Γαβριήλ, ἐκτός καί διαφόρων ἄλλων Κανονικῶν παραβάσεων πού ὡς ἄνθρωπος καί αὐτός διέπραξεν, εἰς ὄλην του τήν Ἀρχιερατικήν ζωήν ἐτέλεσε καί μίαν βαρυτάτην ἀντικανονικήν πράξιν, τήν ὁποίαν οὐδεὶς ἕτερος Ἐπίσκοπος μας ἔχει τοσοῦτον διαπράξει: Κυκλάδων καί Νήσων Μητροπολίτης ὦν ἀπό τό 1973, σπανιώτατα (διά νά μήν εἶπω οὐδέποτε, πλήν τήν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεώς του) ἐπεσκέπτετο τήν δικαιοδοσίαν τῆς Μητροπόλεώς του, διαμένοντας καί μονίμως ἀναπαυόμενος εἰς τό Γυναικεῖον Μοναστήριόν του εἰς Λυκόβρυσην Ἀττικῆς! Πολλοί τόν ἠλεγξαν πολλάκις διά τοῦτο, ἡ δέ Ἱερά Σύνοδος φιλανθρωπευομένη δέν τόν καθήρесе, ὅπως αὐστηρότατα ὀπλίζουσι αὐτήν οὐκ ὀλίγοι Ἱεροὶ Κανόνες δι' ὧσους Ἐπισκόπους λείπουν ἐκ τῆς Ἐπισκοπῆς των περισσότερον ἀπό ἕξ ἤ καί τρεῖς μόνον μῆνας, τήν στιγμήν ὅπου ὁ Κυκλάδων ἔλειπεν ἐπί ἔτη ὀλόκληρα, κατοικῶν εἰς Ἀττικήν⁹⁵!

Καί ταῦτα μέν ἐγίνοντο περὶ τήν κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον τοῦ Μακαριωτάτου κ. Αὐξεντίου.

Οἱ δέ ἀποσχισθέντες καί καθαιρεθέντες πραξικοπηματῆται μέ τὰς πομπώδεις ἀνακοινώσεις καί τὰς ἄλλοπροσάλλους ἐπαγγελίας καί ὑποσχέσεις, μέ μίαν λέξιν, ἀπέτυχαν παταγωδῶς. Θεός, Κληρός καί Λα-

94. βλ. ἀποκλήρυξιν του καί ἔγγραφον ὑπ' ἀρ. 106/20-10-1981.

95. βλ. 'Ι. Κανόνας νη' Ἀποστολικόν, ιστ' τῆς Πρωτοδευτέρας, οθ', ρλα', ρλβ' τῆς ἐν Καρθαγένῃ κλπ.

ός ἐντός δύο-τριῶν ἐτῶν τούς ἐγκατέλειψαν, καθώς καί ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος ἔλεγεν εἰς πολ-
 λούς ἐξ ἡμῶν, ἰδίως εἰς τόν συμπαριστάμενον Σεβα-
 σμιώτατον ἅγιον Φιλίππων κ. Ἀμβρόσιον.

Ὁ μὲν «Κνωσσοῦ» Μερκούριος (ἀνὴρ ἱεροπρεπῆς
 καί παλαιμάχος, ὁ ὁποῖος πιστεύομεν ὅτι ἦτο εἰς ἐκ
 τῶν ἐξαπατηθέντων, ὡς καί ὁ Ἐπίσκοπος Δωδεκα-
 νήσου Καλλίνικος) ἐκοιμήθη τό 1980, οἱ δέ ἐπίλοι-
 ποι ἐννέα ἤρχισαν νά ἀποσυντίθενται εἰς τά ἐξ ὧν συ-
 νετέθησαν!

Οἱ δῆθεν ἀκριβεῖς «φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» ἐδι-
 χάσθησαν καί κατέληξαν νά ἀπομονώσουν τόν ἕναν
 ἐκ τῶν ἀρχηγῶν των καί Πρόεδρον τοῦ Ἐκκλησιο-
 σωματείου των «Κορινθίας» Κάλλιστον, διότι αὐτός
 μὲν ἐστέκετο στερεός εἰς τήν ὁμολογίαν τοῦ 1935,
 θεωρῶν ὡς ἄμοιρα θείας χάριτος τά Μυστήρια τῶν
 Νεοσημερολογιτῶν, οἱ δέ ἕτεροι, μέ πρωτοστάτην τόν
 «Φυλῆς» Κυπριανόν, ὄχι. Τοῦτο δέ ἐπεκτείνετο καί
 εἰς τούς ὀλίγους Κληρικούς των, ὑπῆρχαν δέ καί οἱ
 ἀδιάφοροι ὡς ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, οἱ ὁποῖοι
 ἔλεγαν ὅτι μπορεῖ ἕκαστος νά πιστεύει ὡς βούλεται,
 ἀρκεῖ μόνον νά μένουν ἐνωμένοι⁹⁶!

Οὕτως ὁ «Κορινθίας» Κάλλιστος ἀπογοητευμέ-
 νος ἐκ τῆς χλιαρότητος αὐτῶν πού ἐχειροτόνησε ἀπο-
 χωρεῖ τόν Ὀκτώβριον τοῦ 1983, καί ἔχτοτε ἰδιώ-
 τευσε εἰς Ἱεράς Μονάς μέχρι τῆς ἐκδημίας του τό

96. πρβλ. Καλλίστου «ὁμολογία ἐπιστολή» πρὸς τήν Σύ-
 νοδόν του, 24-5-1983, «Φωνή τῶν Πατέρων» Ὀκτωβρ. 1986,
 σελ. 3 καί «Ἁγ. Κυπριανός» φ. 191 καί 214.

1986⁹⁷.

Ὁ δέ «Μαγνησίας» Μάξιμος ἐστάλη ὑπό τῶν ἄλλων ὅπως ἔλθη εἰς ἐπικοινωνίαν μετὰ στελεχῶν τῆς Κανονικῆς Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Μαχαριωτάτου κ. Αὐξεντίου. Σύντομα ὁμοῦς ὁ ἀποσταλείς προσεχώρησεν εἰς αὐτήν, κατόπιν αἰτήσεώς του καί σχετικῆς Συνοδικῆς ἀποφάσεως, ὅπως οἱ ἐκ τῶν σχισματικῶν πραξικοπηματιῶν τοῦ 1979 ἐπιστρέφοντες γίνονται δεκτοὶ διὰ χειροθεσίας πρὸς ἀποκατάστασίν τους εἰς τὸν Ἐπισκοπικόν βαθμόν καί, εἰ δυνατόν, μένιον Ἐπισκοπικόν τίτλον.

Μέ αὐτόν τὸν τρόπον ἐγένετο δεκτός τὸν Ἰούνιον τοῦ 1983 ὁ «Μαγνησίας» Μάξιμος χειροθετηθεὶς καί μετονομασθεὶς Δημητριάδος⁹⁸.

Αὐτόν ἀμέσως ἠκολούθησαν ὁ Δωδεκανήσου Καλίνικος (μέ τὸν τίτλον Καλύμνου) καί ὁ Αἰολίας Γερμανός, χειροθετηθέντες καί αὐτοὶ κανονικῶς, συμφώνως μέ τὴν προλαβοῦσαν κατὰ πάντα κανονικὴν, εὐλογον καί ἀναγκαίαν ἀπόφασιν τῆς πολυμελοῦς Ἱερᾶς Συνόδου. Ἐπίσης οἱ τρεῖς προσελθόντες Ἐπίσκοποι ὡς ἐκ τοῦ σχίσματος προερχόμενοι κατέλαβαν τὰς τελευταίας θέσεις εἰς τὰ πρεσβεῖα ὡς ὄντως ἔπρεπε, παρόλον πού εἶχαν χειροτονηθεὶ χρονικῶς πρῶτοι.

Σεπτέμβριον τοῦ 1984 ἀποχωρεῖ καί ὁ «Ὠρωποῦ» Κυπριανός, ἰδρύοντας τὴν περιώνυμον «**Σύνονδον τῶν ἐνισταμένων**», φατριάσας ἐκ νέου ὁμοῦ με-

97. πρβλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 811, σελ. 26-7.

98. πρβλ. «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» 800, σελ. 10.

τά του «Σαρδηνίας» Ἰωάννου, μετά του ὁποίου καί ἐχειροτόνησε τούς ὑπολοίπους «ἐνισταμένους» Ἐπισκόπους. Ποῖος εἶναι οὗτος; Ἰταλός ὑπήκοος χειροτονηθεῖς Ἱερεὺς τό 1965 ἀπό κάποιον ψευδεπίσκοπον πού εἶχε αὐτοανακηρυχθεῖ ... Ἀρχιεπίσκοπος Ρώμης! Ἐπειτα πάλιν δεύτερον χειροτονηθεῖς ἐξ ἀρχῆς Ἱερεὺς ὑπό ἀγνώστων Ρώσων, μετέπειτα δέ ὑπαχθεῖς εἰς τό Πατριαρχεῖον Μόσχας, κατηγορούμενος δέ διά «ἀνώμαλον βίον» καί παρακολουθούμενος ὑπό τῆς Ἀστυνομίας⁹⁹!

Τοῦτον ἐχειροτόνησαν οἱ ἀμίμητοι «φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας» τό 1982 «Ἐπίσκοπον Σαρδηνίας καί ἔξαρχον πάσης Ἰταλίας¹⁰⁰»! Τόν ὁποῖον καί ἀποπλανήσας καί παραλαβών μεθ' ἑαυτοῦ ὁ Κυπριανός ἵδρυσε τούς μέχρι καί σήμερον ὑφισταμένους χλιαρούς καί ἐπαμφοτερίζοντας «ἐνισταμένους», ἐνεργῶντας σχίσμα ἐπί του σχίσματος!... Καί ἰδρύνοντας νέον Ἐκκλησιοσωματεῖον, τό λεγόμενον «Ἐκκλησία Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν Ἑλλάδος¹⁰¹»!! Εὖγε τῆς ὁμολογίας καί «θεαρέστου ἐνστάσεως»!

Ἄς ἴδουν ἀπό ποῦ ἔλκουν τήν χειροτονίαν τους οἱ ἀξιολύπητοι «ἐνιστάμενοι» καί ἄς θρηνήσουν ἑαυτούς! Ὅπως ἐθρήνουν τό 1984 καί σύμπαντες οἱ πραξικοπηματῖαι, βλέποντες τό πρό πέντε μόλις ἐτῶν συσταθέν Ἐκκλησιοσωματεῖον των νά αὐτοδιαλύεται

99. βλ. «Πάνταινος» Πατρ. Ἀλεξανδρείας, φ. 6, Ἰουνίου 1968, σελ. 439.

100. βλ. ε' τόμον «Πατρίων» Πενταπόλεως Καλλιοπίου, σελ. 137.

101. βλ. «Φωνή τῆς Ὁρθοδοξίας» 811, σελ. 28.

εἰς ἐρείπια.

Δυστυχῶς ὁμως καί δι' αὐτούς καί διά τήν Ἐκκλησίαν, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπῆλθεν ἐν μετανοίᾳ εἰς τό Ἅγιον Ὄρος, ὅπως εἶχαν ὑποσχεθεῖ ὅτι θά κάνουν ἐάν ἀποτύχουν μέ τήν δευτέραν τους Ἐγκύκλιον τοῦ Φεβρουαρίου τοῦ 1979¹⁰². Μόνον ὁ «Κορινθίας» Κάλλιστος ἐτήρησεν ἐν μέρει αὐτήν τήν ὑπόσχεσιν, καθῶς ἐγράψαμεν, μονάσας ἀπό τοῦ 1983 ἰδιωτικῶς.

Ὅλοι οἱ ἄλλοι ὁμως δέν ἐτήρησαν τήν ἰδίαν ὑπόσχεσιν των, διότι τό σχίσμα καί αἱ χειροτονίαι των δέν εἶχαν γίνει τυχαίως. Ἔγιναν διά νά ἀφαρπάξουν δικτατορικῶς τήν σύνολον Ἐκκλησιαστικὴν διοίκησιν, καί νά ἱκανοποιήσουν τήν ἀρχομανίαν των καί τίς οἶδεν τί ἄλλους σκοπούς... Καί ταῦτα ἔπρεπε νά πραγματοποιηθοῦν.

Οὕτω λοιπόν οἱ ἐναπομείναντες ἐν θρήνοις ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τέσσερεις καθηρημένοι πραξικοπηματῖαι: «Ἀττικῆς» Ἀντώνιος, «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος, «Ἀχαΐας» Καλλίνικος, καί «Οἰνός» Ματθαῖος, ἐγκαταλελειμμένοι κυριολεκτικῶς ὑπὸ Κλήρου καί Λαοῦ, ἐνητένιζον πρὸς αὐτούς πού πρό πέντε ἐτῶν εἶχαν μαριακῶς ἀποκηρύξει ὡς ἀνικάνους, ἀνηθικούς, χλιαρούς, κ.λ.π. κ.λ.π., δηλαδή τήν ὑπὸ τόν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Αὐξέντιον Κανονικὴν Σύνοδον, ἐλπίζοντες ὅπως ἐνσωματωθοῦν εἰς αὐτήν καί περιωθοῦν Ἐκκλησιαστικῶς, ὥστε νά ὀλοκληρώσουν τό σχέδιόν τους περί ὑφαρπαγῆς τῆς συνόλου Ἐκκλησιαστικῆς Διοικήσεως τῶν Γ.Ο.Χ. .

102. βλ. ἀνωτέρω, σελίς 46.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁμως ἔχει ἐπέλθει χωρισμός καί εἰς τήν Κανονικήν Ἱεράν Σύνοδον, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος!

Νομίζω ὁμως ὅτι δέν χρειάζεται νά ἐνδιατριψώμεν εἰς τόν ὀλιγοχρόνιον αὐτόν χωρισμόν. Αὐτό πού μᾶς ἐνδιαφέρει περισσότερο εἶναι ὅτι, ὁ χωρισμός αὐτός μεγάλωσε τήν ἐναντίωσιν καί τόν γενικόν σκανδαλισμόν, οὕτως εἰπεῖν, κατά τοῦ Μακαριωτάτου, ὁ δέ Πιστός Λαός εὕρισκόμενος ἔμπροσθεν ἑνός πολυμόρφου χωρισμοῦ ἤλθεν εἰς ἀπορίαν καί ἀπογοήτευσιν.

Γνώμη μου προσωπική, βασιζομένη ὁμως εἰς τά ἀποδεδειγμένα γεγονότα: Οἱ ὑπολειφθέντες τέσσερις «79ηδες» ἤθελαν νά προσχωρήσουν εἰς τήν Κανονικήν μας Σύνοδον ὥστε νά περισωθοῦν, ἀλλ' ἐπ' οὐδενί καταδέχονταν νά χειροθετηθοῦν ὡς σχισματικοί, ὅπως Συνοδικῇ ἀποφάσει εἶχε γίνει μέ τούς προηγηθέντας τρεῖς (Δημητριάδος-Δωδεκανήσου-Αἰολίας). Ὅποτε τί ἐσκευώρησαν;

Ἐμεθόδευσαν μέ τά μέσα πού ἐκεῖνοι γνωρίζουν τήν διχόνοιαν καί τόν χωρισμόν μεταξύ Προέδρου κ. Αὐξεντίου καί Ἀντιπροέδρου κ. Γεροντίου¹⁰³, ἡ Ἱερά Σύνοδος ἐδιχοτομήθη, καί αὐτοί εἰσεπήδησαν εἰς τό μέσον ἀπαιτοῦντες ἄνευ ὄρων ἀναγνώρισιν ἀπό τούς διχασμένους καί ἀποδυναμωμένους Συνοδικούς! «Ω-

103. βλ. π.χ. Πρακτικόν 67ον Ἱ. Συνόδου Ἀρχ. Αὐξεντίου 1/14-12-1983, Ἐγκύκλιος 6/19 Μητρ. Πειραιῶς Γεροντίου καί «Ἀνααιρετική ἐπιστολή τῆς Ἐγκυκλίου τοῦ Ἀρχ. Αὐξεντίου» Ἰαν. 1984 ὑπό τῶν «Ζηλωτῶν τῆς Πίστεως τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος».

στε μετέπειτα νά χρησιμοποιήσουν ὡς προδικασμένον γεγονός τήν ὑπό τοῦ ἡμίσεος τῶν Συνοδικῶν ἀθεσμον ἀναγνώρισιν, πρὸς γενικὴν καὶ ὀλοκληρωτικὴν ἀμνήστευσιν-ἀναγνώρισίν τους ὑπὸ πάντων!

**1984-1986: ΑΝΤΙΚΑΝΟΝΙΚΑΙ ΕΝΩΣΕΙΣ
ΕΓΚΑΙΝΙΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΑΙΧΜΑΛΩΣΙΑΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ
ΥΠΟ ΤΩΝ ΑΡΧΙΣΧΙΣΤΩΝ ΤΟΥ 1979**

Συγκεκριμένα τόν Σεπτέμβριον τοῦ 1984, εἰς τήν δίκην πού ἐγένετο διά τήν μεταβολήν μερικῶν ἀρθρῶν τοῦ φιλοπτώχου Ταμείου (καί ἰδίως αὐτοῦ πού ὠρίζεν ὡς Πρόεδρον τοῦ Ταμείου τόν ἐκάστοτε Ἀρχιεπίσκοπον), ἀπρόσμενα ἐνεφανίσθησαν εἰς τό δικαστήριον ὁ «Πενταπόλεως» Καλλιόπιος μετά τοῦ αἰεποτε εἰς τά ἡμέτερα ἐμπλεκομένου καί μονίμου συμβούλου τῶν πραξικοπηματιῶν κ. Ἀθανασίου Σακαρέλλου. Ὁ τελευταῖος κατά τήν διάρκειαν τῆς δίκης ἐπλησίασε τόν παριστάμενον Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Εὐθύμιον, καί ἐζήτησε τήν γνώμην του διά τό δυνατόν ἢ ὄχι τῆς προωθήσεως μιᾶς ἐνώσεως μετά τῆς Ἐπισκοπικῆς μερίδος τοῦ Μητροπολίτου Πειραιῶς Γεροντίου, τῶν ἐναπομεινάντων τεσσάρων πραξικοπηματιῶν «Ἀττικῆς» Ἀντωνίου, «Πενταπόλεως» Καλλιοπίου, «Ἀχαΐας» Καλλινίκου καί «Οἰνόης» Ματθαίου.

Ἐντός ἐνός μηνός ἐντελῶς πρόχειρα καί ἀντικα-